

SOMNIUM

Peter Martiniak

Peter Martiniak

SOMNIUM

AMICITIA SUPER OMNIA

Copyright © Peter Martiniak, 2018

Czech translation © Peter Martiniak, 2018

martiniak.peter@gmail.com

ISBN (PDF) 978-80-570-0744-9

ISBN (EPUB) 978-80-570-0745-6

ISBN (MOBI) 978-80-570-0746-3

CUM PAUCIS VERBIS...

*Přátelství je nade všechno.
Přátelství je víc než nadání.
Je to víc než vláda.
Skoro se rovná rodině.*

(Don Vito Corleone)

Mafie ve středověkém hávu. I takhle stručně by se dal charakterizovat román *Somnium*, jehož námět intenzivně čerpá z tematiky *Kmotra*. Šlo by ovšem jen o popis neúplný a strohý, protože kniha se svojí dějovou, ideovou a obrazovou konstrukcí pokouší naplňovat ambici víceúrovňového díla.

Dějová vrstva románu je vsazena do prostředí fiktivní středověké Říše, jež vznikla dávnou separací od římského impéria, odnepaměti se vyvíjí nezávisle od okolního světa a úrovní svého sociálního percipování ho předhání o několik století, v mnoha aspektech se tak přibližujíc současné době. Říše se řídí utopistickým zákonem *Somnia*, zdůrazňujícím víru v dobro společnosti, principy liberální demokracie a ochranu lidských práv, v důsledku níž trestá zločin jakéhokoli druhu s laxností, jaká ve středověku nemá obdoby. V krajině se tak v průběhu staletí rozmáhají nezákonné syndikáty, jež skrze mafiánské praktiky systematicky zneužívají slabiny zákona ve svůj prospěch. Říše proto čelí dlouhodobému dilematu, jestli má smysl držet se hodnot *Somnia* a s nimi souvisejícího rychlého sociálního pokroku, nebo se navrátit do dob temna, kdy se hodnota lidského života posuzovala primitivnějším a krutějším způsobem.

Alexius, stárnoucí patriarcha jedné z nejsilnějších mafiánských gild Říše, buduje své nezákonné impérium na neobvyklé filozofii soustavného rozšiřování okruhu přátel. Chrání je před nástrahami

konkurenčních zločineckých spolků, na něž je zákon Somnia ve své benevolentnosti příliš krátký, a jediné, co za svou pomoc vyžaduje, je přátelství. Ačkoli je sám významnou hlavou podsvětí, jménem vyššího dobra proti podsvětí bojuje, čímž nepřímo pomáhá Říši udržet řízený zločin na tolerovatelné úrovni.

Události nabudou spád, když se čtyři nejsilnější gildy krajiny spojují s cílem nové možnosti nemorálního podnikání a Alexius čelí nelehké výzvě narušit jejich plány. Podaří se mu ustát tlak sjednocené konkurence, jež je ochotna udělat cokoli pro plynulý tok černého obchodu? Odpověď přichází v podobě Stelly, lidem zbožňované mladé šampionky populárních bojových her, jež se s Alexiovou podporou vevalí do světa mafie a v touze po hezčím zítřku si sebevědomým šířením dobroty začne naplňovat svůj vlastní velký sen.

S plynutím několika dějových linií se čtenáři postupně odhaluje ideová vrstva románu, jež zdůrazňuje význam snění v životě člověka, glorifikuje sílu přátelství a touhu po harmonické společnosti, věnuje se úvahám nad konfliktem dobra a zla uvnitř člověka i society, zabývá se problematikou omezování svobody jednotlivce v prospěch lidstva, vykresluje různé podoby víc či méně přirozené lásky, nastiňuje morální otázky budování lepšího světa, zamýšlí se nad nejednoznačností správnosti názoru většiny, zpochybňuje tak častokrát slepě akceptovanou obecnou pravdu, a konfrontací čtenáře s náročným pohledem na vícere aspekty lidské existence mu podsouvá otázku smyslu života.

Kniha se také snaží budovat vlastní obrazovou vrstvu a prosazovat názor, že forma je neméně důležitá od obsahu. Konstruktivně inklinuje k rozvitým souvětím a teatrálním dialogům, opírá se o množství poznámek v podobě latinských pojmů a citátů, pokoušejíc se tak o literárně-vizuální dílo. Upouští od příliš dlouhých statických opisů, soustřeďuje se na vykreslování emocionálního rozpoložení hlavních postav a v klíčových situacích se snaží co nejdetailněji zachytit atmosféru konkrétního okamžiku, díky čemuž jí s odstupem času lze číst vícekrát. Jde o knihu pro náročnějšího čtenáře, tematicky balancující na rozmezí utopie a dystopie, spojující prvky kriminálního, sociálního, psychologického, milostného a

existencialistického románu v prostředí, jež je částečnou projekcí dnešního světa. Jejím primárním cílem je vyvolat v čtenáři hlubší emoce a přimět ho k úvahám nad nevšedními nadčasovými otázkami, jaké si neklade dennodenně.

V příběhu se vyskytne několik nepřehlédnutelných referencí na zfilmovaný román *Kmotr*, jež byly cíleně zakomponovány jako pocta režisérovi F. F. Coppolovi.

autor

PROLOGUS

„Zamýšlel jste se někdy nad příčinou vzniku Říše?“ zeptala se Stella. „Je podle vás skutečně pravdou, že tahle krajina povstala z čisté touhy po Somniu, nebo naše praotce vedly ke stvoření vysněné země jiné pohnutky?“

„Na tuhle otázku bys mohla najít částečnou odpověď v samotné definici Somnia,“ odvětil Patriarcha. „Je ti známo její znění?“

Stella zalovila v paměti a pokusila se citovat poučku: „Somnium je národním étosem Říše, garantujícím rovnost svobod, práv a příležitostí sociálního růstu jejímu současnému obyvatelstvu, jakož i budoucím generacím skrze tvrdou práci, sebezdokonalování se a systematickou cestu za vytyčeným snem.“

„Somnium zdůrazňuje žití naplno v přítomnosti a vidinu vždy lepší budoucnosti,“ doplnil Patriarcha, „příčemž netápe v zkoumání nepodstatné dávné minulosti. Při úvahách nad vznikem Říše třeba brát na zřetel fakt, že nezáleží na způsobu, jakým se před mnoha staletími naši předkové odtrhnuli od mocného římského impéria, z něhož se vlivem pýchy vlastní velikosti vytratila dobrota, lidskost a soudržnost. Nezáleží na tom, jak se nová, do té doby neobjevená zem osidlovala, ani kde se vlastně rozkládá, ani jak se podařilo izolovat její fundament od nástrah smýšlení zbytku světa, a vlastně ani to, jestli by cizí krajiny někdy byly schopny pochopit základní principy jejího uhelného kamene. Podstatné je to, že se nám v jednotě a síle přesvědčení za společnou vznešenou věc podařilo vybudovat krajinu, o jaké ostatní národy mohou jen snít, zatímco my jejich sen můžeme žít.“

„Jenže pokud se naše existence posouvá do sféry snu,“ zamyslela se Stella, „neznamená to, že Říše v očích člověka reality vlastně neexistuje?“

„O tom ať si člověk reality udělá úsudek sám,“ uzavřel Patriarcha. „Nám přináleží ukázat mu, jak by existovat mohla.“

Pars I

VESPER

Capitulum I

ANIMAE UMBROSAE

Zde se zlehka objasňuje politický, hospodářský a společenský systém krajiny zastřešující následující příběh, aby se tenhle mohl chopit fabule in medias res. Vysvětlí se důvod vzniku čtyř velkých gild organizovaného zločinu a jejich vliv v hlavním městě.

Říši tvořila rozsáhlá, na severu převážně hornatá, na jihu rovinatá krajina s víc než dvěma miliony obyvatel, z nichž přibližně jedna čtvrtina žila v Regii, přístavním hlavním městě, rozkládajícím se v jihozápadní části krajiny. Regie bývala na svou dobu nevídaně hustě osídlena, což zčásti vypovídalo o potřebě občanů, především mladých svobodných lidí, nežít podle nudné šablony, nadosmrti předznamenávající jen fádni koloběh jídla, práce, spánku a množení se. Hlavní město bylo totiž střediskem všemožného dění, centrem politiky, vědy, diplomacie, kultury i obchodu; každý, koho lákal nezávislý život, kdo měl chuť zkusit podnikat nebo vzhlížel k nadčasovým cílům, toužil alespoň na několik let žít v Regii, vědomý si, že čas v ní strávený bude zaručeně plný nevšedních zkušeností.

Po dlouhé věky v Říši úspěšně fungoval demokratický politický systém, zdůrazňující nutnost dodržování ochrany lidských práv a svobod. Občané Říše měli možnost volit na kratší či delší období reprezentanty svých zájmů do všech úrovní řízení krajiny, počínající komunitami a městy, řešícími problémy lokálního rozsahu, končící senátem, zabývajícími se globální politikou a celospolečenskými otázkami. Režim byl nastaven výsostně pro potřeby obyvatelstva a bedlivě ho chránil před jakýmkoli náznakem autokracie, totality či tyranie ze strany vedoucích autorit, od nichž přísně vyžadoval řízení krajiny v duchu hesla „*praesis ut prosis, ne ut imperes.*“¹

¹ spravuj s cílem užítku, nikoli s cílem vládnutí

Základním abstraktním cílem mocenské složky Říše bylo směřování lidu k šťastnému životu, k budování pomyslného ráje na zemi, kde si každý najde svůj sen a dostane možnost ho naplnit. Komplexní myšlenková regule, vedoucí k téhle metě, časem dostala příznačný název SOMNIUM a nabyla rysy zákona, normy, světonázoru, náboženství, předpisu, doporučení, ideologie či filozofie víry v progres lidstva. Dodržováním zásad Somnia člověk jako člen society nabyl status správného, počestného a obecně respektovaného, pokládaje tak sobě i společnosti ideální úhelný kámen pro pevnost dlouhodobého blaha a prosperity.

Nejvyšší společenskou a morální autoritou Říše byl král. Jeho role se však ve srovnání s vladaři ostatních zemí značně lišila. Šlo o nadosmrtní platný, nikoli však dědičný titul; panovník byl volen celým národem z neomezeného počtu zkušených, schopných a bezúhonných kandidátů, již museli kromě prokázání způsobilosti svým veřejným vlivem dlouhodobě projevovat absolutní oddanost Říši. Rolí krále bylo před všemi vrstvami populace reprezentovat principy Somnia, jít vzorem, k němuž lid mohl vzhlížet v nerozhodných chvílích, a díky svému všeobecně přijímanému nadhledu zajímat soudcovský postoj k problematickým životním otázkám. Panovník byl sice ústřední, ale víceméně jen reprezentativní autoritou Říše; neoplýval totiž výkonnou mocí. Zato mu však příslušelo právo veta, jež měl povinnost uplatňovat, kdyby snad kroky vládnoucí garnitury nabraly směr, jež nekoresponduje se Somniem.

Nejsilnějším politickým hybatelem Říše byl senát, tvořený čtyřiašedesáti členy, volenými na dobu čtyř let a koordinujícími osm nejdůležitějších říšských resortů: vigiles,² justici, zdravotnictví, školství, výzkum, hospodářství, kulturu a import. Senát vytvářel a upravoval zákony, plánoval rozpočet krajiny a staral se o její progres. O pravidelné svolávání senátu se staral jeho předseda, jež zároveň zajímal i roli místodržitele trůnu a v případě panovníkova úmrtí měl na starosti prohlášení nových královských voleb.

Rozhraní Somnia, implementované transparentní a sociálně orientovanou vládou, bylo skvělým předpokladem pro rozkvet Říše v dokonalou krajinu. Leč předpoklad samotný nestačí, ten bylo třeba

² strážci, ochránci zákona

podpořit lidským přesvědčením za společnou dobrou věc. A právě tady někde došlo k selhání dobrosrdečně nastaveného systému, tady se odhalila obrovská trhлина režimu, již Somnium nedokázalo scelit; nepočítalo totiž s odvěkou lidskou touhou po vládnutí, výjimečnosti, obdivu, moci a nadřazenosti, zapomínajíc, že *radix malorum est cupiditas*.³ Ve společnosti povstaly individuality, jimž nestačilo mít se dobře, když profitují i všichni ostatní; potřebovali vyčnívat, vládnout, být těmi, již posouvají figurky na šachovnici komunit, obcí, měst i celé Říše. Co nedokázali docílit zákonnou cestou, hledali na té opačné, a tak začaly vznikat tajné skupiny – gildy – obcházející zákon, neštítící se vzepřít říšským institucím a definující si pravidla integrace do společnosti po svém. Jejich činnost vedla k pomalému, ale nevyhnutelnému rozmachu organizovaného zločinu, jenž v průběhu staletí prosákl do všech úrovní society a stal se dlouhodobě nejobsáhlejším problémem Říše.

Somnium – bezrozměrná víra v harmonický život všech lidí bez rozdílu – selhalo v nesprávném klíčovém předpokladu, že člověk je ve své podstatě dobrý. A přitom, bohužel, žádný člověk není jen dobrý, neboť v duši každého se věčně hledá ekvilibrium dobra a zla.

Gildy vznikaly a zanikaly, spolupracovaly a vedly mezi sebou tajné války, jedny se ničily, jiné sjednocovaly do větších. Jejich moc se rozrůstala nad rámec míst a pod jejich kontrolou spočívala značná část bohatství krajiny, jež si všemožně, rafinovaně, úzkostlivě hlídali. Pravidla podsvětí byla mnohem drsnější než zákony Somnia, a tak není divu, že gildy dokázali založit a udržet v rozkvětu jen ti nejtvrďší a nejinteligentnější vůdci. Byly to osoby přísné, autoritativní, dominantní, takřka diktátorské, se silně vyvinutým citem pro upevňování moci. Zatímco Cor Regni⁴ je označovalo jako animae umbrosae,⁵ většinou jim přišel lidový pojem *patriarchové*, zvýrazňující před veřejností nejvyšší postavení v rámci jejich tajných komunit. Patriarcha gildy představoval vrchol pomyslné černé hory,

³ chamtivost je kořenem zla

⁴ Cor Regni (Srdce Říše) byl název pro obrovský komplex nejdůležitějších říšských institucí, nacházející se v centru Regie. Zahrnoval královský palác, nejvyšší soud, budovu senátu, centrály osmi hlavních říšských resortů a množství dalších objektů.

⁵ stinné duše

špičku zlopřejného ledovce, jež se Cor Regni snažilo zákonným způsobem rozdrtit a stopit. Leč dokázat zločiny kormidelníkům těchto tajných spolků bývalo často nemožné i pro nejlepší právníky Říše; čím byly totiž gildy rozsáhlejší, tím složitěji se získávali důkazy a svědci dostatečně odvážní na to, aby promluvili na soudu o činech animae umbrosae.

Na jedné straně se patriarchové mohli těšit enormní moci, vlivu a bohatství, na straně druhé však neustále maskovat svou činnost, žít pod drobnohledem vigiles a v neposlední řadě čelit hlavám konkurenčních gild, přicházejících jejich komunity skupovat, vydírat či vyhladit. Vstupenky do černého kolotoče byly totiž drahé a kolotoč samotný riskantní.

V časech odehrávání se tohohle příběhu vládly podsvětí Regie čtyři etablované gildy jako majestátní chobotnice, rozvíjející svá chapadla do všech končin Říše. Vlivem času, krystalizací pole působnosti a důsledkem střídání osob na pozicích patriarchů se tajné spolky začali mezi říšskými autoritami i běžným lidem zjednodušeně označovat barvami.

Patriarcha Valerius vedl nejstarší a dlouhodobě i nejvlivnější Červenou gildu. Byl známý tvrdostí, neúprosností, rázným jednáním a agresivní žízni po rychle dosaženém vlivu v podsvětí. Valeriovi sloužilo nejvíce pedites⁶ a on neváhal jejich sílu využívat při vybírání výpalného, vydírání, únosech nebo nájemních vraždách. Jeho nejednou slepá chuť po moci ho mnohokrát dovedla do konfliktů s Cor Regni, jeho muži byli dopadeni a on utrácel velké peníze na úplatky za jejich vysvobození nebo alespoň zmírnění trestu.

Zločiny Červené gildy však byly často tak evidentní, že se nedaly jen tak zamést pod koberec penězi, a odsouzeným viníkům hrozily dlouholeté tresty odnětí svobody. Tehdy Valerius přesvědčoval uvězněné členy, že nezapřít gildu se jim – a zejména jejich nejbližším – vyplatí. Tenhle úkon ovšem nemusel dělat příliš často; trestancům bylo nad slunce jasnější, že svědčit proti nadřízeným, nebo snad proti svému patriarchovi, by znamenalo jejich konec nejen v gildě, ale pravděpodobně i na světě. Aby Valerius své nekalé praktiky kryl,

⁶ Pedites (pěšáci) byli v Říši posledním článkem standardní hierarchie podsvětí. Neplánovali, nerozhodovali, netvořili strategie ani neměli pod sebou další osoby; byli to jen poslušní exekutoři příkazů svých nadřízených.

investoval do masného průmyslu, zemědělství a všech druhů sportovních odvětví, především populárních ludi albi,⁷ a protože v těchhle kruzích dobře chodil, měl pod palcem i organizaci ilegálních ludi rubei.⁸ Hlavy ostatních gild Valeria pro jeho surovou a nerozumnou tvrdohlavost neměli v lásce, sílu jeho vlivu si však nedovolily nerespektovat.

Zelené gildě šéfoval patriarcha Lucretius. Do jeho portfolia patřilo zastřešování hazardu a prostituce, šíření narkotik a spolupráce s herci, hudebníky, zpěváky a spisovateli celé Říše. Zelená gilda byla nejrozsáhlejší a nejbohatší ze všech, protože Lucretius, brilantní ekonom a zloděj na daních, měl prsty v téměř každém pohostinství či nevěstinci, podporoval majitele podniků v rozvoji nezákonných aktivit a v případě odhalení štědře kompenzoval jejich ztráty. Sám přitom vlastnil síť luxusních hotelů a restaurací, kde svým činnostem mohl dát nový rozměr; pro zámožné obchodní partnery často organizoval drahé hostiny, nejednou končící orgiemi. Měl reputaci hédonického, neškodného, opatrného a prozíravého patriarchy, s nímž se při obchodních jednáních téměř vždy dalo dohodnout na kompromisu. Lucretius nesnášel násilí, věřil v obchod na všechny strany a veřejně vyznával všemohoucnost řeči peněz.

⁷ Ludi albi (bílé hry) byly nejslavnějším sportem Říše, v němž soupeřící osmičlenné družstva imitovala reálný boj na život a na smrt. Zápasníci nastupovali v chráničích a s neškodnými replikami skutečných zbraní, aby se předešlo nežádoucím zraněním. Na férovost hry dohlíželi rozhodčí, posuzující jednotlivé zásahy její účastníků; kdo padl, nesměl se na předem stanovenou dobu zapojit do hry. Cílem bojujícího družstva bylo dobýt soupeřův tábor, co se – zejména ve velkých arénách, aranžovaných neprůchodným terénem a těžkými překážkami – dalo docílit rozsáhlou škálou strategií. Díky vysoké míře fyzické i taktické náročnosti a mimořádné sledovatelnosti byly ludi albi globálně přijímaným a uznávaným sportem, jež chodily sledovat tisíce občanů a jehož šampiónem se jednou toužilo stát každé dítě.

⁸ Do ludi rubei (červených her) nastupovali – na rozdíl od ludi albi – zápasníci s reálnými zbraněmi a živí z arény odcházeli jen vítězové. Organizace těchhle her byla z pochopitelných důvodů těžkým zločinem proti principům Somnia, ale v kruzích podsvětí se těšila enormnímu zájmu a představovala vysoký výdělečný potenciál.

Portfoliem nejtajuplnější Modré gildy byla justice a kupování si moci v Cor Regni. Její hlavou byla matriarcha Patricie, vynikající právnička a bývalá členka senátu, v němž uměla dokonale tahat za nitky. Přestože byla Modrá gilda nejméně početnou ze všech, její vliv vzbuzoval u ostatních patriarchů velkou úctu; každá soudní anima umbrosa dobře věděla, jakou obrovskou mocí oplývá ten, jenž dokáže táhnout za nitky v senátu nebo využívat sílu vigiles ve svůj prospěch. Modrá gilda investovala do školství, výzkumu a importu, tajně kradla a draze prodávala patenty na nejrůznější vynálezy, podchycovala si bystrých lidí a poskytovala jim půjčky, jež jí později spláceli intelektuální činností. Matriarcha Patricie byla mazaná jako liška v hraní diplomatických her a konkurenční animae umbrosae ji považovali za neporazitelnou v taktice využívání politické moci.

A nakonec silnou čtveřici spolků organizovaného zločinu Regie uzavírala Bílá gilda na čele s patriarchou Alexiem. Jeho moc spočívala ve velmi neobvyklém (podle mnohých patriarchů naivním) šíření filozofie přátelství a ve výjimečně blízkém, záhadném a častokrát záviděném vztahu se současným panovníkem Titem. Alexius investoval svůj čas i kapitál do nespočetného množství známých, jimž pomáhal nejednou altruistickým způsobem, a již mu zůstali nadosmrť zavázáni; jedni v upřímné vůli, jiní v strachu z narušení dobrého vztahu s osobou, jejíž velikost vlivu nikdy nikdo pořádně neodhadl. Alexiova reputace mocného člověka se srdcem na správném místě časem nabyla astronomický rozměr, lid začal jeho gildu podvědomě oddělovat od ostatních a jeho samotného označovat jako jediného skutečného Patriarchu, toho, jenž pomůže bližnímu v nouzi, když se ostatní otáčejí zády, toho, jenž poskytne ochranu, když jsou vigiles bezmocní. Alexius se na veřejnosti často pohyboval bez přítomnosti osobních stráží; kdokoli by se na něj pokusil vztyčit ruku v agresi, stal by se nepřítelem krále i značné části lidu.

Patriarcha disponoval nejen morálním, ale i materiálním bohatstvím; patřil mu největší dřevozpracující podnik Říše, poskytoval bezúročné půjčky mladým ambiciózním řemeslníkům, toužícím po rozjetí vysněného byznysu, a efektivně je chránil před vyběrači výpalného ostatních gild. Měl neobvykle rád mladé lidi a zejména těch, jež postihly materiální, fyzické či psychické potíže při hledání se v životě, se snažil směřovat k světlejší budoucnosti.

Všechny tyhle – a mnohé další – aspekty v poměrně krátkém období udělaly z Alexia nejmocnějšího patriarchu Říše.

Na virtuálním bojišti Říše po dlouhá staletí probíhala nadčasová válka o nitro člověka. Na jedné straně stálo Cor Regni, reprezentující Somnium a víru v jeho odkaz. Na opačné straně operovali gildy, poukazující na nedostatky režimu a na prapodstatu lidstvu vlastnímu konfliktu dobra se zlem. V boji o moc, plném intrik, zrad a bolesti, se stala věrnost ideálům vzácnou komoditou. Shluk několika významných událostí, odehrávajících se na podzim roku 1335, přiměl účastníky téhle majestátní hry k intenzivnějšímu prosazování svých záměrů. Nastala nejistá doba a nik neměl ponětí, jak vnitřní válka Říše dopadne, jestli se z ní podaří vytlačit dlouhodobě prokvétající korupci a udržet harmonii Somnia, nebo se krajina postupně dostane pod totální kontrolu gild.

V ovzduší visela bouře a takticky se čekalo, odkud udeří první hrom.

Capitulum II

LUDI RUBEI

Zde silná čtveřice hlav podsvětí Regie diskutuje o nové možnosti společného podnikání, rozebírá se jeho morální dopad na společnost a na scénu přichází mladá dívka.

DĚJ SOUČASNÝ, SOBOTA 14. ŘÍJNA 1335, 8 HODIN VEČER
GEMMA VESPERTINA,⁹ CENTRÁLNÍ REGIE

Hostinec Gemma vespertina se nacházel mezi centrem Regie a její severozápadní čtvrtí, jen necelé půl míle od Cor Regni. Svůj název získal díky nevídanému nazelenalému světlu, jež dovnitř přes okna pravidelně vnikalo při západu slunce, vytvářejíc tak uvnitř pohádkovou atmosféru. Ani zdaleka nepatřil mezi největší restaurace, nacházelo se tady jen šestnáct menších stolů, to však vždy znamenalo vyšší úroveň soukromí. Tenhle fakt, spolu s vysokým standardem kuchyně (a s ním související cenovou úrovní), ho takřka předurčoval k obchodním setkáním nejrůznějšího charakteru.

Bylo těsně před osmou hodinou večer. Ve většině jiných taveren bývala o tomhle čase již zavřená kuchyň a k vínu se hostům podávaly na zakousnutí jen osolené chleby zapékány se sýrem. Mělo to svůj smysl; pro pracující lid bylo totiž zvykem být o desáté hodině v posteli,¹⁰ takže se běžně večeřovalo ještě před sedmou. V Gemmě vespertině však vařili, dokud si to hosté – v drtivé většině kupci a investoři – přáli, a i po soumraku tady zůstávaly téměř všechny stoly obsazené, případně prostřené pro návštěvy, jež ještě nedorazily. Neboť pradávna obyčej nepovídávala, že právě večerem se zvykly uzavírat obchody s největší lehkostí.

⁹ Večerní gema

¹⁰ Spánek průměrného člověka Říše byl nastaven na zdravých sedm hodin od desáté večer po pátou ráno.

V západní části hostince se nacházel salonek, nejlukrativnější místo podniku, a to nejen kvůli největšímu stolu a faktu, že s příchodem soumraku slunce přes přilehlé široké okno zalivalo místnost smaragdově magickou nádherou, ale zejména proto, že se dal uzavřít a byl ve značné vzdálenosti od ostatních stolů, aby v žádném případě nebylo možné naslouchat dialogům, jež se v něm odehrávaly.

Gemmě vespertině velel Flavius, mladý pilný šéfkuchař se zlatými vlasy, jemuž před osmi lety patriarcha Alexius pomohl nastartovat podnikání. Taverna kdysi bývala nikým nevlastněnou ruinou, smradlavým hnízdem ožralů a havěti závislé na opiu. Časem však lékař, dohlízející na hygienu centra města, označil tamní stav za nepřijatelný. Říše sem vyslala cucullae atrae¹¹ udělat razii, ty povaleče pozatýkaly nebo rozehnaly, polorozpadlý hostinec se zbouřil a spálil. Čistý pozemek rázem nabral na lukrativnosti a zaujal několik investorů. Měla následovat veřejná soutěž o jeho odkoupení; k žádné však nedošlo. Člen městského koncilu, jenž dostal na starost dražbu, totiž dlužil drobnou službičku matriarše Patricii, a tak ji o situaci předem informoval. Patricie sama o pozemek zájem neměla, no věděla, že kdyby se dražba opravdu uskutečnila, vyhrál by ji majetný a nenasytný Lucretius, zcela jistě by na pozemku postavil nevěstinec, a rozšířil tak vplyv své Zelené gildy v hazardu a prostituci (a přinesl nevídaný noční hluk do poměrně tichého okolí centra města). Z taktických důvodů Patricii vyhovovalo, aby pozemek získal Alexius, s nímž měla mnohem otevřenější vztah než se zbývajícími dvěma velkými patriarchy; na rozdíl od nich pro ni nereprezentoval konkurenta na poli její působnosti. Nabídla mu možnost ilegální dohody s městem mimo veřejnou soutěž výměnou za promissum auxilii.¹² Bílá gilda tak získala pozemek za směšné peníze.

¹¹ Termínem cucullae atrae (černé kukly) se označovala nejlépe trénovaná složka vigiles. Nasazovala se v krizových situacích a její unikátní, nedosažitelné bojové schopnosti, podepřené absolutní loajalitou králi a Somniu, vzbuzovaly u zločinců velkou bázeň. Cucullae atrae, jak to i naznačuje jejich název, operovaly v anonymitě, se skrytými tvářemi, aby je nikdo z členů podsvětí nedokázal identifikovat a následně vydírat.

¹² Promissum auxilii (příslib pomoci) v kruzích podsvětí představoval očekávanou budoucí protislužbu za prokázanou laskavost. Kooperující gildy si při vzájemném obchodě často platily právě touhle formou.

Alexius se časem seznámil s Flaviem a hned v něm správně odhadl člověka milujícího své povolání, podnikatele s velkou vizí, ale bez počátečního kapitálu. A tak se Patriarcha rozhodl, že na získaném pozemku prostřednictvím svého dřevozpracujícího podniku zajistí výstavbu nové útulné taverny a dá ji Flaviovi do dlouhodobého bezplatného pronájmu. Šéfkuchaře takhle nabídka mimořádně potěšila a rozhodl se splatit službu svému dobrodinci nejlíp, jak jen uměl – špičkovou prací. Netrvalo dlouho a z Gemmy vespertiny se stalo pohostinství se snad nejlepší reputací v Regii, s vynikající kuchyní, a navíc pod ochranou nekonfliktní Bílé gildy. Restaurace dobře vydělávala, ale Flavius si ze zisku bral jen to, co potřeboval k přežití a zabezpečení své rodiny, nikdy Alexia neoklamal, vedl přesné záznamy příjmů a výdajů na suroviny i mzdy zaměstnanců, za což si ho Patriarcha velmi vážil. Bývalé doupě opilců rozhodně nemohlo skončit v lepších rukou, a paradoxně, čím méně lidí o možnosti odkoupit tenhle pozemek vědělo, tím pozitivnější výsledek se – byť nezákonnou cestou – podařilo dosáhnout.

V onen večer v Gemmě vespertině panovala výrazně odlišná atmosféra než po jiné dny; byla zde uzavřena společnost. Namísto hodujících zákazníků za stoly v tichosti seděli ozbrojenci u vody s medem a citrónem. Všechno to byli robustní, dobře trénovaní chlapi, v mnoha případech bývalí vigiles; jejich vzezření napovědělo o výjimečných bojových schopnostech a výkonnostně by se téměř mohli postavit na jeden stupeň s cucullae atrae. Šlo o tělesné strážce hlav čtyř největších gild, jejichž setkání měl hostinský Flavius ve svém podniku toho večera zastřešit.

Schůze měla začít v osm večer, ale patriarcha Valerius spolu se svými consuasory¹³ čekal v salónku již půlhodinu předem, poněvadž to byl právě on sám, kdo setkání navrhl. Postupně dorazili Lucretius, Alexius i Patricie. Nik nemeškal; to by znamenalo bez omluvitelného důvodu neúctu. Hospodský je všechny osobně uvedl do salonku, jak se na správného hostitele patří, a patriarchové si se zdvořilým úklonem podali pravice, matriarchu navíc políbili na líce. Čekající

¹³ Consuasor (poradce) býval mentální pravou rukou svého patriarchy. Sám nerozhodoval, pouze nabízel možná rozhodnutí a vysvětloval jejich budoucí důsledky. Při veřejných jednáních nikdy nevstupoval do diskuse. Patriarcha jeho rady potřeboval při složitém taktizování.

Valerius navrhl Alexiovi jako domácímu (jelikož hostinec spadal pod jeho ochranu) sedět na čestném místě, ten to však odmítl a předseda ponechal vůdce Červené gildy, jenž tohle sejití svolal.

Hlavy usedly za těžký dubový stůl, na němž čekal jednoduchý předkrm z tvrdého uzeného sýra, lesního medu a bílých hroznů, karafa s bílým, červeným i růžovým vínem a konvice s horkou černou kávou. Lucretius jako nejstarší zúčastněný – měl již dávno po šedesátce – pomohl uvolnit prvotní napětí neformálním dialogem o blížící se zimě, pětadvacátém výročí královny korunovace a s ním plánovanou velkou oslavou na Foru saeculorum.¹⁴ Patricie se se vznešeným úsměvem připojila vtipnými pomluvami z prostředí senátu, na nichž se přisedící muži vcelku pobavili. Za stolem se rozhostila přátelská atmosféra a v nezanedbatelné míře tomu napomáhal hostinského dávný nápad – aromatizované svíce, jejichž vosk byl jemně napuštěn esencí gaudia,¹⁵ zahánějící v přisedících negativní pocity.

Ze čtyř vládců podsvětí jakoby hned na první pohled vyzařoval způsob řízení svých gild. Valerius zvykl nosit drahé šaty s výraznými červenými kýčovitými prvky a na silné hrudi se mu houpal zlatý amulet s velkým ohnivě červeným rubínem coby symbolem jeho krvavého podnikání. Jako nejmladší z patriarchů oplýval fyzickou silou muže v nejlepších letech a těšil se, když si to lidé všímali. Starý Lucretius byl se svou rozkynutou postavou a velkým břichem jeho pravým opakem. Oblékal se staromódně, nevyzývavě, nikomu nepotřeboval ukazovat, že je při penězích; koneckonců, vyhovovalo mu, že se stal široko-daleko známým jako největší držgrešle Říše. Pětačtyřicetiletý Alexius, navzdory přibývajícím šedinám, vypadal zdravě, z tmavomodrých očí mu sršela neobyčejná vitalita. Poněvadž

¹⁴ Forum saeculorum (Náměstí věků) bylo největším a nejstarším náměstím Regie, rozprostíralo se v její jihozápadní – přístavní – čtvrti. Zvykly se tady často pořádat nejrůznější festivaly, a proto bývalo velmi oblíbeným místem mladých lidí.

¹⁵ Gaudium (potěcha) bylo nejrozšířenějším narkotikem Říše. Šlo o směs sušeného konopí, opia a halucinogenních bylin. Jeho konzumací nebo kouřením člověk dosáhl uvolněnosti a pozitivní směřování mysli, při větších množstvích nekontrolovatelnou veselost. Pravidelným užíváním (zejména nekvalitních směsí) se však stával silně závislým, proto Cor Regni označilo gaudium za ilegální a jeho distribuci tvrdě potíhovalo.

se velmi často setkával s běžnými lidmi, zejména řemeslníky, chodíval všude v praktickém stálém koženém plášti, nešpinícím se od oleje, pilin nebo sazí, a to ho vzhledově ani v nejmenším nepřirážovalo k typickým animae umbrosae. Matriarcha, dáma těsně před čtyřicítkou, si pro frekventované styky se senátory a vysokými říšskými hodnostáři potřebovala na šatníku dát záležet. Bylo jí blízké umění a estetika, preferovala jednoduché oblečení a vkusné šperky. Kdekoli na veřejnosti vystupovala, kvůli svému přirozenému půvabu a citu ke kráse vzbudila v mužích žádostivost. Ani na tomhle střetnutí to nebylo jinak; bystrému oku by neušlo, jak se Valerius při vítání pokoušel líbat ji co nejbližší ke rtům.

Na setkání tohoto typu si každý patriarcha obvykle přizýval svého consuasora. Patricie i Lucretius tímhle pravidlem pohrdali, protože se ve svém byznysu orientovali nejlépe sami, což před konkurencí nejednou vyvolávalo pocit nadřazenosti. Valerius měl, naopak, consuasory hned dva, jednoho pro finanční, druhého pro strategické záležitosti. Při Alexiovi zase stál jeho dlouholetý dobrý přítel Varius, právník i ekonom v jedné osobě, jehož Patriarcha považoval za sobě rovného a bez něhož nikdy neučinil žádné významné rozhodnutí s možným dopadem na budoucnost Bílé gildy.

Hodiny odbily osm a v té chvíli opatrně vstoupil do salonku majitel podniku, načež hosté pozvolna ztichli; i tak se jen ze slušnosti rozmlouvali o nepodstatných záležitostech. Flavius ještě jednou všechny hromadně přivítal a poděkoval za jejich přítomnost v Gemmě vespertině. Oznamil, že hlavním chodem večera bude na výběr buď do křupava pečené sele, nebo jemné telecí s brusinkovou omáčkou; bohatá zeleninová obloha a chléb zapékán se sýrem jest prý samozřejmostí.

Mezitím do místnosti vkročila servírka s velkou zaprášenou lahví, již Flavius prezentoval jako čtyřleté – a tedy na počest vzácné návštěvy ideálně odstáté – Lacrimae pratorum,¹⁶ a začala hostům nalévat do křišťálových sklenic. Přítomné zaujal její netypický zjev; byla nižší, mimořádně trénované postavy, bílou košili měla kolem ramen zcela napnutou a jen dlouhá zástěra bránila v pohledu na silná

¹⁶ Lacrimae pratorum (Slzy lučin) byly luxusním, silně aromatickým destilátem z borůvek a ostružin, jenž nebyl taký tuhý jako například slivovice, a proto se jako aperitiv zvykl podávat i dámám.

stehna, těsno obehnuta černými koženými kalhotami. Nejvíce na ní upoutaly krátké, dočervena probarvené vlasy, naznačující rebelskou povahu, a celkově působila dojmem profesionální sportovkyně, jež si jako servírka jen přivydělávala. Návštěvu obsloužila chladně, bez náznaku emocí, a to i když se na ni Valerius významně zahleděl, jako by se již odněkud byly znaly. Když popošla k Patriarchovi, posunkem jí naznačil, ať nenalévá; Alexius byl totiž široko-daleko známý tím, že nepije alkohol. Pozvedla k němu své výrazné modré oči, na okamžik ztuhla, krční tepny jí prudce zapulzovali, z přitažlivého obličej se vytratil chlad a bezděčně pootevřela ústa. Trvalo to jen zlomek sekundy, Patriarcha si to však stihl všimnout, a tenhle přirozený, nefalšovaný projev sympatií dívce opětoval milým pohledem. Hostinský nakonec oznámil, že večera se bude podávat o čtvrt hodinu, mírně se uklonil a spolu se servírkou opustili salonek.

Nato se oči přítomných obrátily na Valeria. Nastal čas přejít k obchodu.

„V první řadě se vám všem chci poděkovat za ochotu setkat se,“ začal. „Je dobré, že nemusíme předmět tohoto jednání rozebírat prostřednictvím poslů. Zvláště chci vyjádřit vděčnost patriarchovi Alexiovi za pohoštění na nejbezpečnější možné půdě.“

Alexius mu kývnutím ruky naznačil, že to nestojí za řeč, v duchu však byl rád, že Bílá gilda je mezi animae umbrosae vnímána jako bezpečná. Bezpečnost je totiž nutným předpokladem stability a bez stability nelze tvořit dlouhodobé plány. A právě ty byly vždy Alexiovou doménou; nikdy neřešil problémy jen ve sféře přítomnosti, snažil se předvídat budoucí důsledky rozhodnutí, což z něj v podsvětí dělalo uznávaného taktika.

Valerius pokračoval: „Každý z nás se věnuje trochu odlišnému způsobu podnikání, k financím se dostáváme různými cestami. Podařilo se nám však dosáhnout společný cíl: zničit konkurenční drobné, směšné a bezvýznamné hašteřící se spolky, jejichž činnost jen dávala příležitost vigiles šlapat nám na paty. Naše čtyři gildy

stabilizovaly situaci v Regii, přinesly do podsvětí balanc,¹⁷ a zajistily tak nerušený průběh obchodu. Myslím, že se nám do značné míry podařilo vyhnout vzájemným konfliktům. A to je dobře; spory mezi silnými nemají co hledat, ubližují byznysu.

Zdálo by se, že již máme podchycené všechny možnosti podnikání a nepotřebujeme hledat nové cesty k zisku. Není to tak – a pokud i náhodou ano, tak jen tady, v rámci hlavního města. Jak je v našich kruzích známé, moje gilda zastřešuje organizaci lidí rubei, červených her, a s nimi spojeného sázení. Jde o ilegální obchod s bohatými zákazníky a vyžaduje vysokou míru ochrany před vigiles. Tuhle míru v Regii a ostatních velkých městech nedokážu zaručit, na organizování bojů je zde příliš málo tajných prostorů a příliš mnoho očí. Také běžná veřejnost není tomuhle byznysu nakloněna; ani ne tak pro nemorálnost lidí rubei, ale spíše pro jejich vysokou cenu a s ní spojenou závist majetným. Moje Červená gilda je neustále nucena vyhledávat vhodné lokality na venkově, v zapadákově, draze uplácet tamních vigiles, ať se v konkrétní dobu nedívají na konkrétní místo, a obstarávat dopravu klientů do ukrytých arén. To vše stojí čas a peníze.

Počet zájemců o tajné divadlo roste. Lidi rubei již totiž dávno nejsou barbarskými představeními pro krvelačnou lůzu jako kdysi; stávají se lukrativním zážitkem pro vyvolené, solventní klienty, již si uvědomují, že zákon zakazuje pouze organizaci lidí rubei, nikoli jejich sledování, podobně jako postihuje jen distributory narkotik, a nikoli osoby závislé na nich. Mými zákazníky jsou bezúhonní a nejednou vlivní lidé, již jsou ochotni zaplatit si za tuhle formu vzrušení, přesně jako v nevěstinci. Je jich stále víc a víc. Opětovným zvedáním cen vstupního bych je znechutil, a tak se obracím na vás, své mocné přátele, s návrhem spolupráce v tomhle odvětví podnikání.“

¹⁷ Balanc znamenal v Regii rovnováhu vlivu gild, jejíž nutnou podmínkou bylo dlouhodobé příměří. K narušování balance docházelo, když se některá z gild zachovala k jiné jako agresor, když získala monopolní postavení v kritickém aspektu podnikání, nebo když se několik gild spojilo proti jedné a cílevědomě atakovalo její aktivity. Balanc gild byl v podsvětí chtěný stav a patriarchy, jenž ho narušoval, byl považován za nepohodlného.

Valerius se na chvíli odmlčel, jako by si chtěl promyslet formulaci propozice. Využil to tlustý Lucretius: „Když to vezmeme zjednodušeně, nedokázete efektivně zajistit nasycení poptávky po specifické komoditě, neboť nabídka je omezena. A od nás chcete, abychom pomohli tohle omezení zmírnit.“

„Nejen zmírnit,“ namítl Valerius. „Zcela odstranit. Společně bychom v Cor Regni dokázali prosadit legalizaci ludi rubei.“

Oči přítomných si Valeria překvapeně přeměřili. Takže o tohle mu šlo? Už bylo jasné, proč se tak snažil o osobní setkání a nechtěl svůj návrh rozebírat přes posly; nepochybně půjde o složitý proces, vyžadující přesnou koordinaci kroků zúčastněných.

„Zkuste svůj plán víc konkretizovat,“ vyzvala ho matriarcha.

Valerius ochotně odpověděl: „V prvním bodě, s nímž byste nám mohli pomoci právě vy, matriarcho Patricie, potřebujeme, aby některý ze senátorů resortu kultury vůbec podal návrh zákona a aby ho schválila nadpoloviční většina senátu, to jest alespoň třiatřicet hlav. Ve druhém bodě ho panovník nesmí vetovat, což by mohl zajistit patriarcha Alexius, poněvadž s ním má dlouhodobě kladný vztah. Pokud by zákon v Cor Regni prošel, dá se čekat, že pobouří část veřejnosti, již bude třeba uklidnit, možná trochu okřesat pohled na morálku, otupit v lůze svědomí. To je třetí bod, kde by pomohla oblíbenost patriarchy Alexia mezi lidem. A na tohle celé třeba velké množství financí, což by bylo otázkou nás všech, především patriarchy Lucretia.“

„O jakých částkách se tady bavíme?“ zeptal se pohotově Lucretius, jenž již v hlavě kalkuloval své možnosti.

Mezitím opět zaklepal na dveře hostinský a opatrně nakoukl do salonku. Alexius ho posunkem pravice poslal pryč s upozorněním, ať nevstupuje, dokud za ním nepřijde on sám.

Valerius se pousmál: „Nerad bych šel do detailů, dokud nebudeme mít alespoň částečnou představu společného zájmu. Je mezi námi někdo, komu takový byznys vysloveně vadí?“

Za stolem na chvíli zavládlo ticho.

„Se vším se dá obchodovat,“ prohlásil Lucretius a v ruce si kutálel bobule hroznů. „Je to věc dohody. Já nemám nic proti.“

Valerius děkovně přikývl a upřel zrak na Alexia, jenž si důkladně prohlížel výrazy obličejů všech tří přísedících. „Je to věc dohody,“

zopakoval. Jasně pro nebo proti však nevyjádřil, což vůdce Červené gildy znepokojovalo.

Do diskuse bez vyzvání rázně vstoupila Patricie: „Ne, patriarcho Valerie. Bez poznání všech detailů návrhu se k němu nedá vyjadřovat. Musíte si uvědomit, že já a patriarcha Alexius případným apelováním na Cor Regni riskujeme podstatně víc než vy. Když totiž návrh neprojde senátem nebo když ho vladař bude vetovat, vám prostě nev्यjde jeden druh obchodování; nám však může ohrozit pozitivní reputaci a budoucnost. Dobré vztahy s Cor Regni jsou pro Modrou gildu vším, pro Bílou přinejmenším velmi důležité.“ Podívala se přitom na Patriarchu, jenž souhlasně přikývl, a pokračovala: „Na úplatu zkorumpovaných senátorů jsou zapotřebí desítky lateres aurei.¹⁸ Neúplatné budeme muset *přesvědčit*, a to představuje další rizika. Ale žádné peníze ani hrozby nepřesvědčí krále Tita; pokud jednou nebude s návrhem zákona ztotožněn, jeho veto nemáme šanci prolomit.

Nicméně předpokládejme, že patriarcha Alexius využije všechny své vyjednávací schopnosti a Titovi domluví. Návrh projde. Jaká bude naše odměna za riziko, jež pro vás podstoupíme? Jaké možnosti investic nám nabízáte? Jaký podíl na zisku? Jakou dáte záruku, že vliv vaší gildy díky novým příjmům nepřekročí bezpečnou hranici a neohrozíte naše spolky? Co bude garancí balance Regie?“

Matriarcha kladla otázky k věci, Valerius je očekával. Trochu ho mrzelo, že nedostal od Patriarchy jednoznačnou odpověď; pokud by totiž nestáli na společné lodi, nechtěl prozrazovat kurz plavby. Nakonec však souhlasil s vyložením karet na stůl.

Alexius ho předjel s návrhem večeření během jednání, což všichni svorně uvítali. Consuasorové si přisedli ke svým patriarchům – k jídlu byli totiž přizváni i oni – a Alexius zavolal hostinského. V okamžiku se otevřely dveře salonku a vstoupil Flavius i mladá servírka, oba s plnými, bohatě zdobenými talíři, a galantně obsloužili

¹⁸ Later aureus (zlatý ingot) byl nejdražším platidlem Říše s hodnotou pětiset dvanáct zlatých mincí. Jedna zlatá mince představovala průměrnou denní mzdu obyvatelstva a měla hodnotu šestnáct stříbrných, jeden stříbrný zase osm měděných. Pecn chleba běžně stál jeden měděný, pivo v hospodě dva měděné, jízda kočárem přes Regii jeden stříbrný, noc v průměrném hotelu čtyři stříbrné a v nevěstinci jeden zlatý.

stolující. Alexius si všiml, že červenovlasá dívka se na Valeria opět téměř ani nepodívala a držela si od něj odstup, zato o jeho vlastní rameno se otřela bokem; dostatečně jemně na to, aby si to nikdo jiný nevšiml, ale s razancí, věšticí víc než jen náhodu. Patriarcha tomu však nevěnoval příliš pozornosti a s vnitřním konstatováním, že děvče má k němu svébytný projev sympatií, se soustředil na obchod.

Začala se večera a Valerius postupně objasňoval své plány. Chtěl rozšířit ludi rubei prakticky všude, kde by to povoloval nový zákon. V největších hostincích Regie, spadajících pod ochranu Zelené gildy, navrhl přestavět sklepní prostory na arény pro menší zápasy. Lucretius tenhle nápad ihned zavrhl; kolbiště prý nelze zvukově odizolovat a řev šířící se z něj by mu vyhnal hodující zákazníky z restauračních částí. No přišel s alternativou návrhu vytvořit zápasíště v jednom ze svých málo výnosných hotelů a připravit solventním klientům z mimoměstských oblastí komplexní balík služeb: zajištění dopravy, večeře, krvavého představení, noclehu a odvozu domů. Přisedícím se myšlenka líbila.

Matriarcha odhadla své náklady na úplatky senátorů a jejich případné vydírání na čtyřicet lateres aurei; prý to může být méně, ale i více, protože ačkoli některé senátory uplácat nebude třeba vůbec a zákon odsouhlasí dobrovolně, jiní budou tvrdohlavě zařati ve vlastní ješitnosti, a další zase budou chtít podíl na zisku z tohoto krvavého byznysu. Lucretiovi se zdála částka čtyřicet lateres příliš vysoká. Ve zlomku sekundy si spočítal, že to je přes dvacet tisíc zlatých, a to představuje průměrný roční plat padesáti šesti občanů Říše. Nehorázná částka. No protože Lucretius měl jen matný obraz o procesech Cor Regni, nenamítal.

Dříve, než by se finance měly shromáždit, byla nutná záruka, že král nebude návrh vetovat. Alexius přislíbil, že se s ním sejde a prozkoumá možnosti, přestože tím riskuje oslabení svého vztahu s ním. Tuhle službu je ochoten poskytnout jako projev dobré vůle výměnou za promissum auxilii neboli příslib budoucí pomoci od každé z hlav gild. Patriarcha však upozornil, že i kdyby zákon nakonec úspěšně prošel do platnosti, náklady na manipulaci s veřejným míněním obyvatelstva považuje za těžko vyčíslitelné a nechce se k svému finálnímu požadavku vyjádřit bez porady s consuasorem.

Za stolem se rozhostila spokojená nálada. Zejména z Valeria bylo cítit opadnutí napětí. Zúčastnění začali pomalu chápat, že v ludi rubei se možná rýsuje budoucnost, studnice nescíslných příjmů, z níž budou moci intenzivně čerpat, upevnit svůj vliv mimo Regie a nadobro zničit všechny trpasličí gildy Říše, stojící v jejich cestě na absolutní vrchol podsvětí.

Po syté večeři následoval lehký ovocný dezert. Alexius ho odmítl s omluvou, že musí na chvíli opustit jednání, vzal si šálek s kávou a spolu s Variem vyšli ven. Následovali je přitom dva tělesní strážci, již před hostincem v diskrétní vzdálenosti zaujali strategickou pozici, umožňující dobře vidět na své chráněnce i blízké okolí. Varius vytáhl z náprsní kapsy dva krátké doutníky a za pomoci malých svíčky je od nástěnné olejové lampy připálil sobě i Patriarchovi.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Alexius a usrknul si z kávy.

„Tohle nesmí projít,“ odpověděl Varius rozhodně, na co Patriarcha souhlasně přikývl. „Zničilo by to tisíce mladých životů.“

„To nepochybně. Zdáli se ti ty tři upřímní, nebo očekáváš podraz?“

„Vypadali přesvědčivě. Valerius dozajista neprozradil všechny detaily, nevíme, jaké mocné lidi může za sebou držet. Chce si pro sebe z koláče tajně ukrojit nejvíce. No naštěstí zatím nemá čím krájet. Ty jsi nežádal peníze za rozhovor s Titem. Musíme se jich teď domáhat jinak.“

„Je to nutné?“

„Všem je jasné, že Bílá gilda se svým obchodním portfoliem získá z tohoto byznysu nejméně, a tedy náš vliv v podsvětí v poměru k moci ostatních gild poklesne. My investujeme do lidí, nikoli proti lidem, nejsme jako tamty tři nenasytné kurvy. Pokud za přesvědčení panovníka nevetovat žádáš jen promissum auxilii, je to podezřelé; hlavy si mohou myslet, že budeš chtít docílit opak toho co ony a ujistit Tita, aby návrh zákona vetoval v jejich neprospěch.“

„A tak i mám v úmyslu učinit,“ podotkl Alexius.

„Nynější stav je pro nás vyhovující. To oni jsou ti, již uvítají změnu, nikoli my. Vědí, že vztah s králem je pro nás klíčový a nechceme riskovat jeho nemilost. K čemu se dokáží odhodlat, když spojí síly za účelem dosažení společného cíle? Pokud v nich vyvstane podezření, že se držíme protistrany, co když budou chtít Tita odstranit? Při takové síle je možné všechno.“

Patriarcha, zvednuv ustaraně obočí a v neklidu se zahleděv do tmy pozdního večera, souhlasil: „Dobře tedy. Promissum auxilii od každé z hlav jen za ochotu mluvit s králem. A dva lateres aurei za úspěšné přesvědčení nevetovat. Ne – čtyři lateres. Přece jen to není obyčejný senátor...“

„To zní rozumně,“ přikývl Varius. „Za ohýbání názoru veřejnosti žádej vysokou, nedosažitelnou částku, řekněme sto lateres aurei, vyplácenou postupně na základě výsledků. Když přijdou námitky, řekni, že o případném sjednávání se můžeme dohodnout na jiném setkání po úspěšném odhlasování návrhu. To hlavy udrží v přesvědčení, že stojíme na jejich straně, a získá nám čas. Cenu služby obhajuj problematickým aspektem morálky, ale jen na čistě obchodnické úrovni. Nesmějí nabýt pocit, že naše pomoc lidem je upřímná. Vše je věcí obchodu.“

Alexius souhlasně přikývl, ale jen z jakési setrvačnosti; tohle Variovo upozornění již totiž slyšel mnohokrát. Zahodili doutníky do porcelánového popelníku a vrátili se zpět do taverny. Tři zbylí vůdci se oddávali plánování budoucích potenciálních operací v obcích sousedících s Regií, ale s Patriarchovým vstupem do salonku ztichli a netrpělivě čekali jeho odpověď. Alexius učinil přesně tak, jak mu poradil Varius, a své požadavky přednesl poměrně razantně, jako by již nechtěl dál smlouvat. O to víc však utvrdil přítomné v domněni, že má o byznys zájem.

„Patriarcho Alexie, váš požadavek je příliš vysoký,“ zavrtěl tučnou hlavou Lucretius. „Snažíme se tu rozjet nový předmět podnikání. Chtělo by to trochu skromnosti, nemyslíte? Nemůžeme mít velké oči hned na začátku. Přicházíte s překážkou navíc.“

Patriarcha chvíli mlčel a v duchu se zasmál nad paradoxem, že Lucretius, největší drzgrešle Říše, se vehementně ohání potřebou skromnosti. Pak naoko neochotně odvětil: „Možná by nebylo špatné setkat se ještě jednou, když návrh projde, a finální cenu dohodnout až tehdy.“

Když přítomní souhlasili, pokračoval: „Dovolte mi obhájit důvod tohoto požadavku. Víte, že předmětem mého obchodování nejsou narkotika nebo prostituce, ale lidé. Lidé, jejich názory na svět a jejich přátelství se mnou. Do lidí jsem investoval hodně úsilí a mám nad nimi jistý druh moci, cítí se mi být zavázáni, obzvlášť když mám reputaci správného člověka. Věří, že dobrý vztah se mnou je víc než

peníze, ačkoli v konečném důsledku i ten je jen jistým druhem financí. Nemohu si dovolit ohrozit své dobré jméno, protože tím ochromím i svůj byznys.“

„Vašeho jména se přece nikdo nehodlá dotknout,“ ujistil ho Valerius.

Alexius schválně přeslechl poznámku a mluvil dále: „Jedna z mých nejstabilnějších investic, jež mezi lidem utvrzuje myšlenku, že konám správnou věc, spočívá v pomoci mladým, často nerozhodným dívkám a chlapcům; kupuji si tak jejich budoucí loajalitu. Zkuste se, patriarcho Valerie, zamyslet nad tím, jaký člověk bude ochoten nechat se přemluvit na takovou nerozumnost jako dobrovolný vstup do červené arény, kde lze zhynout. Nebude to někdo, kdo má rodinu, ale svobodný člověk bez závazků, nejčastěji mladý, vitální a nejednou impulzivní, nevyrovnaný člověk, jehož k tomu přiměly nejrůznější okolnosti, například finanční těžkosti. My takovému člověku poskytneme možnost vyřešit problémy legálními bojem na život a na smrt, kde buď vítězstvím získá uznání a peníze, nebo vypustí duši.“

Diváci v aréně pak možná uvidí živého vítěze, ale společnost jako celek spatří především mrtvého poraženého. Bude se ptát, jestli ho nebyla škoda, kdo to zapříčinil, kam jsme se to dostali a podobně. Běžný člověk Říše se totiž řídí hodnotami Somnia, jehož základem je kromě ostatních principů i ochrana života, chce žít v přesvědčení, že mu nikdo nesáhne na zdraví. To, že v praxi to vypadá jinak, je druhá věc, ale jeho sen mu nikdo nemůže vzít.“

„Leč ten mladý člověk, jehož zmiňujete, má svobodnou vůli,“ namítl Valerius. „Nikdo ho nenutí vstoupit do arény. Nabízíme mu možnost výběru, nic víc. A pokud je na tom například tak špatně, že zvažuje sebevraždu, předkládáme dokonce lepší alternativu, poskytující mu aspoň jakou takou šanci přežít, získat nemalou odměnu a začít žít nanovo. Na tomhle by se dala budovat obhajoba.“

„To jen kdyby všichni uvažovali jako my, obchodníci,“ vysvětloval Alexius. „Lid to vnímá jinak. Sebevraždu pokládá za něco, čemu se nedá zabránit, ale nabídnout někomu možnost vzít (nebo nechat si vzít) život je obecně považováno za znesvěcení Somnia. To již spíše by se podařila prosadit legalizace trestu smrti – ovšem víte, jaký na něj má lid názor. A pokud je Říše proti popravě těžkého zločince, tím spíše bude proti smrti nevinného člověka v aréně.“

Před večerí jste, patriarcho Valerie, poznamenal, že legální lidi rubei pravděpodobně pobouří část veřejnosti. Já jsem v tomhle aspektu ještě pesimističtější. Očekávám masivní protesty, apelování ke stažení zákona a žádosti o odstoupení odpovědných senátorů. Protestující lid je nejlivnější možným politickým útvarem, jemuž Cor Regni musí buď vyhovět, nebo podložit své kroky skálopevnými argumenty, nevzdorujícími Somniu. Takové argumenty my nikdy nenajdeme, a proto i po úspěšném přijetí zákona tady bude šance, že přijdeme o investice.

Předmětem legalizace lidi rubei ani zdaleka nejsou krvavé zápasy. Tady jde o obchod s lidskou morálkou a se svědomím obyvательства, o zahrávání si se Somniem. Umíte si představit, jak moc může utrpět moje reputace, když budu lidu násilím vtlačovat skutečnost, s níž se eticky neztotožňuje? S masami třeba pracovat pomalu, nechat jim čas, překrucovat pravdu tak, aby jim vyhovovala, na různé skupiny obyvательства působit jinak. To vše vyžaduje hromadu úsilí a pro Bílou gildu představuje nejvyšší riziko ze všech; proto jsem určil svou cenu tak, jak jsem ji určil. Opakuji: jsem ochoten diskutovat na tohle téma znovu, avšak až po králově příslibu nevetovat, případně po úspěšném odhlasování návrhu.“

Alexius domluvil a vzal si z misky hrozny na svlažení úst. Za stolem se rozhostilo dlouhé chápavé ticho, jež se pokusila přerušit Patricie: „Patriarcha je z nás čtyř nejnalejší mínění lidu a jsem přesvědčena, že ví, o čem mluví. Uvažuje metodicky a jeho argumenty mají hlavu i patu. Souhlasím s návrhem. Opětovná diskuse po rozhovoru s králem.“

Lucretius s Valeriem nakonec také přikývli. Patriarcha mírně rozepjal ruce na znak spokojenosti, že jednání dosáhlo plodný výsledek. Tvářemi přítomných vzápětí probleskl významný výraz. Výraz dobyvatelů, stojících před branami bohatého, no nechráněného města. Alexius se vyjádřil, že si do pěti dnů vyžádá audienci u vladaře a prostřednictvím poslů bude informovat přisedící o jejím výsledku. Nik nenamítal. Valerius jako svolavatel schůze nakonec prohlásil, že téma jednání je vyčerpáno, a poděkoval účastníkům za jejich vstupy. A když delší dobu nikdo neměl co k setkání doložit, animae umbrosae se zvedly, zdvořile rozloučily a všechny kromě Alexia opustily Gemmu vespertinu.

„Dobrá řeč, přesvědčivá,“ pochválil Varius Patriarchu, když zůstali o samotě. „Řekli jsme, co hlavy potřebovaly slyšet.“

Alexius neurčitě přikývl: „Ještě dnes v noci vyšleme do Cor Regni posla se žádostí o setkání s Titem.“

„Tak brzy?“

„Mám špatnou předtuchu, nechci riskovat jeho zdraví nebo život. Minimálně ho musíme vyzvat ke zvýšení opatrnosti, dokud s ním nepromluví.“

„Podle tebe mu tedy půjdou po krku?“

„Už jsme mnohokrát zažili jednání s hlavou jiné gildy. Vždy byly plně dohadování podmínek a všemožných kompromisů. Zde se setkaly najednou hned čtyři hlavy, ale průběh jednání byl nečekaně hladký. Jako by se tu někdo snažil hrát na pozadí další hru.“

Varius se na něj zkoumavě zahleděl.

„Nebo se pletu,“ pokrčil Patriarcha letargicky rameny. „Je pozdě, čas jít domů. Ráno je moudřejší večera. Jdi napřed. Hned jsem venku.“

Consuasor i se strážemi opustili hostinec, jehož interiér se ponořil do ticha. Alexius prošel poza dlouhý barový pult do kuchyně, kde již bylo veškerý nádobí čisté a uklizený. Všiml si, že v přilehlé komoře přes pootevřené dveře plápolá olejová lampa, a vstoupil dovnitř. Na malém stolečku zde stála červenovlasá servírka a rozvěšovala klobásy, jež podvečer dovezl z vlastní udírny řezník Egnatius, hostinského bratr. Byla obrácena zády ke dveřím, neviděla vstupujícího.

„Pod stolem je koš s odpadky,“ řekla v domnění, že do komory vstoupil Flavius. „Můžeš ho vysypat, dokud rozvěším maso. Mám toho ještě dost.“

Namísto odpovědi se však dočkala pouze zvuku blížících se pomalých kroků. Alexius se jí zlehka dotkl ramene. Na okamžik ztuhla a jemně pootočila hlavu doleva, nikoli však natolik, aby rozpoznala osobu stojící za ní. Jako by chtěla z citu sálajícího z Patriarchovy dlaně vyčíst, o koho jde. A když jeho ruka začala sklouzávat po rameni dolů směrem k dlaní, byla si jista. Bez jakéhokoli rozumného argumentu tušila, že takhle se jí dokáže dotýkat pouze jediná osoba na světě, ačkoli ji vůbec neznala. Pozvolna, zasněně zavřela oči a její drobné nozdry se rozšířily jako srnce, obeznamující se s novým lesním teritoriem. Alexius jí roztáhl

dlaň, položil na ni tu svou a dotýkal se jí drsnými bříšky prstů. Pak sáhl do kapsy koženého pláště, vytáhl z něj předem nachystané čtyři zlaté, vtiskl je děvčeti do dlaně a zavřel ji. A ono dále stálo jako spící socha, bez úmyslu obrátit se a zkazit tak kouzlo tohoto nádherného vnímání.

Patriarcha nakonec stejně pomalým krokem opustil komoru. V kuchyni vzal zpod stolu koš, přesně jako servírka nakázala, a venku ho vysypal do velké kádě s odpadky. Ve dveřích se setkal s Flaviem a poděkoval mu za večeri i důstojné zastřešení setkání patriarchů. Vyjádřil touhu chodit do Gemmy vespertiny častěji a přislíbil, že se pokusí v brzké době navštívit hostinského a jeho rodinu.

Na ulici před tavernou již čekal přistaven kočár Bílé gildy. Teplý jižní vítr přitáhl těžké popelavé mračna a na kamennou dlažbu začínaly dopadat první kapky říjnového deště. Alexius, jeho consuasor i strážci vhupli dovnitř a kočár začal drkotat noční Regií směrem k sídlu gildy.¹⁹ Cestovali mlčky, jejich hlavy byly stále zatíženy přemýšlením. No zatímco Varius si stále promítal detaily skončeného jednání, Alexius lovil v paměti, kdy se naposledy někdo před ním projevil s takovým upřímným citem jako záhadné červenovlasé děvče.

¹⁹ Bílá gilda sídlila v severovýchodní části Regie, kde se soustřeďovala řemeslnická výroba.

Capitulum III

URSI RABIDI

Zde se popíše těžký život utlačovaného obyvatelstva na severu Říše. Alexius s Variem v mladém věku vybočí z cesty předurčené osudem, společně se podejmou provést první velký zločin a opouštějí místo bez budoucnosti. Pak dumají nad svými cíli a nacházejí v nich jistý druh povznešení.

Horní Penurie bývala drobným skromným městečkem na severu Říše, v lesnatém teritoriu uprostřed hlubokých *Silvae canae*,²⁰ poskytujících bezbřehé zásoby zdravého dřeva pro celou krajinu. Zdejší obyvatelstvo tvořili téměř výhradně zkušení rubači, nezvykle zastoupeni nejen muži, ale i ženami a dětmi. Lidé zde trávili čas prakticky od svitu do soumraku společně ve stejném povolání, a tak se v Penurii formovala ucelenější, svornější komunita jako v jiných městech.

Pokud chtěli obyvatelé tohoto kraje přežít, neměli volného času na rozdávání. Bylo široko daleko trpkým faktem, že ačkoli dřina v nedostupných luzích severních *Silvae canae* se všeobecně považovala za nejtěžší manuální práci vůbec, dělníci zde třeli bídu. Kácení stromů, osekávání a stahování kmenů bylo slabě zapláceno; region by oživila přidaná hodnota ve formě dalšího zpracování suroviny: řezání kmenů na hranoly a desky, jejich následného sušení, klížení unifikovaných dřevěných plátů, výroby nábytku, náradí nebo částí strojů. V Penurii chyběli podnikatelé ochotní postavit dílny a zaměstnat domácích lehčí – ale v konečném důsledku lépe placenou

²⁰ Rozsáhlé *Silvae canae* (Šedé hory) se táhly napříč celou Říší. Jejich mimořádně vrchovitý sever začínal porostem smrků, jedlí a borovic; směrem na jih s teplejším podnebím pozvolna přecházely do smíšených lesů a rovných dubových hájů.

– prací. To nejednou přivádělo dřevorubce i starostu městečka do zoufalství; na bídném stavu se však nedalo vůbec nic změnit.

Penurii i celý okolní kraj totiž dlouhodobě ovládali Ursi rabidi,²¹ kvůli nimž žádný schopný řemeslník ani nepomyslel na výstavbu vlastní dílny; budoucí výpalné by jeho byznys téměř jistě zruinovalo. Tajný spolek si přál mít v Penurii výlučně dřevorubce, levnou pracovní sílu. Před Říší za pomoci podplacených lesníků falšoval oficiální počty skácených stromů, část z nich kradl a transportoval do vlastních dřevozpracujících podniků, uměle vytvořených v chudých nížinách. Byl to dobře promyšlený obchod. V Penurii, kde by truhlářství mohlo díky velkému množství dřeva vzkvétat, strašili Ursi rabidi; v rovinatých regionech beze stromů zase byli řemeslníci závislí na dodávce suroviny a nuceni pracovat za mizerné peníze. Výsledný produkt se ovšem prodával draze ve prospěch Zelené gildy, držící nad celým procesem ochrannou ruku. Ursi rabidi bohatli pomalu a opatrně, aby nevzbuzovali v Cor Regni zbytečné podezření; soudy jejich přešlapy trestaly většinou jako běžnou krádež, nikoli jako organizovaný zločin, a lidé měli obavu postavit se jim na odpor, aby nepřišli ještě i o to málo, co jim ve špatných podmínkách zbývalo.

Jakýmsi symbolem dlouhodobě se odehrávající penurské tragédie byl sirotčinec,²² poměrně často soustřeďující nové a nové opuštěné děti. Právě tady, v kraji dobráckých, vždy nápomocných lidí, ochotných přichýlit člověka v nouzi, byl tenhle jev čímsi neobvyklým. Podepsala se pod něj hluboká chudoba, umožňující obyvatelům jen stěží vychovat vlastní děti, natož cizí. Dospělí umírali poměrně brzy, sedření těžkou dřinou, následky pracovních úrazů, ale nejednou i smutnou dohrou přehnaného pití, v němž nacházeli alespoň časnou útěchu. A jako by toho neštěstí nebylo dost, Ursi rabidi měli drápy i v samotném sirotčinci, jeho správce vydírali a nutili z říšských finančních dávek, určených na jídlo pro děti, odvádět provizi. Zatímco sirotci z jiných míst navštěvovali školy, opuštěné děti Penurie byla odkázána pomáhat v lesích rubačem s

²¹ Ursi rabidi (Zběsilí medvědi), odnož Zelené gildy, byli relativně velkým gangem, specializujícím se na krádeň dřeva v severních končinách Říše.

²² Sirotčince v Říši zaručovaly výchovu a základní vzdělání dětí bez rodičů až do dospělosti – šestnáctého roku života.

osekáváním kmenů od kůry a stahováním větví na velikánské hromady, aby si alespoň takhle přivy dělala na sytější jídlo.

Navzdory celé téhle mizérii však lid Penurie přijímal trpký úděl s pokorou. Ve své nátuře, tiché, nekonfliktní jako ledová příroda kolem, nedokázal pomýšlet na vzpouru vůči systematicky terorizujícím zločincům. Byl adaptabilní a stále doufal, že se situace přece jen jednou zlepší a i on bude moci konečně začít důstojně žít. Dlouhá léta doufal marně, nic se neměnilo. A tak bylo vskutku nezbytné, aby se mezi domácími našel někdo ochotný a dostatečně odvážný na vzepření se Ursi rabidi.

Alexius končil s prací v lese velice pozdě, neboť jako jednomu z nejstarších chlapců sirotčince mu příslušela večerní povinnost čistit mýtiny od chvojiny. Mistři se o něj nemuseli obávat, věděli, že již je skoro dospělý a hory zná jako vlastní dlaň, dokonce mu nejednou svěřovali i tažného koně. Alexius byl mimořádně zručný mladík, v obratnosti se sekerou nejednou předčil i zkušeného rubače, a navíc uměl skvěle střílet z kuše, takže v horách by nezahynul. Nejstarší pamětníci Penurie mu kvůli jeho nevidaně brzké rozumnosti dokonce nejednou říkali: „*Nulla dies umquam memori te eximet aevo.*“²³ Odmalička totiž neprojevoval náklonnost k dětským hloupostem, místo toho soustředil své myšlenky k budoucím cílům. Nevyjadřoval se infantilně a poslušně vykonal vše, co mu dospělí přikázali. Nikdy si nestěžoval na tvrdé životní podmínky, šel dětem příkladem jako kapitán žalostné posádky a cynik by ho mohl označit za ideálního sirotka. No když se mu někdo snažil vtěsnat do hlavy své (nejednou opilé) rozumy, poučovat ho o malichernostech a zejména nadiktovat správnou cestu životem, odměnil se mu studeným, nevlídným pohledem; věděl totiž, že má na víc než jen na poráženecké bláboly domácích. Od časného věku považoval za důležité, aby se mu nikdo nevítaný nedokázal dostat do mysli, a tomu také přizpůsoboval své chování.

Toho večera byl utahaný víc než obvykle, zřejmě kvůli dlouhatánské zimě a nedostatku zdravého spánku. Už dávno byla tma, a tak měl opodál na pařezu rozsvícenou lucernu. Hrubými koženými řemeny svázal dohromady poslední hromadu větví, již měli chlapi následujícího rána koňmo dopravit do města. Pak si z blízkého stromu sundal batoh s náradím, vytáhl z něj měch s levným vínem, jež mu nechali dělníci na zahřátí, a chvíli odpočíval. Jak tak seděl a přemýšlel, jestli mu z večere zůstane cosi víc než jen suchý chléb, spatřil v dálce mezi stromy blikat světlo. Vstal, reflexivně přehodil přes lucernu svůj plášť, aby nevbuzoval pozornost, skryl se za nejbližší kmen a přichystal si kuši. Světlo se stále víc přibližovalo a Alexiovi se vynořila silueta nižšího muže – možná chlapce – na

²³ Žádný den tě nevymaže z paměti času.

koni s lucernou a jakýmsi podivným velkým batohem. Teprve když byl jezdec vzdálen jen na pár skoků, poznal v něm Varia, svého vrstevníka a kamaráda ze sirotčince, vezoucího tělo jakéhosi dalšího muže.

Alexius potichu zapískal, aby nevyplašil zvíře, a pomalu vystoupil zpoza stromu. „Co tady hledáš?“ zeptal se jezdce. „A co je to za chlapa?“

Varius byl sám o sobě vcelku ustrašený a jeho kamarád ho navzdory snaze neučinit tak ještě víc vylekal; pořádně jím zaškubalo. „Co tady hledám?“ vykoktal. „Co ty tady hledáš?! Zmiz! Zapomeň na to, že jsi mě viděl.“

„Uklidni se. Tady máš, dej si trochu vína. Kdo je to?“

Odpovědí mu bylo mlčení. Alexius popošel k muži provedenému přes koňský hřbet a na své velké překvapení v něm poznal výběřčího výpalného pro Ursi rabidi, jenž každý měsíc navštěvoval několik městských obchodů i sirotčinců. Alexius strnul; uvědomil si vážnost situace. Jelikož se však odmalicka projevoval bleskovými reakcemi v kritických chvílích, ani na vteřinu neztratil chladnou hlavu.

„Sledoval tě někdo?“ zeptal se, neprodleně vzal Variovi z rukou lucernu a položil ji na zem, aby nebyly příliš na očích. „Co se stalo?“

„Do toho se nestarej!“ okřikl ho mladík. „Jdi svou cestou. Čím míň víš, tím líp pro tebe.“

„Chystáš se utéct?“

„Jdi svou cestou!“ zopakoval Varius rázně.

„Nekřič. Chovej se nenápadně, tady i stromy mají uši. Můžu ti pomoci. Řekni mi, co se stalo. Chci se ujistit, že neuděláš chybu.“

Varius vycítil, že kamarád ho nechce podrazit, a zamlouvala se mu jeho chladnokrevnost. Ukázal na nehybného zločince a odpověděl: „Sleduji ho již pár týdnů. Vždy vybírá nejdřív u starosty, pak v obchodě, v sirotčinci a nakonec v hospodě. Tam si objedná holbu červeného vína řezaného rumem, na doušek ho vypije a odchází pryč. Podařilo se mi nepozorovaně mu přilít do číše silný extrakt na spaní, jež jsem před časem ukradl lékaři. Je to ožrala, nikomu nepřišlo podezřelé, že nevěděl pořádně vysednout na koně. Sledoval jsem ho ven z města. Nešel cvalet, ani utíkat jsem nemusel. Při nejbližší příležitosti jsem ho zezadu udeřil mlatem a shodil z koně. Od té doby spí jako zabitý.“

„Nikdo tě neviděl vycházet z hostince spolu s ním? Ví, že jsi ho sledoval?“

„Neví,“ zavrtěl Varius hlavou. „Je tuhý a ještě dlouho bude.“

„Předpokládám, že jsi ho obral o peníze,“ řekl Alexius, na co jeho vrstevník podezřívavě přikývl. „Co s ním plánuješ dělat?“

„Zavleču ho hlouběji do hor a nechám v sedle. Při troše štěstí umrzne. Pokud ne, bude to vypadat, že se opil do němoty a zabloudil. Já uteču na jih.“

Alexius se zamyslel: „Takže tohle je tvůj moment odchodu? Už nebude cesty zpět.“

„Cesty zpět? A kam? Do Penurie? Do města bez budoucnosti? Zítřka dovrším šestnáct let. Vykážou mě ze sirotčince. Nemám kde bydlet, nemám tady rodinu, přátele ani vizi reálného života. Věděl jsem, že musím odejít; vyšlo to tak, že jsem si odjezd posunul jen o pár hodin vpřed.“

„Já dovrším šestnáct v létě,“ podotkl Alexius, „a také nehodlám strávit život na tomhle místě. Pokud souhlasíš, můžeme uprchnout společně. Zvýšilo by to naše šance na úspěch.“

Varius chvíli váhal; z Penurie se podejmul zmizet sám. No uměl si představit, že cestou na něj číhá mnoho úskalí, s nimiž by mu jeho mnohem zkušenější kamarád dokázal pomoci. Souhlasně tedy přikývl. Nato se Alexius ujal vůdcovství, jako by již měl v daném směru zkušenosti.

„Měl jsi mi oznámit, co chystáš,“ naznačil výčitku. „Naplánovali bychom to důsledněji.“

„Snažil jsem se držet své kroky v tajnosti. Odkud jsem měl vědět, že by ses přidal?“

„Ohrozil jsi domácí. Doufejme, že tě opravdu nikdo neviděl sledovat tohotohle chlapa. Zbavíme se ho.“

Varius se při těchhle slovech zarazil; vraždu v plánu neměl. Postupně mu však začaly docházet možné důsledky jeho prvotního postupu, a tak se rozhodl vložit do společníka celou důvěru.

„Půjdeme na jihovýchod,“ zavelel Alexius. „Pryč od cesty a jakéhokoli chodníku. Míli odsud je starý krmelec pro divokou zvěř. Občas jsem v něm přespával, když jsme na tom úseku pracovali, a udělal si z něj skryš přesně pro tuhle příležitost. Nyní tam nikdo nechodí. Je to dobré místo na zbavení se zátěže.“

„Chceš ho zabít?“ zeptal se Varius, jako by potřeboval ještě jednu záruku správného úsudku.

„Nic jiného nám nezbyvá. Pokud by procitl a zjistil, že je bez peněz, ihned by mu svitlo, že ho někdo okradl. Zvykl pít, ale znal se, nikdy se nepříhodovalo, že by nevěděl mluvit nebo chodit. Ránu po úderu do hlavy by cítil a již teď má na zápěstích modré podlitiny po provazech. Ursi rabidi by ihned šli po našich a zjišťovali, kdo ho obral o výpalné. Umíš si představit, jak takové zjišťování může vypadat. Vigiles zde nic nezmohou a my nesmíme dopustit mučení nevinných.“

„To rozhodně ne,“ pohotově přitakal Varius v potěšení, že jeho společník myslí na domácí.

Ujistili se, že na místě nezanechali žádné stopy, a vykročili do houštiny. Varius svítil na cestu a vedl koně, Alexius setrval připraven použít kuši nebo sekeru, když si to vyžádají okolnosti.

„Řekl jsi, že ho sleduješ již delší dobu,“ nadhodil Alexius. „Budeme z něj potřebovat vytáhnout nějaké informace?“

Varius zavrtěl hlavou: „Ne, je to jen pedes, obyčejný pěšák. Pokud nás momentálně něco zajímá, je to doupě Ursi rabidi, případně rozmístění nočních stráží, jimž se chceme vyhnout. Tenhle tu je nepoužitelný. I kdyby dokázal srozumitelně mluvit, nemá proč odpovídat pravdivě.“

Došli na velkou mýtinu, koupoucí se ve svitu lunny. Snažili se být co nejméně nápadní, a tak se přes ni nepustili křížem, ale ji obešli dokola, držíc se vedle stromů. Kousek za ní se v křoví ukrýval krmelec, kde po zimě zůstalo ještě trochu starého sena; Alexius ho zanesl koni na zasycení. Spolu s Variem složili náklad a vtáhli ho do dřevěné boudy. Bandita z polospánku začal cosi nesrozumitelně mumlat, ale Alexius ho pohotově umlčel tvrdým kopancem do hlavy. Pak se vyšplhal po krokvích pod střechu krmelce, kde měl ukrytou malou loveckou kuši, toulec se šípy, olejovou lampu a smolou napuštěnou pochodeň.

„Opravdu ses připravil,“ uznal Varius.

„Být připraven je základ, bez něj není vidiny nového života. Věděl jsem, že tahle chvíle jednou přijde.“

Alexius ukázal na zločince a tázavě se zahleděl kamarádovi do očí. Nenašel v nich ani náznak krvežíznivosti.

„*Fac fortia et patere*,“²⁴ neurčitě poznamenal Varius, jenž si nechtěl pošpinit svědomí vraždou, ať má alespoň dočasně šanci na čistý spánek. Alexius se tedy podejmul sám přelit *primus sanguis*,²⁵ chytil zlosynovi hlavu do obou rukou, z celé síly jí trhl a zlámal mu vaz. Pak mu zkontroloval kapsy, sňal zlatý řetízek, náramek a dva prsteny, sekerou mu otevřel ústa, vytáhl několik zlatých zubů a nakonec z opasku i bot uřízl kovové spony. Varius bez jakéhokoli vysvětlování pochopil, že Alexius se chystá spálit hořlavé důkazy. Pomohl mu pod bezduché tělo naskládat klestí, rychle chytlavou kúru, plnou jarní pryskyřice, a pár hrubších větví. Chvilí váhali, jestli mrtvole neodřezat hlavu a nezakopat ji na jiném místě; obávali se, že lebka nepřehoří dostatečně, že ji bude možné vyhrabat z popela a podle tvaru identifikovat spálenou osobu. No čas je tlačil, z místa činu se bylo třeba dostat co nejdříve co nejdále. Varius odvedl koně opodál, aby ho nevyplašily plameny, Alexius precizně natřel spodní trámy suchého krmelce smolou a rozházel zbytky slámy na podlahové desky. Pomocí lucerny zažehl pochodeň a rovnoměrně podpálil suchou boudu, jež se v momentě vznítla. Když se ujistil, že banditovo tělo vzňalo, šel za Variem a společně svižným tempem zamířili na jihozápad k Severní magistrále.²⁶

Pak se vydali na jih a putovali celou noc. Potmě, nenápadně, ale zároveň co nejčileji, aby se ještě před svítáním dostali do Dolní Penurie²⁷ a stihli nasednout na dostavník do Regie. Střídali se v sedle; když se Varius nesl, Alexius klusal vedle koně, a naopak. Cesta byla vyčerpávající, oba slabě živení chlapci museli během ní sahat na dno sil a kdoví, jestli je vpřed hnala spíš obava z dopadení gangem Ursi rabidi, nebo vidina nového života.

V poslední vesnici před Dolní Penurií při jednom z hostinců potají uvázali utahaného koně. Zvažovali sice i jeho pozdější prodej, ale nakonec se rozhodli nepodstoupit riziko podezření z krádeže. Těsně

²⁴ Čiň statečně a vytrvej.

²⁵ první krev

²⁶ Dopravní tepny Říše, spojující největší města, se označovaly jako magistrály. Jejich kvalitní podklad a precizní vydláždění symetrickým kamením zajišťovaly rychlou a pohodlnou dopravu.

²⁷ Dolní Penurie byla od Horní vzdálená čtyřiašedesát mil. Šlo o známé překladiště dřeva a pravděpodobně – nikdo to totiž nepotvrdil, ani nevyvrátil – i o doupě gangu Ursi rabidi.

před pátou ráno dorazili do města. Ihned zamířili k stabula imperiales,²⁸ kde si objednali cestu do hlavního města. Náhoda jim přála: natrefili na volný kočár. Pohonič si otrhané, zablácené chlapce sice chvíli podezřívavě prohlížel, ale když mu ukázali peníze na zaplacení, bez váhání se šel připravit na cestu a zapřahat. Oni se zatím odběhli najíst do nejbližší taverny, neboť hladem téměř odpadávali. Tolik smažených vajec najednou ani jeden z nich v životě nesnědl. A když oba uznali, že i víno zde chutná jaksi lépe než v dosavadním domově, nakoupili do zásoby několik lahví. Necelou hodinu nato již opouštěli Dolní Penurii.

Riskantní útěk nakonec zvládli bezchybně. Faktem bylo, že jejich odchod ze sirotčince nikoho nezajímal; z Varia se právě stal dospělý muž a o Alexiově soběstačnosti nikdo ze známých v Penurii nepochyboval – jednoduše odešel. Koneckonců, alespoň se uvolnilo místo pro jiné dvě nešťastné děti. Vše nasvědčovalo tomu, že výběrčí výpalného pro Ursi rabidi utekl od svého gangu i s přibližně třiceti zlatými, a jedinou stopou pro jeho kumpány zůstal opuštěný kůň, jež si dozajista někdo přisvojí. A nakonec v lesích Penurie shořel jeden starý krmelec, k jehož spáleništi živá duše dorazí nejdříve o několik týdnů.

Pro někoho by byla tato fakta bezvýznamnou záležitostí. Pro dva cestující chlapce však reprezentovala vstupní portál do nového života, jehož překročením – jak později ukázal čas – vnikli do světa činů, představujících pro Říši dalekosáhlý rozměr.

²⁸ Během dlouhých cest se v stabula imperiales (říšských stájích) střídaly unavené koně za čerstvé. Kombinovala se tu přeprava osob i pošty s cílem efektivního využití kočárů. V blízkosti stájí se obvykle nacházely i malé hotely pro poháněče a cestující.

Když se kočár pohnul z Dolní Penurie dále na jih, mladí poutníci si mohli spokojeně vydechnout. Ursi rabidi jim již neměli šanci být jen v náznaku podezření dýchat na záda; jevili se jako běžní cestovatelé za prací.²⁹ Mohli se spokojeně opít silným červeným vínem a zvesela plánovat své budoucí soužití v hlavním městě. Zásob peněz měli na několik týdnů dopředu, a to se ještě na černém trhu ani nezbavili šperků bandity, jehož nechali zmizet v horách. Mohli se těšit na neutichající noční život Regie, na svůdné tance nevěstek a první zkušenosti s hazardními hrami. Ve srovnání s drsnými podmínkami Penurie to byla vidina ráje.

Namísto spokojenosti se však v kočáru, paradoxně, rozhostila ponurá, zamklá atmosféra. Oba mladíci sledovali z okna sychravé březnové počasí, jež se chystalo překvapit přírodu nečekaným mokrým sněžením. Bez slova si podávali láhev vína, mlčky z ní upíjeli a hlavami jim vířilo množství úvah o lidském údělu.

„Co bude teď?“ zadumaně přerušil ticho Alexius.

Varius, stále hledě ven oknem, neurčitě pokýval hlavou: „To nevím. Nikdo neví. Ale vím, co nebude. Nebude víc proher. Alespoň ne takových, jaké jsem tam doma zřel dennodenně na každém kroku. Bude víc víry. Víc jistoty. Možná. A možná do nás při nejbližší bouři udeří blesk. Těžko říci, co je lepší.“

Alexia zaujal rozvážný nihilismus sálající z Variova hlasu, bezpochyby netypický pro šestnáctiletého chlapce, rozhodnutého žít nový život. „Jaké prohry máš přesně na mysli?“ zeptal se.

Varius si řádně upil z vína a mávl rukou: „To nestojí za řeč; plodil bych nekonstruktivní bludy. Raději mi dovol poděkovat ti za pomoc při pečení koláče. Nemysli si, že ho chci celý jen pro sebe, bratrsky se rozdělíme.“

²⁹ Mnoho mladých lidí Říše žilo putovním životem. Pokud neměli závazky, neradi se fixovali na konkrétní město či obec. Často měnili bydliště, přizpůsobovali se práci a vlastním potřebám. Tito lidé nezvykli hromadit materiální bohatství, nestavěli si generační domy, bývali připraveni kdykoli si sbalit batoh a odcestovat jinam. Byli přímo závislí na dobrodružném životě.

„Jsem rád, že se koláč nepřipálil. A vážím si, že ses podejmul ho upéct, neboť i já jsem nad tím déle přemýšlel. Mám však pocit, že kromě hladu tě k tomu vedly i jiné pohnutky.“

Varius pohledem ocenil Alexiův rychlý úsudek, ale pak se opět obrátil k oknu, jako by čekal na změnu tématu. Alexius však mlčel. Neměl ve zvyku tahat odpovědi od lidí, již odpovědět nechtěli, a přetřásat počasí neměl zájem.

„Ti lidé doma,“ řekl nakonec Varius a unaveně si prošel dlaní po čele, „jako by byli spadli z nebe. Zbloudilé ovce bez ohrady, bez pastýře, ponechány napospas medvědům. Není v nich špetky vzdoru. Absolutně žádný náznak rebelie vůči osudu, žádná hrdost, žádná lidská důstojnost. A já nevím, jestli k nim spíš cítím soucit, nebo se za ně stydím. Kdyby měli špatné srdce, bylo by mi to jedno, ale takhle to čeří myšlenky.“

„Sám dobře víš, že vigiles nás v jejich bídném počtu nebyli schopni uchránit,“ podotkl Alexius. „Vzpoura proti takovému velkému gangu by neměla dlouhého trvání.“

„Já mám na mysli jinou vzpouru. Vzdor vůči toku předem určených událostí. Ursi rabidi jsou jen záminkou, kvůli níž lidé Penurie chodí se svěšenými hlavami; kdyby nebylo gangu, našel by se jiný důvod slepé akceptace nabízeného lidského údělu a mizerného využívání darů života, ve své podstatě sice hnusného, no nepochybně zajímavého. Nedokážu se smířit s představou zjednodušeného pohledu na existenci, v jehož poslušném stínu jsem kráčel dosud. Narodit se. Od malička si drát ruce po lokty, nohy po kolena. Jíst. Spát. Plodit děti. A sirotky. Snít o lepším zítřku v malé začouzené hospodě a ničit si zdraví i rodinu levným lihem. Kopírovat život rodičů, jako by to byl nějaký posvátný předpis, a vstěpovat vstěpovat jej do srdcí potomků. A nakonec si znenadání zemřít v staré ztuhlé posteli, obklopen hrstkou lidí, v dobrém hodnotících vyhasínajícím život. Je to tragikomedie. Celý svět těchhle malých, prostých lidí, pořád se oddávajících myšlenky, že jinak to nejde. Nikdo z nich nemá odvalu opustit svou komfortní zónu, zřít život komplexně, vymanit se ze jha předem psané sudby. Raději bude prožívat ze dne na den jako žebrák a nařikat, jaké je to tu celé těžké; hlavně, že za něj někdo jiný rozhodne o budoucnosti. A přitom stačí tak málo – jen vzít život do vlastních rukou. Být připraven rozhodnout se. To ani zdaleka není o chudobě, ani o Ursi rabidi. Je to

o nesetrvávání na rozcestí směřování zažitého života, o pohnutí se některou stranou, ačkoli s rizikem nesprávného směru. *Faber est suae quisque fortunae*³⁰ a ještě nikdy nikdo nezhotovil žádné štěstí pasivitou.“

Varius se odmlčel. Venku začalo zlehka sněžit, a tak si bezděčně pevněji zapnul halenu. Alexius na něj hodil tázavý pohled, ale pak se jen obrátil k oknu a přemýšlel.

„Říkal jsem ti, že to budou opité bludy,“ pokrčil rameny Varius.

Alexius ignoroval poznámku a odvětil: „*Vita magnum malum est.*“³¹ To se nedá popřít ani napravit. Byl špatný na severu, bude špatný na jihu; náš přesun na jiné místo to nezmění. Jde o to, jak hluboko si necháme zášť života proniknout do mysli, jak moc dovolíme vlastnímu neštěstí ovlivňovat úsudek. Naši krajané si to neuvědomují, nemyslí na svou mizérii, akceptují ji jako součást života, a proto nehnutě stojí na rozcestí. Uvědomění si zloby a neštěstí plodí rozhodnutí. A ten, kdo má moc nad neštěstím, dokáže měnit životy.“

„Pokud je to uvědomění procítěno a skutečné, jaký má pak smysl pokračovat dále v trnité cestě a neskončit to hned?“

„Naši doma stojí na rozcestí, těch cesta dále nezajímá. A my dva jsme již na sebevraždu příliš staří.“

Na melancholií zatažené Variově tváři se vyjevil úsměv: „Příliš staří? Já mám šestnáct let a ty je dovršíš o pár měsíců...“

„Zabití se víc pro nás není zajímavé. Vytratil se z něj aspekt těšení se z konce, jaký nám byl vlastní na pomezí dětství a dospělosti, dva-tři roky vzad, když jsme poprvé do hloubky pochopili, jakým svinstvem život opravdu je.“

„Takže teď jsme se dostali do fáze dokazování si, že nejsme naivní a že ty prožité dva-tři roky měli smysl?“

„Prožité i budoucí roky. Ne každý člověk se narodil na to, aby byl šťastný. A přece jeho život může mít cíl, za nímž by měl kráčet, a tím si plnit svůj sen.“

Varius se napil a zamyslel: „Já vlastně ani nevím, jestli mám nějaký sen. Cíl, to ano, ale sen?“

„Co je tedy tvým cílem?“

³⁰ Každý je strůjcem svého štěstí

³¹ Život je velkým zlem.

„Mám dobrou logiku a spolehlivou paměť; přihlásím se na studia. Na právo nebo ekonomii. Nebo na obojí. Mám předtuchu, že mi to půjde. Získám praxe, finance a nějaké konexe ve vlivných kruzích. Najmu si komando zabijáků. Jednoho dne se sem vrátím i s pastí na medvědy a vyčistím tyhle panenské hory od nevídané zvěře. Utopím Ursi rabidi v jejich vlastní krvi.“

Alexius obdivně přikývl a odvětil: „Odvážný cíl. Ale náročný na splnění. Když budeš v posledním kroku potřebovat spojence, můžeš se mnou počítat; rád se k tvému komandu přidám.“

Varius souhlasně, uznale bouchl pěští kamaráda po rameni na znak respektu. „A co tvé cíle?“

Alexius se pohodlně opřel, zaklonil hlavu dozadu a na chvíli přemýšlel. „Jsem mladý, ale zručný; vím, že se určitě budu živit v řemeslnictví. Mám cit k práci, a pokud budu mít zdravé ruce, zaměstnám se kdekoli. Nouzi třít nebudu. Ale co se nemateriálních hodnot týče, nemám jasné cíle. Po uplynulých úvahách tě asi nepřekvapím prohlášením, že nejsem rodinný typ.“

„To je pravda, nepřekvapuje mě to,“ přikývl Varius. Pak s náznakem cynismu doložil: „Ale málokterý sirotek Penurie je rodinný typ.“

„Cítím velkou oporu v existenci prosté, ale velkolepé entity, jež se u mě v hodnotovém žebříčku dostala na nejvyšší místo, dokonce nad institut rodiny. Tou entitou je přátelství. Pomoc dobrému příteli je pro mě nefalšovaným, ryzím blahem duše, zdrojem úlevy od pochmurných myšlenek, naplnění jakéhokoli vnitřního prázdna. Rodinu jako základní stavební prvek společnosti samozřejmě respektuji a podporuji; založit si ji a udržet v rozkvětu je přece obdivuhodná záležitost. Na druhé straně, rodinu si člověk nevybírá, ale přátele ano. *Amicitia super omnia*.³² Existence přátelství mě navedla k naivní myšlence, k malému snu, jenž by byl částečným vyplněním trhlin Somnia a náhradou činnosti zkorumpovaných říšských orgánů.“

„Co je to za sen?“

„Představ si společenstvo lidí různých povah, povolání a postavení, jež spojuje jediné prosté pouto. Přátelství. Pomáhání si v nouzi, navštěvování se v radosti, sdílení úspěchu i neúspěchu,

³² Přátelství je nade všechno.

vzájemná ochrana, věrnost a soudržnost by byly pro tyhle lidi samozřejmostí, ba téměř životním krédem, nezpochybnitelnou filozofií. Jako by byli členy přímé rodiny, bratry a sestrami, rodiči a potomky. A představ si být hlavou takového spolku, osobou, jež dohlíží na čistotu přátelství jako klenotník na své nejcennější drahokamy. Představ si, že tohle seskupení lidí by mohlo podnikat, generovat zisk, použít ho na pomoc bližním a zaměstnávat další lidi, jejichž povoláním by bylo mimo jiné šířit tuhle ideologii přátelství. Být vládcem takové malé říše dobra je nejkrásnější sen, jaký si dovedu představit.“

Varius pokýval hlavou a usmál se: „Pěkná utopie. Ale naivní, obzvláště v tomhle prohnilém světě. Zní mi to, jako by jsi chtěl v Regii založit čtvrtou gildu.“

„Gildu? Nebylo snad již dost zločinu?“

„Byla by to dobrá gilda s dobrým patriarchou.“

„Je to jen sen,“ mávl rukou Alexius. „Nic víc, jen sen. Napadl mi, když jsem jednou přemýšlel, co bych tak dělal, kdybych měl hromadu peněz, a dosud mi naskakuje husí kůže při představě, jakému velkému množství lidí by se dalo pomoci. Nechápu majetných, nechápu žádného boháče, jenž ve své chamtivosti nepomyslí na bližního v nouzi. Zkrátka nechápu. Možná jsem ještě mladý, neotesaný světem a v představách infantilní, ale mohu ti odpřisáhnout, že pokud by se mi jednou podařilo svůj sen zrealizovat, pokud bych se i já jednou zařadil mezi zámožné, nikdy neupustím od ideálu, jež jsem ti právě popsal.“

Varius se při těchhle slovech cítil jako nezkušený znalec umění, jenž hledí na naivně působící obraz, a až když ho otočí vzhůru nohama, pochopí jeho pravý smysl. Postupně začal k Alexiovi pociťovat respekt a jeho vize se mu přestala jevit jako nereálná. Nejvíc ze všeho se mu zamlouvala skutečnost, již porozuměl až po hlubším zamyšlení se. Krása Alexiovy utopické cesty spočívá v tom, že nemá žádný cíl; je to kontinuální povyšování prostého pojmu přátelství na ideologii. Varius zůstal natolik nadchnut představou implementace tohoto snového rozhraní, až se sám sobě podivil, kam se vytratil jeho silný nihilismus.

„Vznešený sen,“ poznamenal Varius. „Líbí se mi. A ať již se k realitě přiblíží víc nebo méně, budu rád členem takového

altruistického společenství. Kdoví, možná se nám přece jen jednou podaří udělat z tohoto zkurveného světa lepší místo. Kdoví...“

Oba cestující se odmlčeli. Když se Varius po delší chvíli chystal společníkovi něco říct, všiml si, že ten usnul. Není divu; měl za sebou den dřiny a vyčerpávající noc. Dal si tedy i on poslední doušek vína, přivřel oči a snažil se usnout. Do Regie to budou s přestupem ještě téměř dva dny jízdy, na další dialog zůstane času habaděj.

„*Amicitia super omnia,*“ zopakoval v duchu Varius. „Tehle sen vskutku dává smysl.“

Capitulum IV

TIGRIS ORIENTIS

Zde se rozebírá společenský význam nejoblíbenějšího sportu Říše a vysvětlují se jeho pravidla. Někdejší zářivá hvězda lidí albi se setkává se svým milovaným bratrem a vzpomíná na svůj vzestup a pád. Rozmlouvají si o životě na pokraji sluneční propasti. Přitom zahraje pěkná píseň.

Sport byl ve všech končinách Říše, zejména ve velkých městech, nedílnou součástí kulturního vyžití a měl pro lidi každého věku neocenitelný význam. Pro malé děti představoval zdravý zdroj pohybu a socializace se sobě rovnými; u starších, téměř dospělých dětí zase nezbytný předmět soupeření a dokazování si fyzických schopností. Dospělí, jimž to náročnost jejich povolání dovolila, zvykli sportovat alespoň jednou-dvakrát týdně, aby se udržovali v kondici, a starší část obyvatelstva zvykla na hřištích při sledování mládeže vzpomínat na své zlaté časy. Cor Regni tenhle druh vyžití intenzivně podporovalo. Jednak dobře vědělo, že pokud si člověk svou přirozenou potřebu soutěžit neventiluje sportem, utíká se k hazardním hrám nebo nežádoucím záminkám k agresii; jednak si uvědomovalo, jak zdravý pohyb v kolektivu pozitivně ovlivňuje dlouhodobé lidské štěstí, jehož dosažení vždy patřilo k primárním směřováním Somnia.

Cor Regni štědře dotovalo různé amatérské závody, zejména ty s účastí mládeže; za sledováním profesionálního sportu zase vidělo předmět trávení volného času co největšího počtu lidí všech vrstev. Tenhle stav by se nedal docílit podporou drobných neatraktivních sportů, na něž nikoho nelákalo se dívat. Lidí totiž jen sporadicky zajímali individuální atletické výkony; chtěli vidět poutavou kolektivní hru, fyzicky náročnou, ale i se strategií, adrenalinem, nejednou dokonce s divadelním aspektem. Tak s postupem času vznikla potřeba zrodu univerzálního a všemi akceptovaného sportu,

ludi albi, jenž poměrně hodnověrně přenášel taktický boj na život a na smrt do mírumilovné, ale neméně napínavé podoby.

Ludi albi se obvykle organizovaly ve velkých arénách, aranžovaných rozmanitými překážkami, na jedné straně stěžujícími zápasy, na druhé zvyšujícími jejich atraktivitu. Souboje se účastnily většinou dvě družstva, každé s vlastním táborem a vlajkou určité barvy. Účastníci do zápasu většinou nastupovali polonazí a jen s minimem chráničů citlivých míst, protože každý prvek oblečení či výzbroje navíc bránil jejich maximálnímu výkonu. Opásání byli širokými šerpami barev svých týmů, jež bylo možné snadno rozepnout nebo jednoduše strhnout, a na tvářích měli nasazeny masky z vyztužené kůže, taktéž v barvě družstev, chráničí oči a chrup před nechtěnými zásahy. Organizátoři her před utkáním v aréně vytyčili několik strategicky významných pozic, jako malé zbrojnice, obranné věže nebo rozhledny, jejichž dobytí zvyklo být klíčem k celkovému vítězství týmu.

Na začátku každého zápasu stáli neozbrojení hráči ve svých táborech. Po odstartování kola se podle dohodnuté taktiky pustili buď dobývat tábor soupeře a klíčová místa bojiště, nebo bránit vlastní základnu. Úhelným elementem hry byly individuální souboje jednotlivců. Prohra v takovém souboji, posouzena na základě přesných pravidel, znamenala dočasnou smrt poraženého, který se nato nesměl zapojovat do průběhu hry, ale s rukama nad hlavou se vrátit do svého tábora, kde setrval předem stanovenou dobu, reprezentující pomyslnou formu znovuzrození, a až po jejím uplynutí se směl opět připojit ke svému týmu a pokračovat v boji.

Na klíčových místech bojiště měli hráči k dispozici jednoduchý arzenál, uzpůsoben tak, aby používáním nedokázal způsobit zranění. Nejčastěji to byly lehké dřevěné meče s tupou špicí a štíty, obouruční hole, malé kožené míče velké jako pěst, plněné pískem, dokonce i jednoruční kuše s krátkým dostřelem, jejichž šípy měly měkké plstěné hroty. Každý zásah zbraní znamenal pro trefěného protivníka smrt, následovanou povinným oživením se v domovské základně. Pokud bojovníci v dynamické hře nestihli získat zbraně, nebo o ně přišli, následoval souboj holýma rukama, jehož cílem bylo strhnout soupeři z pasu barevnou šerpu, nebo jej položit na lopatky, což opět simulovalo zabití.

Za bezpečnost válečníků a čistou hru byli zodpovědní rozhodčí; vždy minimálně jeden na dva hráče. Ludi albi se silně zakládaly na férovosti účastníků. Podvádění, nejčastěji v podobě nepřiznání si zásahu od soupeře, nebo nečistá hra s cílem zranit protivníka, znamenaly přerušeni zápasu a udělení trestu provinilci vyloučením z arény na dobu přiměřenou závažnosti chyby.

Cílem ludi albi v jejich rané podobě bývalo prostřednictvím rozumně volené taktiky a kolektivního výkonu získat vlajku soupeře a přinést ji do domovského tábora. Tenhle nejstarší a nejoblíbenější způsob vítězení se zachoval dodnes; s rostoucím zájmem společnosti o hry však postupně vyvstala potřeba zvýšení jejich divácké atraktivity, a tak se základní forma bojů přetavila do několika variací. Kromě zmíněné klasické bitvy o vlajky se často hrálo na počet celkových zásahů; tým, jehož členové méně krát padli při osobních soubojích, zvítězil. V jiné z forem organizátoři naaranžovali v aréně velké množství kuší, což mělo za následek absenci boje zblízka. Jindy zase bojiště neobsahovalo vůbec žádné zbraně; tehdy fyzická síla a vytrvalost vynikala nad přesností a dobrým časováním. V další formě se uprostřed arény nacházel masivní bronzový erb, jež bylo třeba přinést do domovského tábora, a takovým vítězstvím se vyhnout náročnému boji o vlajky. Zajímavou taktickou formou byla bitva o některá vyznačená místa v aréně s přesýpacími hodinami, kde šlo o dobytí a udržení daného místa po předepsanou dobu. Variací her bylo opravdu hodně a prakticky v každém zápase měli diváci možnost vidět nové a nové strategické prvky.

Princip organizování turnajů ludi albi býval jednoduchý. Soutěžilo se výlučně v neděli odpoledne. Nejprve některé z míst Říše vyhlásilo termín turnaje, povinný startovací poplatek pro každé družstvo a finanční odměnu pro vítěze od sponzorů, jejichž jménem se daný turnaj realizoval (a již bývali, mimochodem, často napojeni na podsvětí, manipulující se sázkovými kurzy). Tomu většinou odpovídalo zastoupení sportovců i divácká účast – víc peněz přilákalo lepší hráče, víc lidí, zaručovalo víc zábavy, sázení a s ním souvisejících dalších obchodů. Náročnost turnaje byla ohodnocena na základě síly jeho účastníků; souboje začátečníků v odlehlé části Říše se přece jen nemohli rovnat hvězdami nabitým duelům Regie. Podle výsledků turnaje se po jeho skončení zapsaly jednotlivým účastníkům příslušné cifry do říšských bodovacích tabulek, přičemž

vítězství na náročnějším turnaji, pochopitelně, představovalo vyšší bodový zisk. Primárně se bodoval výsledek družstev, avšak zvláště se hodnotili i jednotlivci podle individuálních schopností; častokrát se stávalo, že nejužitečnějším hráčem turnaje nebyl člen vítězného týmu. Takto tedy nakonec vznikaly dva seznamy: jeden pro nejlepší týmy Říše, druhý pro individuálně nejjobratnější válečníky.

Ludi albi se organizovaly od podzimu do začátku léta. V předposlední červnovou neděli se v kolosálním Stadiu stellarum³³ setkala osm tabulkově nejlepších hráčů krajiny, aby tady v exhibičním souboji hvězd soupeřili současně všichni proti všem, dokud z nich nevyjde vítězně bojovník s nejlepšími individuálními schopnostmi, jenž bude následně ověnčen titulem Campio Regni.³⁴ Tenhle triumf ovšem v celkovém měřítku znamenal jen časnou slávu. Týden nato, v poslední červnovou neděli, totiž nadešel čas velkého slavnostního finále šestnácti nejlepších týmů Říše, jež představovalo absolutní vrchol společenského života hlavního města i celé krajiny, dychtivě sledován tisíci obyvatel. Diváci, jakož i bojovníci velmi dobře věděli, že získat individuální ocenění je sice obdivuhodný výkon, ale padne do zapomnění ve srovnání s vítězstvím týmu, protože ludi albi jsou v první řadě kolektivním sportem. Finále se hrálo během celého dne na osm kol v osmi nejpopulárnějších variantách ludi albi, po nichž se sečetly body a vítězné družstvo se celou následující sezónu mohlo pyšnit prestižním oceněním Tropaeum Imperiale.³⁵

Za dlouhá desetiletí existence ludi albi povstali v Říši víceří udatní šampióni a jejich životy byly ověnčené slávou i světským blahem. Během několika let působení na vrcholu populárního sportu si stihli nahromadit značné bohatství, ženy se o ně trhaly a i po skončení kariéry se o ně zajímala nejrůznější smetánka. Dalo by se bez okolků tvrdit, že právě vítězům ludi albi byl dopřán vysněný život, po jakém drtivá většina obyvatelstva marně toužila. Roky plynuly, legendy s trofeji se střídaly, lid se bavil, obchodníci profitovali a Cor Regni

³³ Stadium stellarum (Aréna hvězd) se nacházelo v jihovýchodní čtvrti Regie. Šlo o největší kolbiště ludi albi v Říši s kapacitou dvaatřicet tisíc diváků.

³⁴ Šampión Říše

³⁵ Imperiální trofej

celý tenhle proces v klidu regulovalo. Jednoho teplého zářijového večera – byly to čtyři roky před odehrávání se tohohle příběhu – měl však honor Campio Regni začít nabývat vcelku nový, revoluční rozměr. Následující sezónu se totiž poprvé v historii stala jeho držitelkou mladá žena, Stella, veřejnosti známá pod pseudonymem Tigris orientis.³⁶

³⁶ Tygřice východu

První patro Rosy lubens zívalo prázdnotou. Takový čas byl pro hýřící mládež přece jen příliš skory, a pokud někdo tavernu navštívil, tak pouze na rychlé občerstvení a pivo podávané na přízemí. Patro se zaplňovalo až kolem deváté večer a nevelké podkrovní místnosti nad ním, veřejností často označované za „divoké pokoje“, až o dvě hodiny nato, když alkohol v mladých žilách odboural zábrany a umožňoval šestnáctiletým dělat to, za co je šedesátiletí kárají, ačkoli sami lepší nebyli a v dobrém na své tajnůstky vzpomínají. Jen kde-tu za malými dřevěnými stoly pro čtyři lidi seděli páry, oddávající se zamilovaným debatám, a osoby čekající partnery v konverzaci.

Jednou z těchto osob byla i Stella. Seděla za stolem při širokém okně a mlčky skrz něj sledovala dělníky v přístavu, oděném v zlatavém západu slunce. Jejím jediným společníkem byla láhev jemné jablkovice, z níž si sama plnila velký pohár a s nepřítomným výrazem v tváři z něho usrkávala. Čekala ovšem na jiného společníka, o jehož příchodu se dozvěděla jen před pár dny od zdejší číšnice a své dobré kamarádky Laetitie. Měl jím být její o rok mladší bratr a nejlepší přítel Aelius, jehož dlouho-předlouho neviděla, a stýskalo se jí za ním.

Aelius byl totiž potulným básníkem, skladatelem písní, zpěvákem a hercem, zkrátka všestranně talentovaným mladým umělcem, jehož profese žádala nesetrvávat dlouhodobě na jednom místě. Spolu se Stellou byly od raného věku sirotky, když oba jejich rodiče ve Viridii³⁸ omylem zabili nájemní vrazi, již měli vyhladit sousední dům

³⁷ Rosa lubens (Veselá růže) byla největším a nejznámějším hostincem Regie. Nacházela se v přístavní části, kousek od Fora saeculorum. Její běžné osazenstvo tvořila v drtivé většině mládež, hledající nové známosti a zábavu v podobě hudebních, poetických i jiných uměleckých projevů. Pohostinství mělo časté opletačky se zákonem kvůli podezření ze šíření prostituce a narkotik, což na jedné straně odpuzovalo postarších, na druhé přitahovalo mládež. Zajímavostí bylo, že tenhle podnik nikdy – ani během svátků – nezavíraly.

³⁸ Viridie, druhé největší město Říše, se nacházela v její nejvýchodnější části. Kvůli velmi přejnému podnebí se zdejší lid živil především zemědělstvím a plody jeho práce zase nasycovaly podstatnou část krajiny.

neplatičů výpalného. Odkázanost jednoho na druhého vytvořila mezi Aeliem a Stellou odmalíčka výjimečně silné pouto, a tak nyní o rok starší sestra nevycházela z údivu, jak je možné, že svého milovaného bratra neviděla celé čtyři roky.

No dočkala se teď, když ho spatřila energicky vyběhnout nahoru dubovými schody z přízemí, a tvář se jí rozzářila štěstím. Změnil se, načisto dospěl, ale jiskra dětsky čistých očí se zachovala. Chvilí zrakem bloudil po poloprázdném prostoru, a když spatřil svou sprízněnou duši, rozběhl se za ní s horkem vášnivého milence, v nefalšovaném vytržení si padli do náruče a políbili se tak vroucně, že těch pár přítomných hostů zůstalo v přesvědčení, že se právě setkal dlouho odloučený manželský pár.

„Aelie, bratře můj,“ usmála se na mladíka starší sestra, „ty roky mi přijdou jako věčnost. Bála jsem se, že již nikdy nebudu mít koho hlídat, a teď vidím, že obavy se naplnily; ne však k smutku mého srdce, nýbrž k zalíbení. Narostl jsi a zkrásněl, již tě vskutku hlídat netřeba. Jsem pyšná, že mám takového líbezného bratra.“

„Já o kráse co-to vím,“ pohladil Aelius Stellu po tváři, „a vím, že pokud je z nás dvou jeden oprávněn nosit její slavnostní vavřík, jsi to právě ty, drahá sestro. Jemná tvář lítostivé tygřice, oči tmavomodré jako ledový oceán. Rty v úsměvu prozrazující běžným sledujícím smyslnost, ale nejbližším bolest v jinotaji. Brada jemně vystouplá na znak oprávněné hrdosti, krk coby pilíř intelektu, racionality a neomylné logiky, ramena držící ty nevidaně mocné paže. Prsa pyšnější od vlastní hrudi s nezlomným srdcem, břicho ztepilé a pevné jako dubová palubovka, nohy jako dva vznešené sloupy, připravené v blesku dát do pohybu majestát ženskosti. A tohle,“ řekl a oběma dlaněmi silně stiskl Stellu za pevný zadek, „tohle pro mě navždy zůstane definicí dokonalosti ženského těla.“

„Ty jsi to se slovy vždy uměl lépe než já,“ pohladila ho Stella po líci a bez okolků ho nechala dotýkat se jí, jak jen chtěl.

„Když se mi dívka líbí, vždy se mi líbí její pozadí,“ řekl živě a Stella si všimla, že je – podobně jako ona sama – trochu připit. „Naopak to neplatí, ačkoli mnohé si myslí opak. Víš o tom, že jsem objevil účinný recept na získání si jejich pozornosti? Už vícekrát se mi osvědčil. Řeknu jim, že mají druhý nejkrásnější zadek na světě. To vždy vzbudí zájem; zeptají se, proč druhý, komu patří ten první. A já tehdy hrdě řeknu, že tobě, mé sestře. Jsi nejkrásnější žena, jakou jsem kdy v

životě spatřil, a již samotná zašlá představa tvého svlékání se ze zpoteného oděvu po vyhraném zápase lidí albi mě rozpaluje.“

„Ach, snílku můj, nezměnil ses. Tohle bys jim neměl říkat, budou tě mít za nemocného.“

„Pokud nedokážou akceptovat, že člověk jako já umí s dostatečnou mírou odosobnění se vyslovit bezbřehý údiv nad krásou sestry, ať mě považují byť i za bořítele rodinných zákazů; řeč s nimi víc nebude pro mě nic znamenat.“

„Jen aby sis takhle nespálil všechny mosty.“

„V mém životě není řek, a tedy ani mostů. A potoky přeskočím. Já skutečně nemám co pálit.“

„Ale no tak... Tvoje jméno se spřádá s dobrodružným a bohémským životem, mládež obdivuje tvou tvorbu, nad níž se dokonce i zkušení odborníci uznale rozplývají. Říká se, že navzdory nízkému věku kvůli svým uměleckým vlohám pomalu, ale jistě začínáš v Říši udávat ton estetičnu, a tohle ženy milují, věř mi. Vždy po tobě velmi toužily.“

„Já patřím k velkým kritikům obecného vkusu Říše,“ začal Aelius jakoby z jiného konce, „protože masová percepce krásy nejednou šlape na vnímání estetična jednotlivci. Musím však uznat, že v případě hodnocení ženských vnaď – a s ním spojeného vytváření ideálu lidského zevnějšku – se Říše trefuje do černého, protože glorifikuje právě tvůj zjev. Za obecný ideál lidské krásy totiž mohla určit ženu štíhlou či kyprou, prsatou či plochou, drobnou či vysokou, mladičkou či zralou. Ale neučinila tak. Namísto toho obdivuje tebe. Dívku netypicky silnou, vytrénovanou, tělesnou stavbou konkurující mužskému pokolení, a přece ani v nejmenším neztrácející holčičí přitažlivost. V tomhle ideálu je víc než jen předmět tělesné žádostivosti; reprezentuje energii, unikátnost, vitalitu, cestu za vytyčeným cílem, splnění snu. Takže, cara mea,³⁹ pokud tvrdíš, že po mně někdy toužily ženy, můžeš si být jista, že po tobě prahli muži, ženy i děti.“

Stella při těchhle slovech na letmý okamžik posmutněla, což by si nevšiml snad nikdo kromě Aelia. „Nevím se přes ty vzpomínky přenést,“ řekla zamyšleně. „Ani po letech si neumím zvyknout na pozemský život, protože jsem se dotkla univerza a zůstala uchváčena

³⁹ má drahá

jeho nádherou. Leč mihotem blesku jsem spatřila ztracený ráj. Dlouhá a trudná je cesta z pekla zpět na světlo. Ale to víš dobře sám.“

„Ne, nevím,“ zavrtěl Aelius hlavou. „Já to měl vždy lehčí než ty, moje pády nikdy nenabraly rozměr toho tvého. Povídej mi o svém trápení, milá Stello, zajímá mě.“

Aelius se jí tázavě, skoro úzkostně podíval do očí. A ona mu neodolala tak, jak mu neodolávají ani ostatní ženy. Otočila se k oknu, vyložila si nohy na stůl, zadívala se na západ slunce v přístavu a začala houpat na židli.

„Přesně čtyři roky od té doby uplynuly,“ řekla a bezděčně si překřížila ruce na prsou. „Bylo to v dobách, kdy beziluze z vyrovnávání se s dospělostí pobádala mnohé někdejší sirotky Regie – včetně mě – k propíjení těžko vydřených výplat. Byli jsme adolescenty bez cíle, bez rodiny, bez vize, odkázáni jen a jen na své vrstevníky. Ale svobodni. Oslavovala jsem osmnáct let, a přestože jsem se při víně vždy zvládala kontrolovat, z toho večera si pamatuji pramálo.“

„Seděla jsi tamto,“ řekl Aelius a ukázal na druhý stůl opodál. „Ano, i já jsem tady byl, spolu s pár hudebníky. Hrála jsi karty s jakýmisi dvěma žhavými chlapci. Vypadali být starší, zkušenější, hotoví lovci žen. Hrála jsi o peníze, pak však i o šaty a o čest, pamatuješ? Tvá taktika byla dobrá, ale prohrávala jsi jako úplný amatér, protože tě podváděli, a ty sis to ve své tvrdohlavosti nechtěla připustit. Teprve když jsi tam seděla polonahá a ti dva se škodolibě těšili, jak tě toho večera zneužijí, přistoupil jsem ke stolu a strčil tě do ramene.“

„Pochopila jsem, že mě šidili?“

„Tak, jako oni pochopili, že s tebou neradno hrát křivou hru. Byla jsi tehdy hubenější, nevinnější, taková jemná lilie. Dokud ovšem nepřetekl pohár tvé trpělivosti, nevstala jsi, nepopadla jednoho z opovážlivců za límec a nepřehodila ho přes zábradlí schodiště; skutálel se na přízemí jako pytel brambor. Byl to doslova šok. Nikdo nechápal, odkud jsi nabrala takovou sílu. A když ses z vrozeného bojového postoje, jakým se prezentují zkušení zápasníci, chystala zahnat na druhého z úlisných hráčů, ten uviděl vražedný plamen v tvých očích, v úleku ti vrátil všechny peníze a zmizel.“

„Neříkej...“

„Když ses pak oblékala do šatů, přisedící svědci incidentu uznale pokývali hlavami nad tvou výbušností; ještě nikdy neviděli dívku tak zatočit s podvodníky.“

„Já vždycky vyhraju,“ prohlásila Stella umíněně. „*Ad vincere nata sum.*“⁴⁰

„Já vím, krásko moje, a velmi to na tobě obdivuji. Víš, jaká pověst se o tobě začala šířit Říší během následujícího roku? Porazit tě prý lze jedině tak, že ti člověk vyřízne srdce.“

Aelius se naklonil nad stůl a pohladil sestru po silném rameni; při takovém odvážném prohlášení ho naplňovala hrdost. Byl člověkem, jenž k životu potřebuje idoly, a ze všech jeho vzorů byla Stella tím nejvýraznějším. „Toho večera jsem tě viděl naposled,“ řekl. „Co se dělo dál?“

„Přišel za mnou jeden z hostů a vyzval mě, abych s ním na chvíli šla stranou, mimo očí. Pak mě celou ohmatal. No nebyl přitom dotěrný, což mě udivovalo. Jako by chtěl hodnotit mé tělo. Choval se jako sochař, kontrolující svůj výtvar; napadlo mi, že to může být kuplíř nebo skutečně nějaký umělec. Souvislosti jsem si uvědomila, až když se představil. Byl to Valentinus, trenér Lupi veteres,⁴¹ úřadujících držitelů titulu. Přesvědčil mě, abych se zapojila do přípravy jeho hvězdného družstva, jež prý po létě výkonnostně stagnuje a před nadcházející sezónou by uvítalo oživení v podobě tréninků se schopnou dívkou.“

„Nebo spíš v podobě radovánek v společné umývárně,“ uštěpačně doplnil Aelius.

„To ne,“ rázně namítla Stella. „Ačkoli je pravdou, že sport a erotika krácejí ruku v ruce, Lupi se ke mně chovali jako skuteční profesionálové, nikdy jsem od nich ani v náznaku neobdržela žádné návrhy.“

„Ale i tak jsi původně měla být jen panenkou na jejich rozptýlení.“

„V podstatě ano. Začala jsem z úplného dna jako hadr. Ludi albi mě sice odmalička fascinovaly, ale nevěděla jsem o nich vůbec nic, mou bázi byly jen neobvyklé atletické predispozice. Moje výkony na cvičišti působily chaoticky, a přestože se mi kluci nikdy nesmáli do

⁴⁰ Zrodila jsem se pro vítězství.

⁴¹ Lupi veteres (Staří vlci) byli historicky nejúspěšnějším týmem ludi albi. Osm let po sobě se stali držiteli titulu Tropaeum Imperiale.

obličej, cítila jsem v ovzduší posměšky z mnou předvedené hry. Ale věděla jsem, že *omne initium difficile est*⁴² a naučila jsem se lítost, jež se mě v těch chvílích zmocňovala, přetavit do bezrozměrné touhy po vítězství. Začala jsem víc jíst a nabírat hmotnost, ještě víc jsem zesílila a o večerech běhávala napříč městem od přístavu až k severní bráně. Mezi Lupi veteres jsem pochytila taktiku, způsob rozkládání sil v družstvu, základy obranných a útočných strategií. Možná mi i vyhovovalo, že mě všichni podceňovali, že žádný z hrdých šampionů nevěřil, že by se mu někdy mohla výkonnostně rovnat žena-amatérka. Celé září roku 1331 jsem na sobě tvrdě pracovala, sahala na dno sil, upírala si jakoukoli formu odpočinku a rozptýlení, abych si dokázala, že nejenže mám na to, jednou se zúčastnit alespoň jednoho zápasu ludi albi, ale že dokážu hrát vyrovnanou partii s těmi nejlepšími. Mnozí nad mým zdánlivě nerealistickým cílem kroutili hlavami, ale trenér Valentinus již v zárodku dobře prokoukl moje ofenzivní schopnosti. Poradil mi, jak surovou, neotesanou výkonnost co nejefektivněji přetavit do předností obávané hráčky. A mně se během neuvěřitelně krátké doby podařilo transformovat na zázračnou bytost. Najednou jsem byla silnější než polovina týmu. Rychlejší než polovina týmu. Ale nikdo, skutečně nikdo se mi nevyrovnal v pružnosti a výbušnosti, v tom jsem opravdu zářila. V souboji jeden na jednoho odrazu se mnou měli Lupi vážné problémy; nenacházeli recept na mé prudké výpady a sebejisté úskoky do stran. Nestíhali mi. Postupně ke mně začínali pociťovat respekt a mně se začal plnit malý velký dětský sen.

Ale pak mě Valentinus zradil. Když v říjnu začala sezóna, z nepochopitelného důvodu mě od Vlků přesunul do druhého, slabšího, podřadného družstva Tigres iuvenes,⁴³ jež také on sám cvičil a jež prakticky jen plnilo funkci tréninkového oponenta pro Lupi veteres. Nevím, jestli to byla Valentinova taktika, nebo nechtěl mít v elitním týmu ženu, nebo na něj někdo tlačil. Nicméně jsem šokovala veřejnost. Tigres iuvenes, již sotva splňovali minimální kritéria účasti v sezónních turnajích, jsem postupně pomohla vytáhnout z podřadných příček na výsluní. Za několik měsíců nepřetržitých bojů jsem dostala své družstvo na druhé místo v

⁴² každý začátek je těžký

⁴³ Mladí tygři

říšských tabulkách. Z dna na druhé místo! Spoluhráči ke mně vzhlíželi jako k bohyni. Na každém jednom turnaji mě prohlásili za nejužitečnějšího hráče, s mým jménem se sprádalo několik ocenění, v tabulkách nejlepších bojovníků jsem nepřetržitě figurovala na prvním místě a do hledisek arén jsem přitahovala diváky jako nikdo nikdy předtím. Tak jsem se stala hvězdou.“

„Hvězdou, jež koncem sezóny naplno zazářila na exhibičním turnaji všech hvězd ludi albi, v boji jeden na jednoho. Přišel jsem se na tebe tehdy do Stadia stellarum podívat, abych se spolu s tisíci dalších zvědavců přesvědčil, jestli si skutečně dokáže měřit síly s nejlepšími, nebo je tvůj vzestup jen jednou neuvěřitelnou náhodou v podobě přičlenění se do vhodného týmu a podceněním soupeře. Vzpomínám si na tu atmosféru. Vyřítla ses na protivníky se zuřivostí tygřice. S holýma rukama, s mečem, s kuší, s čímkoli. Trefovala jsi rychle. Přesně. A neúnavně. Velké chlapy jsi uštvala, menší přemohla. Nikdo z nich se nedokázal vyrovnat s tvými bleskovými reflexy. Beze ztráty jediného bodu jsi je všechny roztrhala jako šelma a všem pochybovačům jasně vysvětlila, proč tě právem přezdírají Tigris orientis.“

„Turnaj hvězd mi skutečně vyšel,“ připustila Stella skromně.

„Což mi z toho dne ale v paměti utkvělo nejvíce, bylo uvědomění si, jaký obrovský přínos měla tvá snaha pro malé děti.“

Tu se Stella upřeně zahleděla na bratra a v modrých očích se jí zatřpytila vlhkost nostalgie. Do detailů se jí vyjevil okamžik největšího životního úspěchu, když ověččená titulem Campio Regni zůstala stát na písčité půdě jako nezdolná valkýra. Postarší sledující si protírali oči, nemohli uvěřit, jak takový neuvěřitelný úspěch dokáže dosáhnout osmnáctiletá dívka. Nebyla to však scéna suverénní bojovnice, jež ke sklonku dne uchvátíla srdce diváků. Byla to konfrontace s jistým malým děvčátkem, jež se v hledišti jakoby naschvál ztratilo rodičům a během závěrečného ceremoniálu nepozorovaně vběhlo do arény za Stellou jako svým idolem, vrhlo se jí do náruče a vtisklo do rukou kytičku polních květů, jež jí samo natrhalo, svalilo svůj vzor na zem a obsypalo ho tisíci polibky. A Stella malé děvčátko objala jako starostlivá máti, ačkoli zpocená a špinavá od písku, pohladila ho po tváři a ono se od štěstí rozplakalo. V západu slunce se divákům arény naskytl obraz dvou dívčích těl jako spletených lilí, a pokud se po dlouhá léta existence ludi albi

nepodařila dokázat jejich důležitost pro lid, tak Stella to přívětivostí k budoucí generaci po porážce nejlepších dokázala. S ustupujícím sluncem ustupovala i důležitost vítězství, zatímco nezbytnost lásky z dálky kývala citlivé scéně.

„Byla jsem královnou,“ zasnila se Stella, „skutečnou královnou. Obdivovali mě, protože věděli, že nikdy nedokážou to co já. Zamilovali se do mě, a zároveň si přede mnou drželi respekt. Milovali mě, a zároveň se mě báli. Byla to vzrušující sezóna. Leč tak, jako po každém dni nastává soumrak, po každém vzestupu přichází pád.“

Stelle bezděčně sklouzl pohled k poloprázdné láhvi. Rukou si podepřela čelo tak, aby jí nebylo vidět do smutných očí. Aelius ji pohlažením po rameni podpořil k pokračování ve vyprávění.

„Týden nato nadešel čas dlouho očekávaného finále týmů,“ řekla po chvíli. „Podle sezónního umístění do něj moji Tigres iuvenes nastupovali z výborného druhého místa, těsně za úřadujícími šampiony. Zbývajících čtrnáct kvalifikovaných družstev jsme lehce vyřadili, neměli proti nám žádnou šanci. Při posledním, ostře sledovaném souboji roku – a snad i desetiletí – obecnstvu došlo, že v písčité aréně víc nejde jen o sport. Byl to společenský boj. Šampioni proti podceňovanému nováčkovi. Zkušenost proti odhodlání. Dosažený sen proti rodícímu se snu. Rozvaha proti dravosti. Vyváženost proti síle individuality. Napětí v ovzduší se dalo krájet. Lupi, s nimiž jsem tři čtvrtě roku vzad začínala trénovat, si chtěli tvrdohlavě dokázat, že jsou stále pány her, že ještě nenastal čas jejich odchodu do důchodu. A já jsem zase chtěla ukázat celé krajině, že jsem skutečný Campio Regni nejen v boji jeden na jednoho, ale i jako lídr, toužila jsem potáhnout svůj tým ke kolektivnímu vítězství. Byla to příliš velká zátěž. Věděla jsem, že získat Tropaeum Imperiale je obdivuhodný výkon. Ale získat jej jako osamělá šelma s mláďaty proti ostrílené svorce vlků, to je výkon hodný legendy. A já jsem se chtěla stát legendou. Velmi jsem chtěla.“

Stella se opět odmlčela. Aelius podle tónu jejího hlasu postřehl, že její pěkná vážná tvář je v té chvíli zrcadlem vzlykajícího nitra, a tak jí nalil do sklenice pálenky na usnadnění vyprávění.

Vyprávěla o tom, jak oba finalisté hráli skvěle, jak Tigres díky ní vyhrávali většinu osobních soubojů, zatímco zkušenější Lupi hráli kompaktněji jako celek a dařilo se jim okupovat strategické pozice arény. V posledním z finálových kol se bojovalo o těžký bronzový

erb Říše, umístěný v nedostupném terénu uprostřed arény, jehož přenesení do domovského tábora by znamenalo vyhnutí se vyčerpávajícímu boji o vlajky a okamžité vítězství v zápasu. Všichni Tigres kromě Stelly byli mrtví a čekali na oživení v táboře při své červené vlajce. Podobně na tom byly i modří Lupi; naživu zůstal jen jeden jediný z nich, jemuž se podařilo urvat erb a doručit ho na pár kroků od vlastního tábora. Stella ho arénou honila jako vyhladovělá šelma antilopu, a protože neměla k dispozici žádnou vrhací, střelnou ani sečnou zbraň, chtěla mu buď strhnout z pasu modrou šerpu, nebo ho svalit na záda, což by znamenalo vítězství v osobním souboji; on by se nato musel vzdát hry a její by se naskytlá příležitost utíkat s erbem k vlastnímu táboru, nebo alespoň co nejdále od tábora Vlků.

Jak se Stella, stále plná energie a odhodlání, vrhla na vyčerpaného protihráče, erb mu vypadl z rukou a ona ho při protáčení hodila do písku tak nešťastně, že dopadl zády na kulovitou bronzovou ozdobu. Zasténal a Stella se polekala. Jakákoli její dravost po vítězství rázem ustoupila před důležitostí ochránit lidské zdraví. Obkročmo na něm ležíc se zeptala, jestli může dál hrát. Říkal, že se bolestivě udeřil a vzdává se souboje. Snažila se mu pomoci vstát, ale bylo pozdě; v tom okamžiku se již na ně řítily oživení Lupi a s nevídanou zuřivostí se všichni svalili na ležících. Stella se pokoušela tělem chránit jejich vlastního zraněného spoluhráče a bezúspěšně křičela, ať přestanou, ale oni v zápalu herního šílenství neposlouchali; chtěli zákeřně rozdrtit nejlepšího soupeřova hráče, vyřadit ho ze zápasu. Dokud rozhodčí stihli zpacifikovat celou tu horu svalů, Stelliny pěkné paže i stehna povolily a přenesla váhu všech těch těžkých těl pod sebe.

„Dodnes si pamatuji výraz jeho tváře,“ řekla Stella. „Míchala se v něm euforie s mně neznámou mučivou agónií. Musel mít pocit, že jsem těžká jako klisna. Já jsem si z tohohle neférového a hazardního incidentu odnesla jen pár směšných modřin, ale ten mladý muž těžce naraženou páteř.“

„A přestože rozhodčí po delším přerušení nakázali dohrát finále, ty jsi hrát nechtěla,“ doložil Aelius.

„Nedokázala jsem na to najít psychickou sílu. Rázem mi na Tropaeu Imperiale přestalo záležet, myslela jsem jen na toho mladého muže. Odepnula jsem si šerpu, sňala masku a rozzlobeně ji odhodila do písku. Spoluhráči mě přemlouvali, ať ze zápasu neodstupuji; o zraněného se prý v nemocnici postará kompetentní

personál a já tam nic nezmůžu, moje přítomnost v aréně je prý v té chvíli důležitější než kdykoli předtím. Neposlouchala jsem je. Přesně tak, zbaběle jsem opustila svých Tigres iuvenes, za co mě diváci vypískali a rozhodčí nakonec diskvalifikovali. Publikum – totéž publikum, jež mě týden předtím vynášelo do nebes – mě během minuty přestalo zbožňovat a označilo za odulé děcko a infantilní zrádkyni her. Ale mně to bylo jedno. V té chvíli jsem myslela jen na rozbolavělého chlapce a pomáhala ho zdravotníkům transportovat do nemocnice. Já. Nikoli trenér, nikoli spoluhráč, ale já, soupeř. Nechápala jsem jejich postoj. A najednou mi došlo, jaké neuvěřitelné šílenství dokážou lidi albi vyvolat v lidském nitru, řízený chaos, kdy se celá společnost dokáže v zájmu vyššího cíle – dohrání velkého finále – zřítí péče o jednotlivce, kdy se v davové psychóze trhají dlouhodobé lidské vztahy a v člověku naplno bují animálnost.“

„I ten najjedinečnější jedinec se ve stádě stává slepou ovci,“ chápatě podotkl Aelius. „Jak to nakonec celé dopadlo?“

„Lupi veteres podle očekávání ve finále zvítězili a za bouřlivých ovací publika podeváté v řadě zvedali nad hlavami Tropaeum Imperiale. Dokázali celé krajině, že jsou stále bezkonkurenčním týmem. A krajina jim tuhle jejich velkolepou oslavu vítězství zkušeností nad odhodláním hltavě sežrala.

Já jsem za ten čas seděla v nemocnici u lůžka zraněného protihráče, na něhož si jeho tým ani pořádně nevzpomenul. Jeho nejlepší kamarádi, s nimiž dlouhá léta trénoval, mu ze slušnosti věnovali jen asi pětiminutovou návštěvu; naháněly jich totiž povinnosti užívání si oslav vybojované trofeje uprostřed širokých davů lidí. Já jsem však z nemocnice neodešla celé tři dny a spolu se svou dobrou přítelkyní, zdravotní sestrou Lucillou, se snažila zpříjemnit bolestivé chvíle raněného.

Vykvetlo, že si nešťastně otrávil krev, z čehož dostal vysoké horečky. Čtvrtého dne nad ránem jim nečekaně podlehl. Ještě před smrtí mi stihl vyznat lásku a poděkovat, že jsem mu pomohla v aréně a neopustila ho. Vnímala jsem to jako velký paradox, neboť nebýt mě, zůstal by zdravý a dozajista by ještě několik sezón závodil. Ale aspoň mě to utvrdilo v přesvědčení, že lidi albi jsou plní paradoxů. Když se totiž zpráva o jeho úmrtí dostala na veřejnost, najednou se moje karta začala v očích veřejnosti obracet; zprvu opěvována, později zatracována Tigris orientis se začala lidu jevit jako silná a

citlivá mladá žena a následující sezónu si ji přál opět vidět v arénách. Trenér Valentinus za mnou přišel s nabídkou přestupu od Tigres iuvenes k Lupi veteres, kde bych měla reálnou šanci o rok získat vytoužené Tropaeum Imperiale. ‚Lid ti odpustil,‘ řekl mi. ‚Vrať se tam, kam patříš – do arény.‘

Prý mi lid odpustil. *Mně* lid odpustil. Moje ego mi zakazovalo být jen pomyslet na neodmítnutí téhle nabídky. Odmítla jsem být loutkou na provázku autorit, jimž je vzdálená lidskost, jež neocení mou snahu, jež mě nepodřídí v potížích a obrátí se mi zády, když jim to bude vyhovovat, pro něž jsem jen reklamou, poutačem a zdrojem zisku. Následujícího dne jsem oficiálně oznámila ukončení své sportovní kariéry. Po jedné jedině, no nezapomenutelné sezóně jsem se v osmnácti letech stala nejmladším veteránem lidí albi v historii Říše.

Fakt, že jsem nesáhla jako vítěz na Tropaeum Imperiale, to není prohra. Ani to, že mě diváci dvou tváří proklínali, není prohra. Ale to, že jsem tehdy v písku nedokázala najít víc sil, pár sekund navíc na záchranu mladého člověka, to je prohra. Brala jsem ji velmi osobně. Potřebovala jsem zmizet, vytratit se ze společenského života. Dřív, než se městem stihla rozšířit zpráva o mé rezignaci, jsem opustila Regii. Načas jsem se usadila v Saxei,⁴⁴ kde mě neznali, a živila se jako servírka. Teprve když tady, v hlavním městě, vyprchalo šílenství spojené s Tigris orientis, moje heroické výkony upadly v zapomnění a opět jsem mohla být Stellou jako v dobách rané mladosti, vrátila jsem se. A teď jsem zde.“

Aelius se s pochopením zahleděl na její smutné rty.

„A teď jsem zde,“ zopakovala Stella s hlubokým výdechem. Mezi stehny bezděčně stískala prázdný pohár a upírala lesklé oči ven oknem k zapadajícímu slunci. „Své rozhodnutí nelituji, a kdybych se měla vrátit v čase zpět do arény, zachovala bych se stejně. Zároveň

⁴⁴ Saxea byla po Regii a Viridii třetím největším městem Říše, nacházejícím se v jejích centrálních hornatých končinách. Kvůli velkému množství nerostného bohatství se zde nacházely vícere doly, kde se těžilo uhlí a železná ruda, ale i drahé kovy. Ani tohle město se nevyhnulo břemenu organizovaného zločinu; zdejší menší gildy se specializovaly na vydírání horníků a penězokazectví, na něž získávaly vstupní suroviny z vynucovaných podílů na vydolovaném zlatě i stříbrě u správců dolů.

mi však neuplyne jediný den bez truchlivého uvědomění si, že jsem mohla... že jsem opravdu mohla být *někým*.“

Tato slova roztesknili i Aelia, neboť své sestře dobře rozuměl. I on mával během své dosavadní umělecké kariéry mnoho vzestupů a pádů, leč s mnohem nižší intenzitou jako Stella. Z faktu, že během okamžiku se neprávem, pod tlakem konzumu lůžy stane z nejobdivovanější osoby krajiny nejzatracovanější, se člověk živící se její bavením jen tak nevzpamatuje. Aelius vcelku chápal, že Stella si namísto pokračování v hvězdné kariéře zvolila prostý, nenápadný život, dlouhodobou izolaci od většiny známých a utápění se v alkoholu. Ona totiž byla srdcem skutečný Campio Regni a ve svém majestátním nitru neunesla sama před sebou bolest z trpké osobní prohry, nadobro ztratila motivaci dokazovat ostatním svou výjimečnost. A motivace je solí pravého šampiona. Aelius během následujících tří let postřehl, že se jí úspěšně podařilo vypařit z povědomí národa. Ani tady a teď, uprostřed hodujících zákazníků Rosy lubens, si její obličej nikdo víc nevybavil, nikomu nepřišla neobvyklá, nikomu nenapadlo, že právě takhle hezká mladá žena by měla být někdejší Tigris orientis.

„Jsi moje starší sestra a miluji tě,“ odbočil Aelius od tématu, aby přetrhl spleť smutných myšlenek, vířících jejich hlavami. „A vím, že naše dnešní setkání není náhodné. Ó ano, má drahá, je pátého září; snad si jen nemyslíš, že jsem zapomněl na tvé narozeniny.“

Stella ožila a úsměvem ocenila bratrovu pozornost. „Jako chlapec jsi mi k narozeninám slíbil natrhat a usušit mateřidoušku,“ zavzpomínala, „protože ti prý můj dech připomínal její vůni.“

„Sladkosti tvého dechu se nevyrovná žádná luční bylina,“ pohládl ji Aelius po teplém líci, palcem se přitom dotknuv její rtů. „Napadlo mi, že by ses mohla potěšit jedné mé písni; složil jsem ji, když jsem se dozvěděl o ukončení tvé kariéry. Navzdory celé té melancholii, vznášející se zde nad stolem jako opar nad jezerem po dešti, bych ti tou skladbou rád připomněl, že kromě neveselých okamžiků tě nepřející život zahrnoval i takovými, jež povznášely životy ostatních, a že minimálně jeden život povznášíš dodnes.“

Stella se vděčným tónem zeptala: „Zahraješ mi ji?“

„*Vinum et musica laetificant cor*,“⁴⁵ odpověděl Aelius a energicky vstal od stolu.

V prvním patře Rosy lubens se nacházelo mnohokrát vínem polité, sice trochu rozladěné, ale stále funkční cembalo, jež náruživí návštěvníci využívali na ukájení svých uměleckých potřeb. Slunce sotva zapadlo, na hudbu bylo ještě málo hodin; přesto vícero přísedících mladých párů ocenilo, že se Aelius rozhodl upoutat jejich pozornost hudebním přednesem. A vskutku přednesl skvost, smutně táhlý, ale dravý po nádheře, píseň slavnostní a nostalgickou zároveň, jež byla pro Stellu tím nejkrásnějším darem. Šlo o typickou Aeliovu tvorbu; vždy se snažil ve svých písničkách dodržovat přesnou rytmiku verše, což mu zprvu mnozí vyčítali a říkali, ať ubere na formě a přidá raději na obsahu. On však tvrdě prosazoval své přesvědčení, že každá báseň i píseň má mít přesná matematická pravidla, odmítal násilnou pseudouměleckou invenci, byl zastáncem staré školy, vyznávající posvátnou tříslůžkovou kompozici teze, antiteze a syntézy. Na druhé straně, Aelius nikdy nebyl s vlastní formou spokojený, neustále se snažil svá díla vylepšovat, až nakonec jeho názor – že veršováním nikdy nelze dosáhnout technickou dokonalost, ale je žádané se k ní blížit – zaujal kritiku. Píseň *Šelma hvězd* patřila k jeho žánrovým prvotinám, ale již v ní se pokoušel prosazovat některé své postulate:

*Sláva z hrdých skal,
utop ticho v šedi starých dál,
loupeš když plod nových dní.*

*Zdarem zdobená
v mocných vrších výher ozvěna,
duši vírou rozohni.*

*Věčně zůstaň věřit ve své sny,
nechť mně líbat vzhled tvůj vítězný.*

*Hvězdo, z tmy se vymotej,
v slávě přilítej
do sfér věčné odvahy,*

⁴⁵ Víno a hudba těší srdce.

zjev tvůj kde nahý

*zřít nenechá jen
stín tvůj odvržen.*

Obrat' zpátky čas...

Aelius na okamžik přerušil hraní, aby odpozoroval sestřinu reakci. Když viděl nefalšovaný zájem v jejich očích, ihned navázal na předešlou nit a přísedící se začali ohlížet směrem k cembalu; ba co víc – návštěvníci i personál z přízemí Rosy lubens se vyběhli podívat nahoru, co se to děje. Ta melodie byla kouzelná.

*Tigris orientis,
písek slávy vířit měla bys
skrze nevidaný děs.*

*Neponechej čas
šampióna konci napospas,
výzvy věčné k hvězdám vznes.*

Aelius se mezi strofami věnoval preciznímu hudebnímu přechodu a rozladěnost nástroje ho iritovala. Vždy si však řekl, že pokud je jeho sestra s výkonem spokojena, může být spokojen i on sám.

*Věčně zůstaň věřit ve své sny,
nechť mně líbat vzhled tvůj vítězný.*

*Hvězdo, z tmy se vymotej,
v slávě přilítej
do sfér věčné odvahy,
zjev tvůj kde nahý*

*zřít nenechá jen
stín tvůj odvržen.*

Obrat' zpátky čas...

Aelius uzavřel píseň galantním sólem, na dálku poslal sestře polibek, vstal od cembala, mírně se uklonil uveličeným posluchačům a vrátil se ke stolu. Stella se mu srdečně poděkovala za krásný narozeninový dar. Vzápětí se při nich objevila Laetitie, řekla Stelle, že má talentovaného bratra, s úsměvem před sourozence postavila láhev červeného vína a dvě velké tvarohové buchty, prý na účet podniku za působivé vystoupení.

„Na co myslíš?“ zeptal se po chvíli Aelius, když se za stolem rozhostilo delší ticho. Tohle mlčení však úsměv prořezával mnohem intenzivněji než čtvrt hodinu vzad.

„Přestože jsme se dlouho neviděli, nepřestal jsi mě poznat,“ zamyslela se Stella. „Možná mě znáš lépe než já sama.“

„To bych netvrdil. Ty se asi jen nechceš znát, nebo toužíš zapomenout, kým vlastně si.“

Aelius nalil sobě vína a sestře pálenky. Když si připili, Stella se se zájmem zeptala: „Kým jsem podle tebe?“

„Kým *jsi*, to je příliš náročná otázka, jejíž intimita přerůstá i přes můj – jakkoli ti blízký – rozum,“ odvětil Aelius. „No protože my dva máme toho nesmírně mnoho společného, zjednoduším si odpověď na ni a řeknu ti, kým *jsme*. Jsme lidmi, jejichž cesta ke štěstí a vyrovnanosti vybočuje z průměru klasické linie Somnia. Běžný člověk si stabilizuje život třemi hodnotami: založením si rodiny, prací, jež ho baví, a jemu blízkou zábavou. Přestože si to nepřipouští, chce se svým způsobem dostat do stereotypu, jenž mu zaručuje jen malé výkyvy konstantního štěstí. Není ochoten dělat v životě příliš velké změny, neboť ty přinášejí rizika. Lidé jako my odmítají závazky, neboť nevědí, co bude druhého dne, a nebojí se chrabrých tahů na šachovnici existence. Odklon linie našeho štěstí bývá extrémně vysoký. Místo klidného sledování hezkého západu slunce preferujeme kráčení na pokraji slunečné propasti, z něhož máme pohádkový, nenahraditelný výhled v širou dálavu, riskujeme však smutný pád do tmy. Dokážeme vše v životě vsadit na jednu kartu, jejímž rubem je věčná blaženost, lícem zatracení. Ukájí nás ani ne tak šťastný okamžik samotný, jako spíše těšení se na něj. Jsme závislí na vzhlížení k pěkným budoucím momentům, ale když nastanou, jaksi je pomíjíme a hledáme další. Očekáváme od života víc a víc, pravidelně padáme do prachu, oklepáváme se z bolestí a kráčíme dál,

riskujíc zánik. A ostatní nad námi krotí hlavami, nechápajíce, že někteří lidé se zkrátka nenarodili na to, aby byly v životě šťastní.“

„To jsou docela smutná slova,“ nadhodila Stella.

„Smutné je, když se zhroutíme do propasti a ztratíme motivaci vyšplhat se zpět na výsluní.“

Stella hodila na bratra neurčitý pohled. V poslední větě z ohleduplnosti použil plurál, ačkoli slova byla adresována jen a jen jí.

„Nedávno jsem na cestách potkal starého kamaráda,“ pokračoval Aelius. „Je to nadaný muzikant s perfektním sluchem, za pár minut dokáže naladit jakýkoli hudební nástroj. Neví dobře textovat, a tak jsme nejdnou uvažovali o spolupráci. Ale to je jedno. Když jsem ho teď potkal, ani se mě pořádně nezeptal, jak se mám, ale zajímalo ho, jak se daří mé sestře. Tak mu odpovídám, že jsem tě dlouho neviděl, a on tehdy zasněně prohlásil, že by tě chtěl vidět bojovat v krvavých ludi rubei. Udivil mě tím; zeptal jsem se, jestli již někdy byl na takovém ilegálním zápasu. Říkal, že byl, že je to ‚brutální a fascinující‘ a že má kontakt na člověka z Červené gildy, jenž ‚dokáže diskrétně vyhovět zvědavým divákům, jakož i odvážným bojovníkům‘.“

Stella zůstala na bratrovi viset doširoka otevřenýma očima. Samu ji překvapil její vlastní údiv a fakt, že se nad takovou alternativou k svému současnému nostalgickému alkoholismu nikdy nezamyslela.

„Chceš, abych se zúčastnila ludi rubei?“ zeptala se s určitou opatrností v hlase.

Aelius měl ve zvyku odpovídat květnatě a obšírně, a tudíž ho přímá otázka dokázala nejdnou zaskočit. Mlčky se naklonil přes stůl, chytil sestře ruku a s něhou si ji přiložil k strništěm obrostlým lícím. Ona se usmála a pohládila bratra po tváři.

„Brzy bude tma,“ řekl Aelius, jako by chtěl uzavřít načaté téma. „Začíná se to tu plnit. Berme jídlo i pití a pojďme se projít do přístavu jako za starých časů. Postarám se, aby moje milovaná sestra oslavila narozeniny co nejpříjemněji.“

Aelius povytáhl z pravé kapsy dýmku a Stelle ihned došlo, že v té levé má v plátně zabalené omamné gaudium. „Chladný večerní vzduch nám oběma prospěje,“ řekla, jako by chtěla sama před sebou obhájit ilegální zábavu, do níž se měla s bratrem po letech pustit.

Vstali, zaplatili u baru, přičemž se Stella dohodla s obsluhující Laetitiou, že se brzy zastaví na kus řeči.

Při opouštění Rosy lubens Aelius otcovsky objal pravíci sestru kolem ramen a řekl: „Nevěřím, že existuje roklina, z níž by se člověk s takovými silnými pažemi, jaké máš ty, nedokázal vyšplhat zpět na vrchol.“

Capitulum V

ALIS AQUILAE

Zde se Alexius s Variem v mládí usídlují v hlavním městě a každý se po svém připravuje na realizaci svých plánů. Z Varia se navzdory drobným starostem stane právník a Alexius si buduje reputaci přítele, jehož neradno odmítnout. Zničením nepříjemného gangu si vyslouží respekt obyvatel severovýchodní Regie a za zvuku hlubokých trub začíná jeho patriarchát.

DĚJ MINULÝ, BŘEZEN 1306 – ČERVENEC 1310
REGIE

V dobách, kdy Alexius s Variem poprvé zavítali do Regie, byla tahle reálně okupována pouze dvěma velkými gildami. Zelenou vedl tehdy ještě přísný a vitální Lucretius, Červenou zase Marcellus, bezdětný strýc Valeria, jemuž o několik let později přenechal svůj patriarchát. Lucretius sídlil v luxusním kaštelu v severozápadní části města, kde se dařilo kupcům, obchodním cestujícím, vekslákům, pašerákům, kuplířům a dodavatelům nejrůznějšího sortimentu zboží a služeb ze všech koutů Říše; tahle oblast byla totiž hlavním styčným bodem Regie s okolním světem. Zelená gilda měla ovšem vliv i na jihozápadě, v zbohatlické a přístavní čtvrti, kde v atraktivním přímořském prostředí okupovala mnoho hotelů a center zábavy. Jihovýchodní čtvrt, v níž se nacházely jatka, sýpky, obrovské výhně a téměř všechny kolosální podniky produkující zboží ve velkém, byla pod kontrolou Červené gildy, sídlící v těsné blízkosti Stadia stellarum, jež měla jako pod lupou, aby mohla zblízka kontrolovat černý trh sázení. Marcellus jen velmi sporadicky rozšiřoval pole své působnosti i dále na sever, do čtvrti drobných řemeslníků; pro nižší kupní sílu zdejších obyvatel totiž nemohl počítat s příliš vysokými tržbami z výpalného.

Podle vlivu tak měli dva patriarchové město nepřímou rozděleno na západní – Lucretiovu – a východní – Marcellovu – polovinu. Nepřímou, neboť geografické členění mělo v konkurenčním boji gild pouze nepatrný význam, bylo jen jakýmsi důsledkem postupného budování portfolia animae umbrosae a krystalizace jejich názorů na chod organizovaného zločinu. Oběma gildám bylo sice blízké vydírání, kradly a podváděly na daních, podporovaly hazard, šíření narkotik a prostituce; každý patriarcha se však prioritně soustředil na činnosti, jež mu šly nejlépe.

Talentovaný obchodník Lucretius se rád setkával s aristokracií, bohatými kupci z jiných míst, s investory, podílníky a jinými majetnými osobnostmi Říše, ubytoval je ve svých hotelech, plnil jejich přání zábavy v podobě plnohodnotných orgií, přenášel skrze ně svůj byznys mimo Regii, distribuoval omamné látky a kupčil s lidmi, především s děvkami. Ctižádostivý Marcellus, naopak, zaměřoval své působení na násilnou trestnou činnost, přepadávání cestujících, nájemné vraždy a vydírání, kamufluje zločiny pokryteckou podporou populárních lidí albi. Aktivita obou gild vyžadovaly vysokou míru úplatkářství v Cor Regni i v řadách vigiles. Lucretius, jakož i Marcellus museli udržovat dobré vztahy s justicí a senátory, držícími v rukou zákonodárnou i výkonnou moc krajiny; tyto konexe však využívali nezávisle od sebe. To o víc než desetiletí později změnila senátorka Patricie, sloučila několik svých vlivných zkorumpovaných kolegů do jednoho subjektu a zaštitila nový způsob ilegálního podnikání – kupování si vlivu v Cor Regni. Na Patriciin příběh však ještě bude čas; když totiž Alexius s Variem v březnu roku 1306 poprvé překročili brány Regie, měla sotva jedenáct let.

Stojíce vstříc rozlehlému městu dva mladíci nezůstali ani na okamžik ohromeni jeho pompou; okolnosti jejich odchodu z Penurie jako by je byly zavázaly k smýšlení výrazně dospělejších mužů. Ihned zamířili do nevelkého hostince, kde se za pár měděných spropitného dozvěděli od hospodského vše potřebné ohledně života – zejména bydlení – v Regii. Zjistili, že nejlevnější nájmy pokojů jsou v severovýchodní řemeslnické čtvrti, a tak otázka ubytování měla pro Alexia jasnou odpověď. Varius by byl sice uvítal přechodný domov v centru, v blízkosti Cor Regni a univerzity, ale poněvadž oba chtěli ušetřit a obývat jen jednu místnost, přizpůsobil se kamarádovi.

Zachovali se rozumně; nevzali první nabídku, jež se jim dostala pod ruku, o podmínkách bydlení se informovali u vícerych nájemců. Někteří byli skoupí, někteří vlastnili polorozpadlé pokoje, nepříliš odlišné od chlévů, jiní byli zase agresivní, hloupé, vtíravé nebo jinak nepříjemné povahy, což mladí přistěhovalci z duše nenáviděli.

Nakonec se jim podařilo ubytovat v podkroví domu jistého kováře Fabricia. Tenhle zkušený padesátiletý mistr žil sám se ženou; před mnoha lety totiž za záhadných okolností zmizely jeho dvě malé děti, vigiles se je nikdy nepodařilo vypátrat a nešťastný pár zůstal skeptický vůči zplození dalších potomků. Mistrovi imponovalo, že Alexius se chce věnovat poctivému řemeslu, a možná i proto, že v něm chtěl vidět trochu z vlastního syna, mladíky za oboustranně výhodných podmínek ochotně ubytoval.

Varius se přihlásil na studia práva a ekonomie. Po krátké a intenzivní individuální přípravě prošel vstupními testy levou zadní, neboť ačkoli měl ze sirotčince prakticky nulové základy, vynikal perfektní logikou a dobrou pamětí – nutnými předpoklady každého potenciálního studenta. Následující tři roky strávil nad knihami a během tohoto období ho Alexius finančně podporoval. Navzdory svému přirozenému talentu na matematiku však po necelém roce upustil od studia ekonomie, poněvadž necítil, že by mu měla pomoci na jeho vytyčené cestě. Právo ho, naopak, skoro vůbec nebavilo, viděl v něm jen hromadu zákonů a pouček, ale věděl, že je to nutná vstupenka do jeho inteligentní války proti zlu a bezpráví, již bral velmi osobně. Dny trávil v knihovnách a na univerzitě, večery se zase systematicky toulal všemi kouty Regie, snaže se popadnout rytmus jejího života a po barech se dozvídaje různé víc či méně spolehlivé informace o činnostech běžných lidí, zbohatlíků i členů podsvětí.

Během období, jež Varius investoval do studií a zkoumání ruchu hlavního města, Alexius trávil čas zcela odlišným způsobem. Hlavním úkolem bylo pro něj najít si stabilní a spolehlivou práci jako zdroj obživy. Jako prvním se ze slušnosti nabídl Fabriciovi, leč byl rád, když ten jeho ochotu zdvořile odmítl se slovy, že dalšího kovářského tovaryše nepotřebuje. Alexia to totiž lákalo k práci s dřevem, s nímž byl od malička sžitý a jehož obrábění měl v krvi. Přihlásil se o místo v největší truhlářské dílně v čtvrti. Zaměstnavatele nepotřeboval přesvědčovat o dovednosti, stačilo jednou chytit sekeru, dláto, pilku nebo hoblík, a hned bylo jasné, že

nemá levé ruky. Podával nadstandardní výkony, dostával slušný plat a navíc byl mezi truhlářskými kolegy velmi oblíbený, neboť když se některý z nich z jakéhokoli důvodu nemohl dostavit do dílny, Alexius ho ochotně zaskočil, odmítaje jakoukoli protislužbu se slovy, že přátelé si musí pomáhat. Svému nájemci Alexius splácel službu poskytnutí přístřešku nejen finančně, ale i drobnou asistencí ve výhni, pomáhal mu chystat i klidit náčiní a udržovat pracoviště v bezproblémovém chodu. Kromě toho trávil hodně času pochůzkami po čtvrti, seznamoval se s novými lidmi, zjišťoval, jestli někdo nepotřebuje pomoci, a vždy ochotně nabídl svůj pár rukou, kde bylo třeba.

Nikdy nic za svou pomoc ne žádal, vždy za lidmi přicházel jako *přítel, jehož neradno odmítnout*. Někteří ho proto měli za podivína, neboť nebyli zvyklí na takové nezištné pomáhání si. Našli se i tací, již Alexiovu pomoc využili, ale později ho buď za zády pomluvili, nebo si z něj utahovali. Jim Alexius při nejbližším setkání s chladem oznámil, že *jejich přátelství pominulo*. Oni ho pak sice označili za čistého blázna, ale když se s postupem času začalo v čtvrti vyprávět o jeho šlechetných skutcích a když se později zachoval jako hrdina při velké konfrontaci, již rozebere tahle kapitola, pochopili, jakou chybu udělali; soudili totiž činy velkého člověka, s nímž se nevyplatí nebýt zadobře.

Jako dítě pomáhal Alexius lesníkům v Horní Penurii jen za trochu chleba a měch odporného vína, takže teď, když třikrát denně jedl, dokázal pracovat od svitu do soumraku. Navíc kvůli svému tuhému kořínku nikdy neonemocněl. Jako sedmnáctiletého si ho přálo mít mnoho řemeslníků – otců dcer – za zetě, neboť kromě toho, že se projevoval jako zručný chlapec s dobrým srdcem, měl přitažlivou mužnou tvář a zdatnou postavu. Zvali si ho k sobě domů, seznamovali ho s dívkami, on však o žádné nechtěl ani slyšet a nejednou byl nucen hledat si hromadu výmluv, aby nikoho neurazil. Když po letech vyzrál v rozvážného patriarchu Bílé gildy, sám nad sebou kroutil hlavou, jak mohl divoké období dospívání přežít bez jediného románu. Vysvětloval si to tím, že měl mysl příliš upnutou na bližních, nikoli na sebe, že ho jeho vnitřní přesvědčení neustále

směřovalo k zcela jinému životu od toho, jehož svědkem byl všude kolem, a že si nejednou podvědomě namlouval, že *ad altiora tendit*.⁴⁶

Alexius však nebyl naivním altruistou, jak by možná bylo zřejmé z předešlých vět. Dobře si uvědomoval ve vztazích ukryté bohatství, jímž oplývá, když si k sobě váže lidí ochotných kdykoli se za něj postavit. Cílevědomě si v severovýchodní čtvrti budoval rozsáhlé impérium známostí a jako jeho laskavý, respektovaný vladař poskytoval pomoc v podobě manuální práce, rady, potěšení, vyslyšení nebo povzbuzení, nezapomínaje na prioritní cíl: šířit filozofii přátelství. Skutky šel lidu vzorem a nepřímou tak utužoval sousedské vztahy, zastřešoval obyvatele v dobré myšlence, vždy byl v pohledu na správnost jakéhokoli stavu věcí neomylný. A tak časem sám kovář Fabricius uznal, že člověk, jenž bývá v jeho podkroví, se rodí jednou za tisíc čtyřiaadvacet let, a kdyby náhodou jednou kandidoval v královských volbách, právě jemu by dal svůj hlas.

Takhle uplynuly tři roky. Varius mezitím úspěšně ukončil studia práva, nicméně jeho cesta ani zdaleka nebyla bez překážek. První ročník uzavřel bez problémů a poslední zkoušky zvládl takřka excelentně. Na konci druhého narazil na bariéru v podobě lektorky středního věku, již uchvátily jeho tajuplné hnědé oči, zamilovala se do jeho neobvykle hezkého, dívčího obličejce s nihilistickým výrazem, a odmítla mu umožnit postup do třetího ročníku, dokud ho nedostane do postele. Variovi sice takové svádějící vydírání nebylo po vůli, neboť uráželo pýchu jeho rozumu, ale poněvadž byl ještě v divokém věku a lektorka oplývala v nadami nepopíratelné smyslností, neváhal souhlasit s jejími podmínkami; dokonce později sám přiznal (a tak jí to i řekl), že po poučné lekci s ní se cítí být tisíckrát zkušenější než po záletech s kteroukoli dívkou z Rosy lubens.

Leč když se blížil ke konci třetí ročník a nastaly závěrečné advokátní zkoušky, Varius narazil na větší problém – dlouholetou hlavu právnické fakulty, veřejností respektovaného doktora práv a soudce ve výslužbě, jenž od Varia žádal totéž, co rok předtím jeho lektorská kolegyně, jinak mu opakovaně odmítal udělit právnický titul a certifikát s odůvodněním, že jeho výkon je nedostatečný. Tenhle podlý druh zvrácené korupce a evidentní defekt školního systému mladého studenta pochopitelně trápil, neboť v dané situaci

⁴⁶ usiluje o vyšší cíle

měl zcela svázané ruce a nenacházel žádnou autoritu, na niž by se mohl obrátit s problémem; v porovnání se slovem bývalého soudce by před *vigiles* jeho tvrzení bylo bráno za osočování. Varius si uvědomoval, že na případné obvinění zvrhlíka by bylo zapotřebí víc svědků, nenašel se však ani jeden; každá oběť tohohle nechutného vydírání se buď podvolila doktorovi s vidinou slibné budoucí kariéry, nebo s rozčarováním ze zkorumpovaného systému zanechala studium. A bylo to snad jedinkrát v životě, co Alexius viděl Varia, jemuž se tenhle hanebný obchod hnusil, opravdu sklíčeného.

Alexius se proto rozhodl, že vezme situaci do vlastních rukou, a Variovi oznámil, že starého úchyla *přesvědčí*, přičemž tohle slovo použil poprvé ve významu, pod jakým ho chápou *animae umbrosae*. Nejdřív tajně sledoval doktorovu denní rutinu, aby jeho plán nenarušila žádná náhodná proměnná. Zjistil, že zvrhlík žije sám v menším domě v centru města a evidentně má rád teplo domova, neboť kromě univerzity nenavštěvuje žádné jiné místo, téměř vůbec nechodí mezi lidi a každodenně si nechává na sedmou hodinu večer donést teplé jídlo z nedaleké restaurace. Alexius si jednoho dne odchytil poslíčka s pokrmem, zaplatil mu za něj dvojnásobek ceny a poslal ho pryč se slovy, že zákazníkovi doručí jídlo – měl to být hovězí guláš – on sám. Poslíček nedbal, Alexius zaklepal na dveře doktorovi, ponořenému do revize vlastního traktátu o hierarchii gild, podal mu neobvykle těžkou misku v úhledném, téměř vzduchotěsném obalu, zinkasoval peníze a zůstal čekat venku, co se bude dít.

O krátkou chvíli se z domu ozval vylekaný křik, následovaný množstvím kleteb a nadávek. Starý zvrhlík prudce otevřel vchodové dveře a chystal se uhánět za osobou, jež mu namísto chutného jídla doručila rozškvařený, po celém domě zapáchající býčí penis i s obrovskými varlaty. Nikam však nevyběhl, myklo ho v smrtelném úleku a couvl bledý jako stěna. Na prahu dveří totiž stál Alexius, sebejistý jako *cuculla atra*, jež jde provést *razii* do hnízda prostituce, právě dojedl chlípníkův guláš a hodil mu před nohy prázdnou misku se slovy: „Pozdrav od Alexia ze severovýchodní čtvrtě. Pokud se ještě jednou pokusíš vyměnit diplom za zvrácené služby, *faciam ut mei memineras*⁴⁷ a příště se seškvaří tvá vejce.“

⁴⁷ postarám se, aby sis mě zapamatoval

Ačkoli se někdejší soudce sám věnoval psychologii organizovaného zločinu a vypracoval o ní několik studií, tenhle druh nátlaku byl na něj příliš. Byl zvyklý na procesy vydírání, kde je aktérem zločinec a obětí nevinný; v té chvíli to však platilo přesně naopak. Jistota, podpořena správným úmyslem, a sebedůvěra, s níž Alexius v ten večer před něj vystoupil, mu nahnala hrůzu. A tak když o necelý týden přišel Varius na opětovné přezkoušení, jež mělo být jeho poslední šancí, doktor mu bez jakékoli připomínky před tříčlennou komisí vysvětlil, že žádná prověrka není nutná, že si ještě jednou pořádně prostudoval jeho závěrečnou práci s názvem *Problematika vydírání v malém městě* a uznal, že je napsána s vysokou mírou profesionality, že jeho dlouhodobé výsledky jsou excelentní a s hrdostí mu uděluje titul doktora práv, doplněný průvodním dopisem pro budoucího zaměstnavatele, zaručujícím absolventovu skvělou schopnost řešit problémy nestranně, efektivně a spolehlivě.

Po třech letech se tak Varius zbavil břemene studií a mohl se zaměstnat u kteréhokoli etablovaného právníka Regie, aby Alexiovi začal splácet půjčené. Postupně by získal potřebnou praxi a nastoupil na úspěšnou cestu dlážděnou zlatem, jež by – jak si dávno umínil – mohl proinvestovat do pomoci lidem v nouzi. Jaký by však mělo smysl podřídit plány tisíckrát odzkoušeným pokusům, jež by končily zklamáním v podobě promarněné války se zločinem? Varius byl mužem nesmírně inteligentním a příliš cílevědomým na to, aby se ve svém boji pustil cestou naivního snílka, slepě toužícího po dobru světa. Dobře si totiž uvědomoval, že klín se klínem vybíjí, že na ničení animae umbrosae třeba volit jinou, lstivější strategii, a téhle skutečnosti přizpůsobil všechna svá další rozhodnutí.

Varius si za Alexiovy podpory založil vlastní právnickou kancelář s názvem *Alis aquilae*,⁴⁸ protože odmítal být loutkou na provázku silných advokátních spolků, myslících víc na zisk než na spravedlnost. V bance si vzal půjčku, v nejkrajnější části severovýchodní čtvrtě – v těsné blízkosti Querceta⁴⁹ – výhodně odkoupil nevelký polorozpadlý dům a poprosil Alexia o pomoc s jeho

⁴⁸ Orlí perutě

⁴⁹ Quercetum (Dubina) byl název pro rozlehlý, čarokrásný háj dubů a buků, sousedící s Regii ze severní a severovýchodní části. Quercetum bylo nejjiznější lesem rozsáhlého pohoří *Silvae canae*.

předěláním do reprezentačního stavu. Alexius viděl, že jeho kamarád potřebuje pomoc vícerych rukou, a tak si vzal v práci delší volno, oslovil vše své dosavadní dlužníky s prosbou o pomoc a zorganizoval několikadenní přestavbu chatrče na útulný patrový dům. Alexius si přitom dobře zapamatoval, kdo z jeho známých mu přišel pomoci, kdo nemohl přijít, ale pomohl finančně nebo materiálně, a kdo jeho prosbu zcela ignoroval; na základě schopnosti oplatit přátelství se v budoucnu k těmhle osobám zachoval sám. Ježto Alexius byl mužem znalým tesařského řemesla a zdatný v jakékoli manuální práci, přestavba proběhla rychlostí blesku a mnozí postarší mistři uznale chválili účelnost jejího výsledku.

Bylo léto roku 1309; Varius i Alexius měli tehdy devatenáct let. Nastal čas vypovídat podnájem u kováře Fabricia, jenž z toho nebyl zrovna nadšený, protože oba mladíci mu během tří let přirostli k srdci. Alexius mu to vysvětlil tím, že Varius musí z bezpečnostních důvodů bydlet samostatně nad svou kanceláří a on sám mu má v řemesle trochu pomoci. Neřekl ovšem kováři celou pravdu; cíleně zamlčel fakt, že v Alis aquilae během budoucích jednání možná dojde k situacím vyžadujícím sílu, odvahu, pevné nervy a minimum svědků.

Mladíci se tedy nastěhovali do nového příbytku. Alexius se domníval, že bude jen čas od času Variovi v byznysu vypomáhat, ale jinak se nic v jeho životě nezmění. Byl to však právě Varius, kdo ho zaskočil nečekanou nabídkou. Prý bude výhodnější, když Alis aquilae povede sám Alexius, neboť má mezi lidmi vybudované určité jméno, příjemné vystupování a laskavý, takřka otcovský přístup k chudým a slabším, již měli představovat jejich hlavní klientelu. Varius měl zase zodpovídat za ekonomické a právní aspekty podnikání, řídit tak obchod z pozadí. Alexius tuhle nabídku přijal a jeho pověst mladíka s dobrým srdcem rázem nabyla nový rozměr, neboť celá severovýchodní čtvrt ho začala považovat za váženého muže, v němž možná tkví naděje na zbavení se pro mnohé neúnosné tíhy. Tíhy, o níž se málokdo nebál veřejně mluvit.

V roce 1309 Říši vládl těžce nemocný král Avitus, moudrý a rozvázný panovník, jenž si dobře uvědomoval problematiku organizovaného zločinu, nesouhlasil však s bezhlavým populistickým posilováním řad vigiles, jež by Říši stálo obrovské

peníze, nahlodalo vyvážený rozpočet a přivedlo na mizinu mnoho drobných podnikatelů, čímž by ohrozilo i celou střední vrstvu. Namísto toho prosazoval politiku uváženého boje proti skutečně těžkým zločinům, přičemž ty méně závažné nejednou přehlížel. Dva největší patriarchové, Lucretius a Marcellus, si situaci dobře uvědomovali a cítili se být králi jistým způsobem zavázáni za možnosti ilegálního profitu. Ve svých rajonech se tedy postarali o to, aby byl počet vražd a násilností stlačený na minimum, výpalné co nejnižší, a především aby žádná trpasličí gilda příliš nevystrkovala růžky bez jejich kontroly.

Avitus byl již velmi starý, očekávalo se, že brzy zemře, a v královských volbách ho reálně měli šanci nahradit dva kandidáti. Prvním byl Titus, víc než padesátiletý senátor resortu justice a expert na výklad *Somnia*, reprezentující identické názory jako stárnoucí vladař (a právě Titus, jak je známo z předešlých kapitol, nakonec volby vyhrál). Druhým byl o osm let mladší předseda senátu a místopředseda Ultorius, jenž by svou kampaň stavěl na masivní ofenzivě vůči *animae umbrosae* a celým jejich gildám; jeho cílem bylo totální zničení korupce a organizovaného zločinu Říše za jakkoli vysokou cenu. Patriarchům bylo jasné, že případné zvolení Ultoria by pro ně znamenalo mimořádně těžké časy, a tak se ze všech sil snažili během nejistého období udržet v *Regii* nezákonnou činnost v tolerovatelné míře, aby lidu nedávali záminku postavit v příštích volbách stinné spolky do znevýhodněného rozpoložení.

Tohle platilo pro velké gildy, jež na svém ostudném poli působnosti již co-to dokázaly, ale ne pro drobné, chabě organizované skupiny lotrů, jimž byla dlouhodobá budoucnost jejich aktivit víceméně ukradena. Jednou z takových skupin byl i gang *Spinae*,⁵⁰ sídlící v severovýchodní čtvrti a specializující se na vydírání řemeslných mistrů. Každý majitel dílny musel měsíčně odvádět určitou část zisku téhle černé skupině, pokud nechtěl některé náhodné ráno najít ze svého pracoviště jen hromádku popela. Patriarcha Marcellus, jemuž „patřila“ východní polovina města, měl sice v plánu *Spinae* zničit a stanovit vydírání určitou noblesu a přijatelnější standard, nechtěl však organizovat žádné nápadnější krveprolití dříve, než úřadující král Avitus zemře a v nadcházejících

⁵⁰ Ostny

volbách zvítězí senátor Titus. Skupina Spinae tak měla v řemeslnické čtvrti víceméně volnou ruku a během několika let si dělala, co chtěla, určovala neúnosnou výšku výpalného, všechny pochůzkáře z řad vigiles podplatila a podnikatele-neplatiče příkladně trestala. Slušní lidé si na neveselou situaci tak navykli, že se již nad řádním Spinae nepozastavovali a výpalné platili stejně samozřejmě jako právoplatné daně.

Když Alexius s Variem založili svou advokátní společnost, všichni známí jim přáli úspěch a drželi palce, přestože nikdo nevěřil, že s atmosférou severovýchodní čtvrtě dokážou něco udělat. Našlo se však několik zoufalců, jež Spinae přitlačili na zeď tak silně, že jim nezůstávala jiná možnost, jak zkusit prosit o pomoc v Alis aquilae.

Prvním takovým zoufalcem byla starší vdova, žijící v jednom domě se svým synem, jeho těhotnou manželkou a maličkým vnukem. Synovi se stal při práci ve sklářské dílně těžký úraz ruky, když se mu do předloktí vbořila ostrá střepina a poškodila šlachy. Z vyplacené pojistné částky⁵¹ nedokázal dlouhodobě platit Spinae, pokud jeho rodina neměla živořit. Vdova tedy přišla za Alexiem do Alis aquilae a s pláčem mu chytila od roboty drsnou, ale zdravou a silnou ruku do dlaní, prosíc o půjčení pěti zlatých, aby měla z čeho zaplatit výpalné, neboť banka jí půjčku dát odmítla. Alexius jí dal dvacet zlatých. „Prosím, paní, přijměte tenhle dar jako projev přátelství,“ řekl jí. „Vyběračům výpalného ale peníze nezmiňujte, ty jsou pro vás. Řekněte, že jste navštívila tuhle kancelář, že jsem vám odmítl dát půjčku, ale že výpalné za vás zaplatím sám.“ Vděčná vdova udělala přesně, co jí Alexius nařídil, a o několik dní na dveře Alis aquilae večerem zakleпали dva ozbrojenci.

Otevřel Varius, zdvořile výběřčích pozval dovnitř a ukázal na stůl u okna po levé ruce, aby tak odpoutal pozornost od veřejí dveří, za nimiž stál jeho společník s kuší v ruce. Jakmile se dveře zabouchly, Alexius jednomu z banditů vystřelil mozek z hlavy, a sotva se druhý stačil vzpamatovat, neprodleně mu protáhl kolem krku drátěnou smyčku, jakou se za rypák táhnou svině na porážku. Varius ho ujistil, že vzpírání se mu nepomůže, a klidným tónem ho vyzval, aby se

⁵¹ Mnoho lidí, zejména živících se riskantním povoláním, se zvyklo v bance pojistit pro případ těžkého úrazu nebo smrti, aby tím svým příbuzným alespoň částečně zmírnili útrapy zaviněné neštěstím.

nechal připoutat k židli. Alexius vytáhl z krbu dočervena rozžhavený nůž, přiblížil ho zločinci k obličeji a pohrozil, že pokud začne vrískat nebo pokud při jediné otázce, již mu s Variem položí, zalže, uřízne mu nos a uši. Víc výhrůžek nebylo třeba, lotr zůstal na smrt vyděšen a ochoten spolupracovat. Varius mu nalil do hrdla jablkovici na uklidnění a začal se vyptávat. A vyvrhel vyprávěl.

Vyprávěl, že gang Spinae má dohromady jen zhruba třicet členů, téměř výlučně propuštěných trestanců bez zaměstnání, a všichni, včetně vůdce Cassia, sídlí ve starém opuštěném hotelu půl míle od sídla Alis aquilae. Prý jich je tak málo, protože Cassius víc žoldáků nepotřebuje, že řemeslníky postupným hrubým nátlakem naučil pravidelně platit a jsou jako krotké ovce, neschopné vzpoury. Vyprávěl, že výpalné, jež má tvořit osminu tržeb majitelů dílen (a to si prý Cassius hlídá), vybírají jednou měsíčně po dvou, maximálně třech členech. Prozradil detaily okružních cest jednotlivců po čtvrti, zmínil, že v jejich sídle je vždy na stráži alespoň osm lidí, a přestože všichni členové gangu jsou fyzicky zdatní, pouze tři z nich umí obstojně střílet z kuše; zbytek jsou hrubí pedites. Kam Cassius ukládá ukořistěné peníze, říci nevěděl, ale prý tím místem určitě není banka.

Když mladíci slyšeli vše, co potřebovali vědět, Alexius poplácal zločince po líci, oceniv tak jeho spolupráci, a nato ho zatažením smyčky chladnokrevně udusil. Obě mrtvoly obrali o peníze, prsteny, řetízky a všechny ostatní cennosti, jejich šaty spálili v krbu a zůstali několik hodin čekat. Kolem druhé v noci, kdy je město v nejhlubším spánku, Alexius vyšel ven z domu, aby se ujistil, že nehrozí přítomnost svědků, s Variem vytáhli těla a šikovně se s nimi ztratili ve tmě nedalekého dubového háje, kde Alexius asi deset minut cesty pěšky od města den předem vyhloubil jámu na zbavení se důkazů.

Takto proběhla první operace Alis aquilae. Její dva mladí vykonavatelé mohli být spokojeni, že pomohli rodině v nouzi a bez jakéhokoli podezření zneškodnili dva členy protivného gangu. Namísto spokojenosti však v jejich duších převládala spíš ostražitost; věděli, že píchli do vosího hnízda a všechny další kroky musí zvážít s mimořádnou důsledností.

Varius, v té době již dobře znalý černého trhu Regie, se zbavil všech uloupených šperků a za utržené peníze koupil dvě poměrně drahé uniformy cucullae atrae, jichž neoprávněné nošení bylo v Říši těžkým zločinem, ještě těžším od vydávání se za falešných vigiles.

Příslušníci černé elitní jednotky ochránců zákona měli totiž na rozdíl od běžných vigiles širokou pravomoc, a když se stali svědkem bezpráví, směli se přímo na místě stát soudci i exekutory ničitelů hodnot Somnia – a tohle privilegium lze velmi snadno zneužít. Mezi členy podsvětí bylo navíc všeobecně známo, že cucullae atrae spolu drží jako pokrevní sourozenci, a pokud by si někdo dovolil na některého z jejich členů vztyčit zbraň nebo ho dokonce zranit či zabít, ostatní příslušníci třeba i převrátí Říši vzhůru nohama, dokud útočnicka nenajdou a buď nepřitáhnou v řetězech před soud, nebo rovnou nezaříznou jako prase. Varius si od kamufláže v respektovaných uniformách sliboval způsobení šoku skupiny Spinae, když to bude nejnutnější.

Mladý právník si také zakoupil opakovací kuši,⁵² aby – když půjde do tuhého – zkušenému střelci Alexiovi dokázal sekundovat. Nakonec oběma opatřil dvě ampulky remedia,⁵³ na něž se Alexius sice chvíli váhavě díval, ale nakonec si jednu z nich zavěsil na krk. Přece jen nebylo jasné, jakých zvěrstev se Cassius a jeho primitivní družina dokážou dopustit na člověku, jenž naruší jejich podlou činnost; dalo se však předpokládat, že si nebudou klást meze v brutální fantazii.

Zvěst o Alexiově pomoci staré vdově se čtvrtí rozšířila rychlostí blesku, což přimělo další ubožáky různého věku, povolání a

⁵² Opakovací kuše měla – na rozdíl od té klasické – zásobník na osm nebo šestnáct střel. Skládala se ze dvou částí spojených kloubem vpředu u ramene zbraně. Spodní část si střelec podepíral předloktím jedné ruky, vrchní táhl druhou shora dolů, a tak jedním kontinuálním pohybem přesouval šíp ze zásobníku do střelného lůžka a napínal tětivu, jež ve finální fázi zacvaknutí vystřelila šíp. Opakovací kuše měla mizernou přesnost, ale vysokou kadenci; zkušení střelci dokázali zásobník vystřílet za necelou půlminutu, což z téhle zbraně činilo skvělou volbu v boji proti větším skupinám.

⁵³ Tekuté remedium se nosovalo v ampulce na krku jako amulet a mělo svého majitele zachránit od bolestivé a pomalé smrti. Letální jed, jež obsahovalo, dokázal během pár minut relativně bezbolestně zabít i koně. Tuhle ampulku nosovali někteří vigiles, jakož i členové podsvětí, jimž hrozilo, že se dostanou do rukou osobám nerespektujícím Somnium a právo na důstojnou smrt. Jinými slovy, vypití remedia bylo zaručenou ochranou před umučením.

společenského postavení, aby navštívili Alis aquilae a zakoupili si tu ochranu. Vůdce skupiny Cassius neměl ponětí, co se stalo s jeho dvěma kumpány, neboť o přesměrování problémů s výpalným do Alis aquilae neměl žádné informace. Když se však podobným způsobem vypařili další čtyři členové gangu, pojmul podezření, zatlačil na obyvatele čtvrtě, vymámil z nich pravdu a další vybírání výpalného si dobře pojistil. A tak o několik dní později na dveře Alis aquilae zaklevalo osm pedites s přímým nařízením od svého podrážděného vůdce přivést k němu živého Alexia, jenž ho urazil drzou invazí do jeho teritoria.

Tentokrát však nikdo neotvíral. Místo toho se z tmy nedalekého Querceta vynořil střelec Alexius a precizní ranou z dvaceti čtyř metrů odrovnal jednoho ze skupiny, aby vzápětí využil moment překvapení a zastřelil druhého. Lotři se vyřítili k místu, odkud páčil, ale Alexius se stihl v tmě přesunout; v lese se odjakživa cítil jako doma, uměl se vyhnout všem jeho nástrahám a využít jeho přednosti. Další z bandy se chytil do listím zamaskované pasti na medvědy a dalšího Alexius zastřelil ruční kuší zpoza nižšího jasanu, v jehož koruně se skrýval Varius se svou novou rychlopalnou zbraní. Alexius odhodil kuši, ze země zvedl dvě předem přichystané mačety a v uniformě cucullae atrae upustil skříš. Zbytek skupiny znejistěl tak, jako při cucullae atrae, obávaných mistrech osobních soubojů, znejistí každý zločinec. A když Varius zničehonic spustil salvu nečekaných střel z koruny stromu, bandité se v mylné domněnce, že je obklíčilo černé komando, dali na útěk. Dva kamuflovaní mladíci se za nimi rozběhli do prvních uliček města; Varius dvou zastřelil, Alexius jednoho rozsekal mačetami a poslednímu se podařilo uprchnout.

Odražení tohoto útoku Spinae bylo ze strany Alis aquilae naplánováno ještě důsledněji jako v prvním případě; nejtěžší na něm bylo šikovně oloupit mrtvolu gangsterů a nasnášet je do předem vyhloubené a zamaskované jámy v útrobach Querceta, jež by se již dala označit za masový hrob. Mladíkům to trvalo dlouhé tři hodiny, protože museli neustále číhat na nežádoucí zraky potenciálních svědků. Když byli lotři zasypáni, zastřeli místo listím, keři a kapradí, svlékli si černé uniformy a nenápadně se vrátili domů.

Bitva se podle očekávání neobešla bez halasu a svědků. Fakt, že se po čtvrti – a tedy i mezi Spinae – rychlostí blesku roznesla falešná

zvěst o spojenectví cucullae atrae a společnosti Alis aquilae, Alexius z vícerých důvodů vřele uvítal; lepší reklamu si ani nedokázal představit. Váženost společnosti totiž prudce vzrostla, a zároveň proti ní neexistoval jediný důkaz protiprávního jednání. Bezpochyby pomohla mnohým osobám v nouzi, ačkoli ne zrovna nejzákonnější cestou, a celá řemeslnická čtvrť do ní rázem vkládala obrovské naděje na lepší zítřek. Ze dne na den se tak stala nejnavštěvovanější advokátní kanceláří Regie.

Cassius, zprvu utvrzen v domnění, že má vigiles čtvrti pod palcem, zůstal mylně zaražen fingovaným zainteresováním neúplatné elity zákona a obával se její další ofenzívy. Znepokojený patriarcha silné Červené gildy Marcellus nechal zaslat Cassiovi varovnou zprávu, že pokud se podobný incident zopakuje, vyšle do čtvrti všechny své pedites a Spinae budou odstraněni ze zemského povrchu. A Cassius zuřil, nepřičetně zuřil, neboť přišel o polovinu žoldnéřů a tržby z výpalného; leč vzápětí se ho zmocnila úzkost z pocitu, že jeho autorita před vlastními lidmi a zkorumpovanými pochůzkáři z řad vigiles značně poklesla. Jak se brzy ukázalo, Variův nápad zakoupit uniformy byl bystrým tahem, neboť již po jednom jejich použití Cassiovi představa razie cucullae atrae nahnala hrůzu do neúnosné míry a uvědomil si, že jediným řešením nepříjemné situace je přímá konfrontace s Alexiem.

Bylo horké nedělní dopoledne a na sytě blankytném nebi neplaval nejmenší mráček. Sedmé dny týdne si obyvatelé severovýchodní čtvrtě Regie užívali víc než zbytek měšťanů; jejich ruce, znavené poctivou, tvrdou dřinou, si odpočinek vyžadovaly v podstatnější míře jako těla občanů živících se intelektuální nebo jinou fyzicky nenáročnou činností. Nejvíc se na teplé neděle těšily děti, téměř celé je trávil na náměstích hlučným napodobováním ludi albi; dospělí se zase zvykli navštěvovat na dvorech a malých zahrádkách při vaření guláše nebo grilování. Mnozí majetnější měšťané řemeslníkům jejich chvíle nedělní pohody záviděli, protože oni sami si takhle zasloužený den volna nedokázali vychutnat.

V ono dopoledne však o pohodě v severovýchodní čtvrti nemohlo být ani vidu, ani slechu. Ulicím i náměstím vládlo neobvyklé ticho, jež jen občas přerušil štěkot psů. Lidé setrvali ve svých příbytcích a dokonce i děti, za jiných okolností živé a hladové po hraní se venku, mlčky hleděly z oken, jako by vycítily výjimečnost okamžiku, jež právě na jednom z míst čtvrtě nastával.

Tím místem bylo Molendinum mucidum, nejnavštěvovanější hostinec řemeslnického regionu, po jiné neděle poloprázdný, leč teď praskající ve švech. Všechny stoly byly obsazeny mužským osazenstvem, Alexiovými přáteli, otci a syny, mistry a tovaryši, zaměstnavateli a zaměstnanci, nájemci a nájemníky. Mlčky popíjeli pivo nebo setrvali v přítlumené vřavě, zvědavě přitom hledíce k hlavnímu stolu, prostřenému dlouhým bílým ubrusem, nacházejícímu se u pultu přímo naproti vstupním dveřím. Seděl za ním Alexius, zahalen v černém koženém plášti jako nájemný vrah, s kapucí spuštěnou hluboko do čela, s rukama položenými na kolenou, vdechuje vůni horké kávy, již měl položenou před sebou, a soustředěně hledě na staré dveře hospody. Kde-tu zabloudil pohledem mezi stoly a na čelech přítomných zřel značné obavy.

⁵⁴ Molendinum mucidum (Plesnivý mlýn) byl největší hospodou v severovýchodní čtvrti Regie. Zvyklo si tu hasit žížeň po namáhavé práci hodně dělníků.

Právě teď se totiž měl v Molendinu mucidum osobně setkat s Cassiem, vůdcem gangu Spinae.

Co asi tak řemeslníkům probíhalo v daném okamžiku myslí? Je tenhle mladík skutečně takový schopný a nebojácný, že by dokázal nemožné? Kolik gangsterů přijde? Kde jsou cucullae atrae, když je Alexius potřebuje? Proběhne jednání hladce, nebo se spustí masakr? Tyhle a mnohé jiné otázky trápily osazenstvo; muži však vzápětí nacházeli částečnou odpověď a časně uklidnění v drsně uvážlivém výrazu Alexiova obličeje.

Krátce po jedenácté se otevřely dveře Molendina mucidum a dnu energicky naběhl Cassius s dvanácti po zuby obrněnými členy Spinae. Vůdce zůstal trochu zaražen množstvím přítomných hostů, jeho muži proto zaujali obranné postavení. Když však zpozorovali, že žádný z nervózních řemeslníků není ozbrojený, dali se do pohovu a jedinou neznámou pro ně zůstala hromada řetězů, ležící vedle Alexiova stolu.

Obrovitý Cassius vykročil proti Alexiovi a hrubým tónem se na něj vcelku stručně osopil: „Peníze!“

Alexius se nenechal vystrašit, pohledem ukázal na prázdnou židli, přisunutou k opačné straně stolu, a odpověděl: „Posaďte se. Chci si s vámi promluvit.“

Cassius nechápavě vyvalil oči. Mladík si s ním prý chce promluvit. Tenhle fracek si dovoluje poroučet mu? Vždyť kdyby tu nebylo tolik svědků, raz dva by mu useknutím prstu nebo vypíchnutím oka ukázal, jak se patří vést dialog s autoritou! Avšak po předešlých nepřímých zkušenostech vytušil, že se nevyplatí zbytečně pouštět včely z úlu, a tedy – aby si před obyvateli čtvrtě zachoval respekt – surově zakřičel na hospodského: „Ražnou!“

Posadil se oproti Alexiovi a pohledem se mu vtěsnil do očí, načež Alexius zůstal ledově klidný, ani brvou nepohnul. Hostinský donesl láhev a sklenici. Cassius ho přinutil napít se prvního, aby se přesvědčil, že pálenka není otrávená. Pak si sám nalil a vypil dvě rundy za sebou a zeptal se klidnějším tónem: „Kde jsou moje peníze?“

„Jen aby bylo mezi přítomnými jasno,“ ozval se tentokrát velmi rázně Alexius, „pokud se nebudu na pravé poledne živý a zdravý hlásit v Cor Regni kapitánovi cucullae atrae Maximovi, v sídle Spinae proběhne razie na nedovolené zbraně a narkotika.“

„Podobné finty si strč do prdele!“ zavrčel Cassius. „Soukáš lži, aby sis zachránil kůži! Rázie musí být podložena důvěryhodným odůvodněním, a pokud se tohle ukáže být neoprávněné, její iniciátor jde před soud...“

„...a vy jste se domníval, že nikdo v čtvrti nemá odvalu podstoupit takové riziko a zaslat výzvu na praetorium vigilum,⁵⁵ vidíte? Utvrdil jste domácí v představě, že všech vigiles máte na své straně. Chyba, pane, nemáte; ne všichni pochůzkáři jsou zkorumpováni a ne všichni řemeslníci se vás bojí. Pro důvodné, desítkami svědků doložené podezření z vydírání společnost Alis aquilae podala oficiální podnět k vyšetřování, kde vy jste hlavním podezřelým, zatímco za mnou stojí říšské autority. Můj starší bratr je cuculla atra – běda vám, pokud se mi něco stane! Vyzývám vás a vašich dvanáct penisů, aby během téhle diskuse nedošlo k neuváženému činu. Na rozdíl od vás mě totiž chrání mocní přátelé.“

„Peníze!“ zoztra zopakoval Cassius, očividně vykolejený Alexiovým klidem.

„Já se o vaše peníze nestarám. Jaké peníze? Nebo snad máte na mysli můj přesně doložený a řádně zdaněný příjem od lidí platících za moji ochranu?“

„Neser mě, víš dobře, o jakých penězích mluvím! Schováváš je doma, nebo jsi je již stihl vložit do banky?“

„Možná mi chcete naznačit,“ řekl Alexius diplomaticky, „že jsem vám přebral zákazníky a že peníze, jež získala oficiální cestou společnost Alis aquilae, jste měl dostat tajně, nezákonnou cestou a za přihlížení se vigiles vy. Je tak?“

„Neuvěřitelné!“ plácl Cassius tvrdou dlaní po stole. „Malý čurák konečně pochopil! Přesně to chci naznačit! Tak kde jsou?! Mám ti rozválet to tvoje dřevěné doupě, abys odpověděl?!“

Alexius chápavě přikývl a na krátký moment přivřel oči, aby vzápětí obdařil vůdce Spinae nemilosrdným pohledem. „Víte, co jste právě udělal?“ řekl pevným hlasem, jímž jednou provždy přetrhl v svých přátelích za okolními stoly spleť pochyb, že by do jakékoli

⁵⁵ Vigiles Regie měli pět centrál, označovaných jako Praetoria vigilum. Čtyři menší se nacházely dle světových stran na pomezí jednotlivých čtvrtí města; hlavní Praetorium vigilum centrale bylo součástí Cor Regni.

konfrontace šel bez plánu. „Právě jste se před šedesáti svědky veřejně přiznal k těžkému zločinu.“

Cassius zůstal jako opařený, takovou repliku opravdu nečekal. Po celé ty roky zločinného života si přestal uvědomovat, že existuje nějaký řád, zákon nebo právo, a mladý muž mu to připomenul.

„Tak, a je to,“ nadhodil Alexius a nasadil méně zdvořilý tón. „Zhasnul jsi jako svíce ve vichru, nyní již tě mám v hrsti jako vrabce. Neobtěžuj se přemýšlením nad tím, co bude dál; to ti zřejmě nikdy nešlo. Já ti všechno vysvětlím. Nevšiml sis, že dlaně nemám položené na stole jako ty, a pokud sis to i všiml, domníval ses, že jen nechci, abys viděl moje nervózní chvění rukou, byl jsi přesvědčen, že svým hrozivým vzezřením mi naháníš strach. Moje ruce se však netřesou. V každé z nich je nabitá malá kuše, hroty šípů jsou napuštěny paralyzujícím jedem a mířím ti mezi nohy. Nyní pomalu zvednu pravici nad stůl, abys mi věřil, a namířím ti zbraň do obličeje.“ Alexius skutečně tak učinil a z Cassiových očí se vytratila jakákoli jistota, s jakou naběhl do Molendina mucidum. Mladík pokračoval: „Teď prokážeš autoritu mezi svými kumpány a vyzveš je, aby položili na zem kuše i mačety, neboť jinak ti odstřelím ptáka, a pokud se i náhodou netrefím a zasáhnu stehno, po kontaktu hrotu s krví budeš mít do půlhodiny koule scvrklé jako sušené jalovce. Celá tvá špinavá banda si lehne tváří k zemi, dá ruce za záda a nechá se dobrovolně spoutat mými přáteli. Pokud by se někomu tenhle plán nelíbil a zareaguje neuváženě, zastřelím ho. Pokud si někdo myslí, že dvanáct ozbrojenců dokáže pozabíjet pětinasobnou přesilou zdatných chlapů, ať si je vědom, že venku čekají další v záloze, sice bez kuší a mečů, ale s vidlemi, sekerami, noži, kosami, kladivy a řetězy. Nepřijdou tu žádného z tvých penisů zabít, to by bylo příliš laciné řešení. Všech dvanáct spoutají, aby je následně odtáhli do výhně, zacpali jim papule hadry a žhavými kleštěmi jim oplatili nerozumné chování. Já však věřím, že se tví společníci zachovají moudře a nebudou klást odpor; pak se nikomu nic nestane.“

Tato slova byla pro zločince jako studená sprcha. Chvíli stáli jako solné sloupy, vzápětí si jeden po druhém, aniž by je Cassius k čemukoli vyzval, lehli na zem. Nato zpoza stolů vstali víceří urostlí dělníci, z nichž opadl prvotní úžas nad účinností Alexiových slov, každý vzal z přichystané hromady jednu řetěz, všech dvanáct Spinae ztuhla svázali, a přestože měli sto chutí využit se na nich

dodatečnými kopanci, v Alexiově přítomnosti si to nedovolili. Nakonec se nechal spoutat i sám Cassius.

„Nazval jsi mě malým čurákem,“ podotkl Alexius, kdy se zločinecká smečka vlků změnila na stádo krotkých ovcí. Pak položil na stůl obě ruční kuše a vrazil dýku do zbytků Cassiovy autority: „Ty pak musíš být tím největším čurákem na světě. Zdravý rozum očividně nebude doménou tvého gangu. Venku totiž nikdo nečeká. Žádné posily, žádné vidle, žádné mučení. Alis aquilae nezaslala na praetorium žádný podnět k vyšetřování, Spinae nehrozila žádná razie. Já jsem sirotek, nemám žádné známosti mezi cucullae atrae. A mimochodem, otrávené šípy nepoužívám, protože nikdy neminu srdce. Přesně tak, blbče: stačilo se jen otočit a odejít.“

„Tohle tě vyjde draho,“ odsekl Cassius, celý červený od hněvu, či spíše od hanby. „Mám spojence...“

„Máš akorát tak hovno v kalhotách, to je tvým jediným spojencem,“ uzemnil ho Alexius. „Neumíš hodnověrně lhát, a i kdybys uměl, na mě nemáš, tak se raději neztrapňuj. O situaci v podsvětí vím víc, než si myslíš, činnost animae umbrosae mám, na rozdíl od tebe, detailně zmapovanou. Červená gilda již dávno plánuje vyhladit Spinae a obsadit tuhle čtvrt svými lidmi, leč to ty nemůžeš vědět, protože jsi tupec a nepředvídavý hlupák, nenažraná svině, jež se náhodou dostala ke korytu a nedohlédne ke kotli, v němž se již na ni vaří voda. Nikdy jsi poctivě nepracoval, nikdy jsi nestudoval, jsi pro společnost odpornou přítěží a bylo by pro všechny – i pro tebe samého – lepší, kdyby ses nikdy nenarodil. Chtěl bys být patriarchou vlastní gildy a frustruje tě, že to nedokážeš, protože jsi jednoduše blbý, a tvá neschopná tlupa se v ničem neliší od zbojníků, žijících jako divá zvěř v studených jeskyních. Nikdy nepochopíš, že každá gilda potřebuje dlouhodobou vizi a promyšlenou strategii jejího naplňování, že správný patriarcha je váženou autoritou. Kdo si váží tebe? Co je tvým bohatstvím? Zůstal jsi natolik oslepen zlatem poctivých lidí, že jsi ztratil šanci pochopit nedocenitelnost jiné, vyšší hodnoty, tisíckrát cennější od jakékoli finanční částky. *Amicitia super omnia*. Já jsem nikdy nikomu žádné peníze nevzal, a viz, kolik mám přátel. Bylo jen otázkou času, abych podnikl kroky k zajištění jejich ochrany a poslal do žaláře každého, kdo jim chce jakýmkoli způsobem ublížit. Ano, dobře slyšíš – do žaláře. Ty, tví Spinae a zkorumpovaní pochůzkáři z řad vigiles, všichni půjdete před soud a

Alis aquilae připraví žaloby tak, abyste ve vězení strávili zbytky vašich bídných životů a aby se celým městem rozšířila varovná zpráva, že ten, kdo blíží bezbranným, dopadne velice, velice špatně. A pokud se po vás najde někdo další, kdo se pokusí ranit mé přátele, tak zajmu i jeho, a pokud se mi nepodaří obvinít ho před soudem, tak ho spoutaného připnu k popruhům splašeného koně a toho nechám cválat krajinou, nebo jej natlačím do sudu, zasypu střepy a hřeby, zavřu a spustím ze strmého kopce, nebo jej v lese přivážu ke stromu, poliju horkou smolou a hodím mu za šaty hnízdo sršňů, nebo mu třeba zaživa uvařím hlavu a nabodnu ji na vstupní bránu do města. Mých přátel se nikdo víc nedotkne.“

Alexius svou výhrůžku vyslovil s takovou razantností, až z toho samotným řemeslníkům naskakovala husí kůže. Poslední souvětí nepřímou adresoval právě jim, aby je utvrdil v názoru, že dobrý vztah s ním nesmí poskvřnit byť jen pomýšlení na zradu, a do budoucna si tak dokonale upevnil jejich loajalitu.

Pak se zvedl od stolu jako hrozný soudce, zpoza pláště vytáhl drátěnou smyčku, nasadil ji Cassiovi na krk, nešetrným myknutím ho donutil vstát ze židle a kráčet před ním ven z Molendina mucidum, přičemž měl k jeho záhlaví stále přiloženou kuši. Stolujícím oznámil, že potřebuje dotáhnout záležitost do konce, a upozornil je, že mezitím se spoutaným Spinae nesmí nic stát, aby se nenarušil budoucí soudní proces; dozor nad nimi svěřil do rukou za jedním ze stolů sedícímu kováři Fabriciovi, neboť na základě tříletého setkávání důvěřoval jeho chladné rozvážnosti.

Když vyšli ven na prázdnou ulici, v dálce zařehotali koně a vzápětí k Molendinu mucidum přidrktal Variem vedený kočár. Alexius natlačil dovnitř spoutaného zločince a společně vycválali směrem k sídlu Spinae. Před opuštěným starým hotelem hlídkoval zbytek gangu, poslední čtyři lučištníci; ti se však v panice, spatřující svého vůdce v řetězech, okamžitě vzdali a nechali spoutat. Alexius natěsnil Cassia dnu, přinutil ho ukázat mu svou komnatu a v obrovském nepořádku vyhrabat malou klenotnici se zlatem a šperky. Alexius se zeptal, kde jsou lateres aurei, na co lotr jen zavrtěl hlavou, že žádné nemá.

„Já zase nemám moc času,“ řekl Alexius, chytil Cassia zezadu za vlasy a nacpal mu do nosu jeden ze šípů. „Buď mi řekneš, kde jsou

zlaté ingoty, nebo ti nyní udeřím tvář o stůl. Věř mi, bolí to víc, než bys čekal.“

„Jsi pokrytec, a nic víc,“ odpověděl bandita znechuceným tónem. „Nejsi o nic lepší ode mne, jsi stejný vrah, lhář a zloděj jako já!“

„Ne,“ zavrtěl mladík hlavou a poplálal Cassia po líci. „Já jsem na rozdíl od tebe chytrý.“

Alexius násilně vymámil informaci o tom, kterou podlahovou desku třeba vytrhnout, aby se odhalily dveře od v zemi instalovaného primitivního trezoru v podobě dubové bedny s jednoduchým víkem. Uvnitř se nacházelo osm lateres aurei a několik těžkých měšců s mincemi. Z patra právě přiběhl Varius, jenž narychlo prohledal pokoje gangsterů a do velkého koženého vaku naházal co nejvíce cenností. Cassiovi zacpali ústa hadrem, položili ho čelem na zem a spoutali mu zápěstí s kotníky, aby nemohl utéct. Pak společně vytáhli bednu s pokladem, přehodili přes ni plachtu, vynesli ven do kočáru a uháněli nenápadnou cestou domů. Když lup pečlivě uzamkli ve vlastním sklepním trezoru, vrátili se zpět k hotelu, naložili svázané zločince a přivezli je do Molendina mucidum k ostatním.

Venku i uvnitř se to již hemžilo desítkou vigiles, jejichž reakce na uplynulou událost byly velmi různorodé. Někteří zůstali zaskočení, protože s podobnou situací se nikdy nesečkali, jiní se zase báli zakročít, aby sami neporušili zákon, poněvadž nevěděli, která strana je v právu, další se na Alexia osopili a chtěli ho zajmout pro vyhrožování zbraní jiné osobě. Zde však velmi rozhodně zakročil Varius – i s touhle situací totiž předem počítal – a z rukávu vysoukal paragraf zákona, podle něhož osoby na místě usvědčeny z organizovaného zločinu vydírání mohou být násilně zadrženy, a pohrozil členům vigiles obviněním z korupce pochůzkářů, žádaje přítomnost velitele Praetoria vigilum septentrionale.⁵⁶ Věrní muži zákona na základě vyslechnutí několika ochotných svědků uznali, že Alexius jednal legálně, a ti úplatní pochopili, že táhnou za kratší konec lana a je čas hanebně obrátit kabát. Z Molendina mucidum se tedy vydala eskorta se zajatci směrem k praetoriu a Alexia naplnilo uspokojení, když se k ní přidali i všichni přítomní řemeslníci, aby vlastnoručně podepsali hromadné svědectví toho, co se v hostinci

⁵⁶ Severní ústředí vigiles

přihodilo, a ujistili se, že všichni členové Spinae se dostanou do temnice.

O čtyři dny zasedal soud a kvůli výjimečnosti případu mu předsedal pětičlenný tribunál. Hlavním žalobcem byla v rozsáhlé kauze společnost Alis aquilae, reprezentovaná Variem, pro něhož to byl sice úplně první soudní případ, ale obvinění vůči gangsterům Spinae pronesl tak spolehlivě, že jim přidělena obhajoba je neměla nejmenší šanci vysekat. Pokud se i pokoušela zpochybnit správnost kroků Alis aquilae, narážejíc přitom na podezření ze zneužití moci cucullae atrae nebo rozkradení osobního majetku obviněných, nedokázala překřičet stovky svědků ze severovýchodní čtvrti, již své výpovědi přizpůsobili tak, aby dvěma odvážným mladíkům nehrozilo žádné dodatečné slyšení. Zkorumpované pochůzkáře z řad vigiles se sice kvůli nedostatku důkazů obvinít nepodařilo, ale Varius se o to ani nepokoušel; Alis aquilae by to i tak nic nebylo přineslo. Všichni členové gangu Spinae dostali exemplární doživotní trest a následujícího rána byli deportováni na Insulu salis.⁵⁷

A tak skončila malá éra neperspektivní, bezvýznamné zločinecké skupiny, aby se na jejím rozdrčení dokonale přiživila Alis aquilae a rozvinula své portfolio pomoci lidem v nouzi do takové míry, až se z ní v následujících dvou desetiletích systematicky vytvořila Bílá gilda, nejstabilnější gilda ze všech.

⁵⁷ Insula salis (Ostrov soli), vzdálená hodinu plavby lodí na západ od Regie, byla trestaneckou kolonií pro vrahy, násilníky a jiné těžké zločince, shromážděné z celé Říše. Šlo o nejponuřejší a nejdepresivnější místo krajiny, kde si pro intenzivní kumulaci lidské zloby mnoho odsouzců sáhlo na život.

Opět jednou nadešla usmáta sluneční neděle, tentokrát však podstatně klidnější než v červenci toho roku. Již několik dní sporadicky, poměrně nečekaně sněžilo a první mrazy pomohly náměstími severovýchodní čtvrtě udržet mělkou bílou pokrývkou, na níž se děti mohly dosyta vyřádit. Na několika frekventovaných rozích ulic postávali mistři, debatující při přenosných železných pískách, vařili červené víno se skořicí a hřebíčkem nebo černý čaj s medem, do něhož si podle chuti přilévávali pálenku, a za dobrovolný příspěvek nabízeli kolemjdoucích.

Jedné z těchhle družných debat se zúčastnil i Alexius a dobře se bavil na vtipné historce někdejšího staršího spolupracovníka z dřevařského podniku, jenž si jednou vystřelil z opilého kolegy, když mu na oběd místo ovesné kaše podsunul misku bukových pilin smíchaných s klijem, a pijan nepoznal rozdíl.

Vtom hlasitou vřavu utišil zvláštní zvuk, šířící se ponad střechy domů od jihozápadu, a přítomní se v údivu obrátili tím směrem. Z nejvyšší věže paláce zazněly litui doloris,⁵⁸ aby po osmnácti letech svým hlubokým, pochmurným tónem oznámili lidu smutnou zvěst. Avitus, osmadvadesátý král Říše, zemřel.

Vzápětí z trudného ticha k mladému Alexiovi odkudsi přistoupilo roztomilé malé děvčátko zvané Rosalie, a neuvědomujíc si vážnost okamžiku mu podalo do rukou čerstvě upečený, stále teplý jablečný závin se slovy: „Tohle vám posílá maminka.“

Mladík se ani nestihl poděkovat, dívka ho spontánně pohládila po pravé ruce, zvrtila se na odchod a v upřímné dětské naivitě doložila: „Patriarcho Alexie...“

Nato okolostojící obrátili zraky k tomuhle člověku, jenž jim uplynulé léto prokázal nevyčísitelnou pomoc, a obdařili ho uctivými pohledy. Nejstarší z řemeslníků, jehož zvuk trub přerušil při nalévání čaje, položil naběračku, stáhl si z pravice koženou rukavici a podal

⁵⁸ Litui doloris (trouby zármutku) byly unikátní velké a těžké mosazné dechové hudební nástroje, umístěné ve věži královského paláce. Používaly se výsostně při jediném druhu události – úmrtí panovníka.

mladému muži ruku, opakujíc gesto děvčátka se slovy: „*Ex amicitia pax*,⁵⁹ Patriarcho.“

A všichni ostatní s ryzím přesvědčením a hlubokou vděčností udělali podobně, veřejně tak pasující Alexia, jenž dokázal během několika měsíců pro stovky lidí udělat víc než zesnulý král během osmnácti let, za hlavu Bílé gildy.

⁵⁹ Pokoj skrze přátelství

Pars II

UMBRA

Capitulum VI

THRONUS IGNEUS

Zde Alexiovi několik blízkých známých návštěvou projevuje svou loajalitu. Pak přichází mladá dívka, zaskočí ho nečekanou nabídkou a obdaří cenným, avšak i hrůzostrašným svědectvím, z něhož vyplynou nové nejasnosti o ludi rubei.

DĚJ SOUČASNÝ, NEDĚLE 15. ŘÍJNA 1335, POLEDNE
ARX ALBA,⁶⁰ SEVEROVÝCHODNÍ REGIE

Od momentu, kdy Alexius s Variem odkoupili pro svou kancelář první nemovitost, uplynulo víc než pětadvacet let a jejich sídlo se za tu dobu rozrostlo na rozsáhlý komplex. Jak je známo z předešlé kapitoly, společnost Alis aquilae původně sídlila v malé chalupě na samotném okraji řemeslnické čtvrtě Regie. Tenhle dům byl posledním na slepé ulici, spojující čtyřicet dalších obydlí s hlavní cestou. Alexiovi se i díky získané a stále rostoucí reputaci podařilo všechny odkoupit, přičemž původní majitele štědře kompenzoval, a to finančně nebo výstavbou nových domků na volných pozemcích jiných částí města. Všechny původní domy zboural a vzniklou šířinu obehnal vysokou kamennou zdí. Jeho cílem bylo získat rozlehlé prostranství, kde by mohl rozvinout prapor Bílé gildy.

⁶⁰ Arx alba (Bílá citadela) byl název pro Alexiovu rozlehlou tvrz. Sídla gild, odkud patriarchové řídili organizovaný zločin, se zvykli označovat jako arces – citadely.

V západní části, snadno dostupné od cesty, vybudoval podnik *Officina fraxinea*,⁶¹ ve východní, oddělené samostatnou bránou, dal postavit v těsném sousedství šestnáct menších dřevěných obydlí, sdílejících společný dvůr se studnou, jenž se podobal na jakési malé náměstí; za nimi nařídil prokypřit půdu a vytvořit dlouhou zahradu s ovocným sadem. V jednom z domů býval on sám, v jednom Varius, v dvou hospodyně spolu s jejich rodinami, v dvou strážce, v jednom se nacházela kancelář *Alis aquilae*, čtyři obývali *pedites* se zvědy Bílé gildy a zbývajících pět *Alexius* rezervoval pro budoucí přátele a spojence, již by jednou měli chuť žít v jeho blízkosti; správně totiž předpokládal, že jeho gilda se bude časem rozrůstat.

Jednotlivé příbytky poskytovaly lidem plnohodnotné samostatné užívání s vysokou úrovní soukromí, domácí však s oblibou navštěvovali velkou společnou kuchyň s jídelnou a rozměrnou, účelně zařízenou koupelnu se sprchami, vanami a splachovacími záchody, jež by se dala označit za malé lázně. Díky dostatku vody, důmyslnému napojení rezidence na městskou kanalizaci⁶² a neomezenému množství dřevního odpadu z *Officiny fraxiney*, jímž se prakticky nepřetržitě topilo pod obrovským kotlem, zásobujícím přes visuté, slámou izolované potrubí každé z obydlí teplou vodou, si *Alexius* tenhle přepych mohl dovolit. V prostorné kuchyni hospodyně pravidelně připravovali pokrm nejen členům gildy, ale i dělníkům *Officiny fraxiney*, klientům *Alis aquilae* a nejrůznějším *Alexiovým* osobním návštěvám, jichž bývalo nespočetně a díky nimž to v téhle malé pevnosti severovýchodní čtvrtě neustále žilo.

⁶¹ *Officina fraxinea* (Jasanová dílna) byla obrovským závodem na zpracování dřeva a jeho přetváření do všech druhů výrobků bez užší specializace. Výrobna vznikla odkoupením a rozšířením nedalekého dřevařského podniku, v němž *Alexius* kdysi pracoval, takže mnozí jeho bývalí kolegové se nyní stali jeho zaměstnanci. Součástí *Officiny fraxiney* bylo osm uzamykatelných skladů, určených na úschovu surového dřeva, řeziva, hotových výrobků a paliva.

⁶² Ve všech sídlech, především ve velkých městech Říše, se intenzivně dbalo o hygienu, aby se předcházelo epidemiím. Před čtyřmi staletími *Cor Regni* vynaložilo nemalé finanční prostředky na vybudování efektivní kanalizace, odvádějící lidskou a jinou špínu z míst ven do nejbližší řeky nebo – v případě Regie – do moře.

Během teplých měsíců se Patriarcha s přáteli zvykl stýkat na dvoře, v jídelně a nejraději na lavičkách ve svém rozlehlém sadu, jenž mu evokoval s přírodou spjatou dobu mládí a stal se místem jedné z jeho mála volnočasových aktivit – šlechtění jabloní. V zimě nebo nečase zval hosty do svého útulného příbytku, sestávajícího z větší společenské místnosti s krbem, maličké ložnice a koupelny. Lidé si navykli Alexia pravidelně navštěvovat od sobotního podvečera, kdy obyvatelstvo začínalo odpočívat po pracovním týdnu, do noci z neděle na pondělí, kdy jejich odpočinek končil. Jelikož Patriarcha měl velké množství známostí, postupně byl donucen zavést návštěvní harmonogram. Jeho přátelé se naučili svůj příchod vždy předem ohlašovat a akceptovat fakt, že na svou návštěvu mají vymezené časové okno; tenhle neobvyklý způsob přijímání však chápali a respektovali, poněvadž věděli, že ačkoli Patriarcha by s nimi rád trávil dlouhé hodiny, nemůže, protože se snaží vyhovět dalším, již potřebují jeho pomoc.

Byla deštivá sobota a Alexius během ní vypil hodně šálků kávy, aby si udržel mozek soustředěný na blízké, s nimiž se brzy setká; mysl se mu totiž pořád upínala k událostem předešlého dne, když s hlavami konkurenčních gild jednal v Gemmě vespertině o legalizaci lidí rubei. Patriarcha ještě večer napsal krátkou zprávu pro krále Tita, v níž ho bez bližších detailů poprosil o osobní setkání v nevyhnutelné záležitosti, týkající se situace v podsvětí, a před půlnocí s ní vypravil posla do Cor Regni. V noci pořádně nespál, ráno nejedl a při mnohočlenném nedělním obědě Bílé gildy hodnou chvíli nepřítomně míchal lžící v talíři, dokud ho vrchní hospodyně Agatha – osobitě rázná, ale přitom dobrosrdečná starší žena – nenapomenula, že když v takovém nečase namísto pití galonů kávy nebude pořádně spát a jíst, onemocní a proleží týden v horečkách. Alexius se nad takovým kázáním jen pouсмál, neboť díky tuhému kořínku byl za dlouhá desetiletí nemocný možná dvakrát, ale přesto si nechal říct a snědl misku zelí s maštěnými brambory. Členové Bílé gildy byli naučeni na prostá jídla.

Krátce odpoledne přijel do Arx alba královský posel a osobně Alexiovi doručil dopis, v němž se panovník poděkoval za iniciativu a navrhl termín schůzky na pondělní devátou hodinu ráno. Patriarcha se potěšil, že Titus ho přijme v takovém rychlém čase, protože to u něj při velkém množství povinností nebývalo zvykem. Pohotová

reakce naznačovala klid v Cor Regni, a ten byl vždy, při jakémkoli jednání žádaný. Alexius tedy nechal po poslu navržený termín akceptovat.

Pak již ale nadešel čas první návštěvy. Patriarcha uctivě přivítal přes osmdesátiletou, ale přitom stále čipernou stařenku, jíž kdysi dávno, před mnoha lety pomohl v zahradě setnout práchnivou lípu, aby během silného větriska nespadla na její skromné obydlí. Ženě se tehdy zamlouvala Alexiova šikovnost a nevidaná mladická charisma, zamilovala si ho a od těch dob se pravidelně snažila setkávat se s ním. Nikdy nezůstala na návštěvě dlouho, dokonce se málokdy posadila, jako by chtěla jen zkontrolovat, jestli je její oblíbenec živý a zdravý. Ani její nynější příchod nebyl výjimkou; jeho důvodem prý byl přebytek staré pšenice v její komoře, činící necelou polovinu pytle, jež sama na vozíku přivezla do Arx alba a předala v kuchyni. Alexius se v duchu zasmál bezvýznamnosti takové pozornosti, vzápětí si však uvědomil, že právě tenhle druh daru ho drží při zemi, aby ve víru velkých kontraktů a důležitých událostí nezpyšněl; zkrátka, aby nezapomněl vůl, že teletem byl. Uctivě se stařence poděkoval, ta ho se senilní péčí upozornila, aby si dával pozor na ženy, neboť umí muži pomotat rozum, a odešla.

Po ní přišli na návštěvu novomanželé z jihovýchodní čtvrtě, jimž Patriarcha částečně dopomohl zařídit starý dům po zemřelých rodičích čerstvého ženáče. Ten se před pár týdny, krátce po svatbě, přišel do Officiny fraxiney ptát na skříně, truhly a stoly prodávané pod cenu – manželé totiž pocházeli z finančně slabších poměrů – a náhodou se přitom setkal s Alexiem. Ten jej vzal do jednoho z truhlářských skladů, určeného na uschovávání nábytku nižší kvality, s přílišným počtem suků v dřevě, s pramínky vytékající smoly, zapříčiněnými nedostatečně vysušeným materiálem, s nedokonalou symetrií, se slabým leskem a podobnými defekty. Novomanželé si vybrali, co do domu potřebovali, a Alexius jim to s přáním šťastného života, bez požadování peněz věnoval. A tak se nyní oba osobně zastavili vzdát Patriarchovi hold a alespoň zčásti se zavděčit darem v podobě velkého proutěného koše léčivých rostlin od nevěstiny matky-bylinkářky ze severních vrchovin Říše, aby v případě potřeby v Alexiových komorách nechyběla mateřídouška, třezalka, řebříček, řepík, kostival, jitrocel, meduňka, heřmánek nebo šalvěj.

Jako další za Patriarchou přišla žena z přístavní části v přibližně jeho věku, zahalená černým rouchem, jíž po několik let pomáhal dostat jejího syna, dělníka z přístavu, z těžké závislosti na gaudiu a opiu. Postupným rozumným a citlivým přístupem se to Patriarchovi během pravidelných návštěv podařilo, chlapec se rozhodl přestat užívat zakázané látky, rozkládající tělo i mysl, prošel si peklem dní bez jídla a nočními můrami, aby nakonec začal žít nový, čistější a veselejší život. Původně měl matku na návštěvu v Arx alba doprovázet i on. Uplynulou noc však napsal dopis na rozloučenou, kde se jí poděkoval za lásku, jíž ho obdařila – za tu lásku, jíž on víc není schopen procítit. V jádru listu vysvětlil, že život, ať již nyní jakkoli čistý, pro něj bez lásky a bez emocí, na něž byl kdysi zvyklý, nemá smysl, že je jen prázdným, dutým prostorem. Rozhodl se jít za jinou *Genetrix*,⁶³ čemu jeho vlastní máti neporozuměla a čemu se i Alexius podivil. O půlnoci, za silné bouře, si řetězem svázal za hřbetem ruky a vkráčel do rozvlněného moře, jež nad ránem vyvrhlo jeho mrtvé oteklé tělo.

Patriarcha při matčiných slovech posmutněl, neboť si toho chlapce dobře pamatoval, a na okamžik ho uchvátily výčitky, že svým otcovským přístupem a směřováním k správnému životu mu nepřímou vnukl myšlenku na sebevraždu. Pokud je totiž někdo závislý najednou na prožívání emocí i narkotikách jako jednom celistvém smyslu života, neznamená pak odepření jednoho nebo druhého risk dřívější či pozdější sebedestrukce? Alexius věřil, že tady někde se projeví mentální síla abstinujícího. Pokud si člověk zvykne prožívat všechny své pocity pod vlivem narkotika a z různých důvodů se rozhodne přestat jej užívat, tehdy nejtěžší zkoušku představuje právě následná absence citu, neboť ze života se mu stane nesmyslný kolotoč a boj s prázdnotou začne vyžadovat dennodenní úsilí. Tohle Patriarcha dobře věděl, protože s oběťmi všech druhů závislostí měl bohaté zkušenosti. Truchlící ženě kondoloval, přislíbil pomoc při uspořádání pohřbu a ujistil ji, že kdyby cokoli potřebovala, brána Arx alba je pro ni vždy otevřená.

Pak přišel na návštěvu někdejší Alexiův souseď, včelař a řezbář, s nímž se dennodenně vídal v dobách, kdy žil v podnájmu u kováře Fabricia. Tenhle chlapík vlastnil – podobně jako Patriarcha – sad

⁶³ za jinou Matkou

jabloní, ačkoli mnohem menších rozměrů. V mladosti zvykl z úrody sladkých plodů destilovat pálenku a s velkou chutí ji při každé příležitosti konzumoval. Roky plynuly, pravidelnost pití narůstala a bylo jen otázkou času, kdy alkohol dostane včelaře do potíží. Ztratil proto zaměstnání, rodině způsobil finanční problémy a stal se z něj frustrovaný, životem a lihem spoutaný třicátník. Alexius i jemu podal pomocnou ruku: přislíbil, že ho zbaví dluhů a zabezpečí mu práci v Officině fraxinei, kde budou jeho řezbářské zkušenosti vítány, avšak pod jednou podmínkou: již nikdy víc se nesmí dotknout alkoholu. Včelař souhlasil. Jednak to sám chtěl, jednak to chtěla jeho rodina a jednak viděl vzor v Alexiovi, o němž bylo známo, že ačkoli vlastní palírnu, nepije. Od těch dob z vděku vozil téměř celou svou úrodu jablek do komor Bílé gildy. I tentokrát to bylo podobně. Zdržel se jen krátce, aby Patriarchovi věnoval velký džbán medu z vlastního včelína, za což se mu on srdečně poděkoval; po předešlé neveselé návštěvě mu optimismem nabitý řezbář zvedl náladu.

Dále zavítal na návštěvu mistr sklář, jehož dílna byla pro Officinu fraxineu výlučným dodavatelem skleněných tabulí pro zakázky na výrobu oken. I on naběhl s veselým duchem. Od začátku léta úspěšně vybavil desítky výhodných objednávek a podařilo se mu ušetřit peníze, jež nemá kam investovat. Vložit zlato do banky by podle jeho slov znamenalo živit lichváře a dělat z bohatých ještě bohatších. Místo toho se rozhodl věnovat čtyřiašedesát zlatých svému příteli Alexiovi, jenž peníze použije na pomoc bližním, o jehož správnosti cílů nikdy nepochyboval, na něhož se jistě bude moci obrátit, když bude mít problémy, a jehož Bílá gilda je v konečném důsledku nejlepší bankou Říše. Patriarcha zůstal jeho gestem mile překvapen a ujistil ho, že Varius jménem Alis aquilae co nejdříve vystaví smlouvu o půjčce, aby byl sklář právně krytý. Ten však o žádné smlouvě nechtěl ani slyšet a ještě jednou zdůraznil, že je to dar, jímž se alespoň částečně snaží vyjádřit svou loajalitu dobrému Patriarchovi. Alexius se tedy poděkoval a ujistil ho, že ať by se v budoucnu dostal do jakýchkoli potíží, vždy najde v Arx alba útočiště.

A nakonec jako poslední host přišel do Patriarchova domu uzenář Egnatius, bratr Flavia, majitele restaurace Gemma vespertina. Ještě předtím – tak jako při každém svém příchodu – přistavil před kuchyní vozík, na němž zákazníkům běžně doručoval výrobky, a hospodyním vyložil na stůl dlouhé voňavé pláty slaniny a uzeneho

masa, pikantní klobásy, tvrdé sýry, ba i exotické ryby. Alexiovi osobně nabídl uzenou svíčkovou a prozradil mu tajemství dokonalé chuti: maso jen osolit, ale nijak jinak nearomatizovat, udit pomalu a dlouho studeným kouřem z tvrdého třešňového dřeva, posypaného sušeným jalovcem. Byl již čas večere, a tak se Patriarcha chutné delikatese vcelku potěšil. Zeptal se uzenáře, jak se mu za tolik zásob kvalitních výrobků může odvděčit. Mistr zmínil, že jeho udírna je opotřebovaná, že na mnoha místech vznikly spáry, jimiž uniká kouř, vzniká nežádoucí tah vzduchu, podporující hoření, a tak musí neustále kontrolovat ohniště, aby se maso nepřípeklo. Rád by udírnu zboural a trochu rozšířil, tak poprosil Alexia o řezivo; nepotřebuje prý dub ani žádné jiné kvalitní dřevo, stačí mu boulaté desky z jedle, nevhodné pro výrobu nábytku; sám by si je prý opracoval a přizpůsobil potřebám svého podnikání.

Alexius odmítl. Za množství pokrmů, jimiž během dlouhých měsíců těšil členy Bílé gildy, by bylo pár desek ubohou odplatou, téměř urážkou. Poradil Egnatiovi, aby si doma ještě jednou promyslel, jak má nová udírna vypadat, a aby se příště zastavil s jejími přesnými rozměry. Alexius na základě nich sám vybere vhodný materiál a přijde uzenáři pomoci s výstavbou; manuální práce mu prý již dlouho chybí a také dlouho nenavštívil rodinu svého přítele. Takto prý může spojit příjemné s užitečným. Mistr se Patriarchovu nápadu velice potěšil, radostně mu stiskl pravici a ujistil ho, že doma se budou na jeho příchod všichni těšit.

Bylo po návštěvách. Alexius si unaveně vydechl; cítil se psychicky vyčerpán. Vzal džbán medu, bylinky i maso a v lijáku proběhl ze svého domu do jídelny, kde členové gildy večereli. Služky, jež dojedly, se přesunuly na opačný konec dlouhého stolu, kde nad velkými mísami čistily a strouhaly jablka do pálenice. Jedna z dívek se chystala otevřít láhev mladého vína, ať jim při něm monotónní práce ubíhá veseleji. Alexius ji však zadržel, vzal jí láhev z rukou, odešel do komory a vrátil se se starým archivním červeným vínem, jež měl odloženo pro vzácné návštěvy. Když udiveným služkám sám láhev otevřel, poznamenal, že je má rád, že si váží jejich věrnou pomoc gildě a že i ony si alespoň čas od času zaslouží onačejší pití. Vzal si do kapes několik jablek, nalil do sklenice studenou kávu, jež stála na stole od rána, a najednou ji vypil. Agatha ho pokárala, že

nevečeřel, za což jí dal polibek na líce a slíbil, že ráno se nají. Pak si od svícnu připálil doutník, Variovi oznámil, že se za ním po snídani zastaví, a netypicky umožněným krokem se odebral do svého obydlí.

Do vyhasínajícího krbu hodil trochu suché kůry, pár posekaných větví a dvě buková polena. Pak se usadil v křesle a alespoň na čtvrt hodinu se snažil na nic nemyslet, no neúspěšně; hlavu mu totiž zaměstnávala zítřejší schůzka s králem a do toho mu vstupovala podobizna nebohého chlapce, krácejícího za *jinou Genetrix* vstříc rozbouřenému moři. Na okamžik se ho zmocnily výčitky svědomí, ale vzápětí se v duchu napomenul, že – navzdory úsilí činit tak – prostě není v jeho silách nést na bedrech břemeno starostí celé Říše. Zamyšleně se zakousl do jablka a při sledování plamene krbu si vychutnával jeho teplo, což mu připomnělo časy jeho mládí v Horní Penurii, kdy se v horách v tuhých mrazech nejednou klepal od zimy.

Vtom jeho myšlenky přerušilo klepání na dveře. Ohlásil se hlídač a oznámil, že u brány *Arx alba* na něj čeká nějaká dívka, dožadující se návštěvy. Bylo již osm hodin, a tak se Alexius podivil, kdo jen může přijít neohlášeně takhle pozdě večer. Nakonec trochu neochotně souhlasil, ať stráže hosta vpustí.

O krátkou chvíli se opět ozvalo klepání. V momentě, kdy Alexius otevřel dveře, nedaleko v lese *Querceta* udeřil hlasitý hrom a jasný blesk ozářil okolí tak, že vytepal do Patriarchových očí černou siluetu postavy, jež mu pak nadsmrti zůstala v paměti. Když do nitky promoknutá osoba přistoupila pod přístřešek, Alexius v ní poznal červenovlasou číšnici z *Gemmy vespertiny*, k níž den vzad přes absenci konverzace pocítil blízkost.

Patriarcha dívku překvapeným posunkem pozval dál, zavřel dveře a chvíli se na sebe zůstali mlčky dívat. Číšnice z očí hostitele správně vyrozuměla otázku, co ji k němu přivádí, a jistým hlasem, doprovázeným tím nejpřímnějším pohledem, jaký kdy Alexius spatřil, mu také dala i nejkrásnější odpověď, jakou kdy na podobnou otázku dostal: „*Offero tibi amicitiam meam.*“⁶⁴

Alexius se ani nepokoušel zakrýt údiv. Nejenže to byla vůbec první slova, jež od téhle mladé ženy slyšel tváří v tvář, a její netypicky hluboký, altistkám vlastní hlas mu zaimponoval, ale zároveň ho oslovila větou, jež před širokou veřejností proslavila

⁶⁴ Nabízím ti své přátelství.

právě jeho, když pomocí ní rozšiřoval svůj okruh přátel. Mírně rozepjal ruce, což běžně dělával na znak spokojenosti s uzavřenou dohodou; tentokrát však mělo tohle gesto i jiný podtext. Dívka k němu přistoupila, ztuhla ho objala a vroucně, ale přitom cudně políbila na rty. Alexius cítil, že její obličej, paže i záda jsou od chladného deště zcela vyzáblé a chvěla se jako osika ve větru. Vyzval ji tedy, aby se zahřála u krbu.

„Nechci vás v pozdní večerní hodinu zdržovat,“ řekla zdráhavě, „patrně máte jiné povi...“

„...ty mě nikdy nebudeš zdržovat,“ rázně jí Alexius skočil do řeči a sám se podívil jistotě, s jakou tato slova vyřkl. „Co ti to napadlo, jít do takového nečasu bez pláště? Svlékni si šaty, přinesu ti něco na zahřátí. Pak si promluvíme.“

Souhlasila. Alexius odešel do kuchyně, kde ve džbánu spařil černý čaj, ochutil ho medem a citronem, z komory vzal hroudu uzeneho sýra a s lahví jablekvice šel do domu. Dívka si mezitím stihla všechno své oblečení pověsit na šňůru u krbu, oblékla se do Alexiova župana a zkroutila do klubíčka na kraji velkého gauče.

Když Patriarcha vstoupil do místnosti, na okamžik se zarazil. Všiml si totiž na čajovém stolku položený velký kožený měšec s přinejmenším dvěma stovkami zlatých mincí. Nicméně dříve než položil jakoukoli otázku, chtěl při dívce navodit neformální atmosféru; položil tedy před ni vše, co donesl z kuchyně, se slovy, aby se cítila jako doma. Zatímco začal krájet sýr, číšnice rozechvělýma rukama otevřela láhev, nalila si plný hrnek pálenky a na doušek ho vypila. Pak si nalila znovu, ale již jen polovinu šálky, doplnila ji čajem, s úlevou si položila hlavu na opěradlo gauče a narovнала nohy.

Když to Alexius spatřil, pochopil, že důvodem jejího třesu nebyl déšť, a přišlo mu jí líto. Jemný, ale přitom silný destilát pila jako čistou vodu, bez náznaku odporu, což svědčilo o opravdu silném fyzickém návyku, a Alexius si ji nechtěně představil s řetězy na ruku vstupující do moře; rychle se však z náhodné a nepěkné vidiny otrásl. Řekl si, že tenhle problém odloží dočasně bokem a nechá situaci běžet, protože z jakéhosi důvodu se při dívce chtěl postavit do role vrstevníka, a ne tutora. Přikryl ji vlněnou příkrývkou a přisedl si k ní. Ona si bezděčně vyložila bosé nohy na jeho stehna; když se

dotkl její chodidel a zjistil, jaké jsou studené, začal jí je masírovat, aby do nich přenesl alespoň část tepla svých dlaní.

„Chutná ti?“ zeptal se Patriarcha, ukazujíc na láhev. „Je z loňské úrody, slunce tehdy plodům přálo.“

„Sladkost plodů vašeho sadu překoná málokteré jiné ovoce,“ odvětilo děvče a Alexius nevěděl, jestli mluví o skutečných jablkách, alegoricky o Bílé gildě, o něm samotném nebo ještě o čemsi dalším. „Děkuji, že jste neodmítl mou nabídku přátelství.“

Alexius se nemohl nepousmát, když dívka použila jím tak často opakované slovní spojení. „*Ex amicitia pax*,“ odpověděl. „Mé jméno znáš. Pro mě je však to tvé stále neznámé.“

„Jmenuji se Stella.“

„Hvězda. Hezké jméno. Vznešené.“

„Jméno. Jen holé jméno.“

„Velmi populární jméno. Za poslední tři roky ho mnoho mladých matek dalo svým dcerkám.“

„Možná absence fantazie? Nebo potřeba kráčet s davem?“

„Spíš přílnutí k vzoru. Jméno Stella nosí jediný Campio Regni ženského pohlaví a pro societu to hodně znamená.“

„Ne, Patriarcho,“ namítla číšnice. „Znamenalo by, kdyby tenhle Campio Regni dotáhl svůj tým k vítězství a sáhl na Tropaeum Imperiale.“

„Ta cílevědomá dívka udělala během jedné sezóny pro lidi albi i pro společnost víc než jiní hráči za desetiletí. Pozvedla mladých lidí k víře v úspěch skrze rozvíjení talentu a tvrdou práci. To je podstatnější než vyhrát Tropaeum Imperiale. Před třemi lety jsem se s ní chtěl osobně setkat, ale po tom nešťastném červnovém finále jako by se pod ní byla zem propadla. Ona byla skutečným Campio Regni.“

Vtom se Alexius vzpamatoval. Sotva se seznámil s novým přítelem, a baví se tu o komsí dalším. Omluvil se vyzábělé servírce; ta si z toho nic nedělala. Posadila se, napila čaje a obrátila naopak, položivši si tak hlavu na Patriarchovo stehno.

„Já jsem ji znala,“ řekla zasněně a vryla se mu pohledem do očí. „Nevím, co se s ní stalo. Mám pocit, že ještě žije, nebo možná již jen prožívá. No ať již je její minulost jakkoli rozmanitá a budoucnost nejasná, jsem přesvědčena, že se těší přítomnosti, neboť jí osud

dopřál setkání s člověkem, jehož jméno symbolizuje nejcennější entitu na světě.“

Patriarchovi se rozjasnilo a v údivu se na chvíli odmlčel. Jak je jen možné, že ji nepoznal? Ovšem je to ona, Tigris orientis; to ty krátké červené vlasy ho zmýlili. S citem ji pohladil po jemném líci, načež mu ona oběma rukama chytila pevnou dlaň, zavřela oči a přiložila si ji k hrudi.

„Co znamenají ty peníze?“ začal Patriarcha z jiného konce.

„Přinesla jsem zpět vaše spropitné,“ odpověděla Stella, „a spolu s ním i své úspory. Nepotřebuji peníze, nechci je ani vidět. Vy s nimi naložíte lépe. Jsou jiní lidé, již je potřebují.“

„K těm jiným lidem se peníze dostanou, o ně si nemusíš dělat starosti. Jsi mladá dívka, život máš před sebou, peníze potřebuješ. Uschovám je pro tebe. Jak dlouho již pracuješ v Gemmě vespertině? Je na tebe Flavius dobrý?“

„Flavius je nejlepší šéf, jakého si umím představit. Zaměstnal mě v létě. Nejenže mám v Gemmě vespertině jídlo a nocleh zdarma, ale dostávám i drobné prémie za její hlídání před zloději. Hosté jsou na úrovni, povídají a milí, stálí zákazníci mě mají rádi. Flavius mi přeje štěstí, a tak mi téměř vždy na sobotu večer vybaví volno, abych se mohla zabavit s vrstevníky v Rose lubens a našla si chlapce. Flavius je fajn. Milý chlapík, spíš kamarád jako vedoucí. Všichni jsou milí. Celý svět je na mě milý. Tak milý, až mi je z toho špatně.“

Stella se posadila a do poloprázdného hrnku si frustrovaným pohybem opět dolila pálenku. Alexius si z náprsní kapsy vytáhl doutník a připálil svíčkou od olejové lampy na čajovém stolku. Nabídl i dívku, jež si dvakrát potáhla; ani ne tak pro chuť tabáku, jako pro pocit, že doutníku se dotkly Alexiovy rty.

Patriarcha položil Stelle ruku na rameno a zeptal se: „Řekneš mi, co tě trápí? Co tě *opravdu* trápí?“

Tigris orientis váhala, jako by kumulovala myšlenky a vybírala z nich vhodné věty. Vzala pohár, vstala a popošla blíž ke krbu. Alexius, zezadu sledující siluetu její vytrénované postavy, si všiml, že pod jeho tenkou róbou nemá další oděv. Byl to mimořádně dráždivý pohled; snažil se proto vzpomenout, jestli ho vůbec někdy v minulosti některá z žen přitahovala tak jako tahle veteránka ludi albi. Leč Patriarcha byl člověkem morálně disciplinovaným, velmi dobře ovládajícím živočišné pudy, a tak v situaci, kde by se většina jiných

mužů takřka nabízející se dívku pokoušela svést, on hleděl dále za horizont sebeuspokojení, do její mysli a rozpoložení citů, protože city jsou důležitější než erotika jakékoli úrovně a podoby.

„Potřebovala jsem s vámi mluvit,“ řekla Stella, hledíc do klidného plamene. „Já vím, proč byla včera v Gemmě vespertině uzavřená společnost. Vím, o čem jste jednal s hlavami konkurenčních gild. Věděla jsem to hned, jak jsem během nošení jídel pochytila dvě-tři klíčová slova. Vím, jakým úkolem vás animae umbrosae pověřili a vím, co chcete dosáhnout na jednání s králem. Jste patriarchou s reputací dobrého člověka, takže se u krále pokusíte legalizaci lidí rubei sabotovat, protože by to mohlo ohrozit existenci mladých, chudých, opuštěných, nešťastných, křehkých a nevyrovnaných lidí.“

Alexia ohromil Stellin důvtip. O tomhle plánu nikdo kromě něj a Varia nevěděl, takže i kdyby v Gemmě vespertině byla poslouchala za dveřmi salonku, taková informace se k ní dostat nemohla. Nedal však najevo žádné emoce, nepřikývl ani nenamítal. Šlo o mimořádně důvěrná fakta, jejichž rozebírání s osobou mimo gildy by bylo netaktické. Vždyť co když má Stella pletky s některým z konkurenčních patriarchů, jenž se snaží odhalit další kroky Bílé gildy? Nebo co když v utajení pracuje pro vigiles?

Dívka však brzy protrhla rouško potenciální nedůvěry. Obrátila k Patriarchovi tvář a poznamenala: „Napadlo mi, že by vám při dialogu s králem a zvažování budoucích plánů mohlo pomoci přímé svědectví osoby, jež na vlastní oči uviděla peklo.“

„Ty... ty jsi někdy byla v jevišti lidí rubei?“ zeptal se Alexius se zájmem.

Stella se napila tuhého čaje a odpověděla: „Ne v jevišti, drahý Patriarcho. Já jsem bojovala v aréně.“

Patriarcha Valerius čelil při organizaci lidí rubei dvěma náročným úkolům. Prvním bylo najít prostory alespoň vzdáleně připomínající arénu, s přiměřeně pohodlným hledištěm pro diváky a v rozumné dostupnosti od nejbližšího dopravního uzlu. Druhou, složitější, bylo zabránit neplatícím nebo jinak nevítaným hostům dostat se do blízkosti zápasště, a především zajistit ho před razíí vigiles. Palaestra z tohohle pohledu představovala ideální lokalitu, již Valerius horlivě využíval. Ačkoli se ukrývala hluboko v jižních horách *Silvae canae*, dalo se k ní poměrně snadno dostat neudržovanou slepou odbočkou z Jižní magistrály. Červená gilda měla dlouhodobé nezákonné kontrakty s vigiles, již se starali o to, aby se k jejich někdejší baště ve stanoveném čase nedostal nikdo nepovolaný. Gilda kromě toho na strategických postech v lese rozmísťovala vlastní lidi, připravené v případě razie předem dohodnutými signály varovat organizátora, aby včas hry přerušil a dostal se mimo jakéhokoli obvinění. Vigiles tak byly jen málokdy schopni úspěšně přichytit pachatele při činu, což Valerius dobře věděl a zneužíval ve svůj prospěch a potěšení.

V září, pár dní po Stelině schůzce s bratrem v Rose lubens, se tahle nebojácná dívka rozhodla, že dá na jeho nepřímou výzvu a pokusí se opět jednou dokázat světu, pro co byla zrozena. Vyhledala Aeliem zmíněnou kontaktní osobu, jež ji tajně eskortovala do srdce Červené gildy, a seznámila se s jejím patriarchou. Když se Valerius dozvěděl, s kým má tu čest, mimořádně se potěšil, protože bývalá hvězda populárního sportu ztělesňovala perfektní volbu pro jedno z jeho hrozivých představení s názvem *Thronus igneus*,⁶⁶ v němž se všechny ostatní ženy bály účinkovat. Stella se však nebála; nebo možná vrozený vnitřní plamen v ní potlačoval jakýkoli náznak

⁶⁵ Palaestra, středně velká tvrz situovaná uprostřed hlubokých lesů *Querceta*, bývala před staletími tréninkovým centrem vigiles. Později, když narostla popularita lidí *albi*, její funkci nahradilo nově vybudované *Stadium stellarum*, a tak z někdejší monumentální stavby, jež si pamatovala zrod mnoha poctivých *cucullae atrae*, zůstaly dnes již jen zříceniny.

⁶⁶ Ohnivý trůn

strachu. Valerius jí vysvětlil všechna pravidla neférového duelu, kde měla táhnout za kratší konec a kde vyvstával předpoklad, že všechny sázky hostů budou uzavřeny proti ní. Její úspěch by tak pro Červenou gildu znamenal obrovský zisk, o nějž by se s ní v přijatelném poměru podělil. Tigris orientis souhlasila. Následující dny až do začátku představení tak strávila v sídle Červené gildy pod dozorem její pedites, aby si náhodou svou dohodu s Valeriem nerozmyslela. Podsvětím se rychle rozšířila zpráva o uspořádání strašlivé inscenace, budící enormní zájem stálých zákazníků, a tak v onen zářijový večer bylo nevelké hlediště v Palaestře beznadějně vyprodáno.

Blížila se devátá hodina večer. V asi dvěstěčlenném davu diváků, usazeném na starobyklých žulových sedadlech, rozmístěných kolem písčité arény půlkruhového tvaru, to vřelo netrpělivostí. Valeriuův personál obcházel jednotlivé rady, naléval hostům luxusní destiláty, raritní a ročníkové vína, ze stříbrných podnosů je nabízel vybíraným gaudiem a halucinogenními bylinami, vyvolávajícími agresi a krvežíznivost; diváci si je dle chuti buď sypali do číší s vínem, nebo cpali do dýmek.

Vřava pomalu utichla, neboť k pódiu, vyvýšeném před diváky při aréně, se již nemotorně trmácel drobný a nezvykle tlustý uvaděč Paulus, známá postavička divadel Regie, jehož navzdory směšnému vzhledu pro jeho dokonale zvonivý hlas veřejnost hluboce respektovala.

„Hra první – Thronus igneus,“ zahučel, rozvinul pergamen s archaickým textem a v Palaestře zavládlo ticho.

*Před milionem let, svět když známý
nám útlou myšlenkou byl, panoval
vesmíru Slunečného z trůnu mocný,
neohrožený Král věčnosti. Rukou
vládl pevnou, hvězdy i souhvězdí
nesčíslné jeho se přemoudrosti
klaněli. Noci jedné vytáhl
Král oblohou havraní na pochůzku
a zalomcovala vášnivost jím
při Luny vábení, zrodila jež
o devět století potomky dva,
Prince prostoru a Princeznu času.*

*Děti když vyrostly, pro padajících
roztržku hvězd povstání vypuklo
souhvězdí a Král věčnosti se synem
vytáhli na hřebcích nesmrtelných
do boje, tvrdě by ho potlačili
a bolně. Leč z hvězd jedna do oka
Králi padla, i zahynul na poli
bitevním. Princ prostoru domů sednout
po otci na Sluneční trůn slávy
navrátil se, no hanebně Princezna
času ho mezitím si přisvojila.
Princ v hněvu přenáramně všechny spoutal
hvězdy potlučený a zhasínající,
by z mrtvých jejich těl sestře připravil
trůn zrádné, jaký zaslouží si navždy,
a času za kvílení ji na něj rázem
krutě, nemilosrdně posadil.*

Když Paulus dočetl text, začaly se zvedat mříže prostředního ze tří koridorů, jimiž se vcházelo do arény, a dovnitř vešlo osm poskoků, tlačících velkou, dočervena rozpálenou železnou káď, plnou žhavého uhlí. „Hle!“ zvolal uvaděč. „Trůn z padlých hvězd pro Princeznu času. Když chtěla pyšně sedět na Slunečním trůně, ať usedne v potupných mukách na trůn z plamene!“

Některých diváků se při těchto slovech zmocnila hrůza, o to víc se však těšili na představení, jež mělo následovat. Zvedla se brána pravého koridoru a dovnitř vstoupil bojovník v drátěném brnění, vyzbrojený krátkým mečem s dřevěným štítem a s tenkým lanem přehozeným přes rameno. Uklonil se davu a uvaděč ho představil jako Prince prostoru. Přítomné však nepřilíš zajímal, všichni byli zvědaví na Princeznu času, protože nedokázali pochopit, která žena by si takovou roli troufla zahrát.

Stella celou tuhle pompézní předehru sledovala zpoza mříží levého koridoru a zmocnil se jí nepopsatelný strach; nebýt láhve silného lihu, již v průběhu čtvrt hodiny vyprázdnila, asi by se byla od zoufalství pomátla. Princezna času měla totiž podle Valeriova zvráceného představení vstoupit do arény úplně nahá, bez jakékoli výzbroje, aby se jako krotký beránek po marné snaze uniknout z

bratrových pomstychtivých spárů nechala spoutat a usadit na žhavé uhlí a aby její bolestivé výkřiky varovaly ostatní hvězdy před zradou. Tohle nebyly žádné lidi albi, kde neexistuje zákeřnost; tady se na záludnosti a nečistém boji stavěl úspěch. Nebyli tu žádní rozhodčí ani nikdo jiný, kdo by jí pomohl, jen krvelačný dav, toužící ukájet se na její bolesti a maskující své zvrácené choutky za nepovedenou divadelní hru.

Tu si sklíčená Stella v nepochybně nejtěžší chvíli života náhodou vybavila v paměti refrén písně svého mladšího bratra, jíž ji potěšil v den jejích narozenin, a její obavy jako by polevili; najednou se chtěla vcítit do textu písně a jako hvězda opět rozvířit písek slávy skrze nevídaný děs, vymotat se z tmy do sfér věčné odvahy, kde její nahý zjev nenechá zřít jen její odvržený stín. Rozpomenula se na své hvězdné začátky v arénách lidi albi, když jí nikdo nevěřil, a nakonec všem ukázala, jak velké její bojovné srdce v skutečnosti je. Ani tady, v aréně smrti, zajisté nikdo nevsadí v její prospěch, a to jí odrazu dodalo neskutečnou sílu a odhodlání dokázat nepřejícím, jak moc se mylili, když podcenili Tigris orientis.

Mříže levého koridoru se zvedly, uvaděč ohlásil Princeznu času a Stella vešla do arény, načež se mezi diváky zvedla vlna obdivného povzdechu, následovaná užaslým tichem. Čekali někoho úplně jiného, ošklivou nebo pomatenou ženu, hrbatou čarodějnici, doslova patřící do pece; před nimi se však objevila dívka překrásná jako skutečná princezna, s majestátným tělem udatné valkýry, pečlivě zbaveným chloupků a natřeným černým olejem. Hrdě jako generál noci, bez nejmenšího úklonu předstoupila před diváky a nejednomu z nich proběhlo myslí, že je škoda toliké krásy, že možná by ji chtěl mít jen pro sebe a své potěšení, ale nakonec zvítězila jeho zvrácenější polovina s tichým, škodolibým konstatováním, že její momentální pýcha jen předchází strašný pád a neochvějný výraz tváře se brzy změní v bolestivou grimasu. Neboť když její vnady nemají posloužit ukojení *jeho* žádostivosti, ať trpí, ať trpí dlouho a pomalu, dokud její krása zcela nezvadne, její maso se nepromění v kouř a její kosti nesplynou se žhavým uhlím.

Publikum si prohlédlo aktéry představení a nastal čas uzavírání sázek na průběh duelu. Uvaděč podle pořadí výherního kurzu předestřel několik variant výsledku, a když někdo z obecnstva zvedl ruku na znak ochoty vsadit peníze, sluhové gildy k němu přistoupili

a zaměnili zlato za drobné padělky drahokamů, jež plnily funkci herních žetonů a po představení se zaměňovaly za reálné peníze. Ametyst s nejnižším kurzem reprezentoval možnost, že Princ sestru zabije mečem. Podle safíru ji měl jen zranit, spoutat a posadit na žhavý trůn. Smaragd znamenal, že při boji se neproleje žádná krev. Rubín zase, že Princeznu její bratr posadí na trůn bez nutnosti svázání. A konečně podle diamantu se mělo Princezně času podařit přes zjevnou nevýhodu holýma rukama zabít Prince prostoru. Tyhle předpokládané výsledky bylo navíc možné znásobit sázkou, jestli konkrétní možnost stihne nastat v časovém horizontu čtyř minut, na jehož odměření měli posloužit velké přesýpací hodiny, umístěné na mramorovém pilíři vedle pódia v přední části hlediska.

Diváci, vydatně povzbuzeni omamným vínem, kalkulovali možnosti, nenasytně sázeli, koukali z Princezny na Prince a nervózně v dlaních převraceli fialové, modré, červené a zelené falešné gemy. Jen jedna jediná osoba v celém publiku si zakoupila diamanty, reprezentující vítězství Princezny času, budíc tak překvapení diváků i samotné Stelly, již – kromě toho, že jí vyjádřila důvěru – obdařila významným pohledem. Byla to žena sedící po boku Valeria v přední části, určené váženým hostům; Stella se domnívala, že je to jeho žena nebo družka, ale jako o několik týdnů později v prostředí Gemmy vespertiny pochopila, nebyl to nikdo jiný než Patricie, matriarcha Modré gildy.

A pak již nastal moment, na něž se krvežízniví Valeriovi klienti převelice těšili. Každý z aktérů se postavil na opačný konec arény a zvednutím pravice potvrdil připravenost na duel. Paulus odečetl posledních osm sekund do začátku hry, z útrobu středního koridoru zazněl hluboký gong a obrátily se přesýpací hodiny.

Princ prostoru se okamžitě vyřítit proti sokyni, protože se ji, pochopitelně, snažil ve svůj vlastní prospěch v podobě tučné odměny po zápase co nejrychleji – a podle možnosti bez použití meče – svalit na zem a spoutat; pak by ji již lehce přitáhl k hrůzostrašnému trůnu a posadil na něj. Stella si to dobře uvědomovala, ve zlomku sekundy zužitkovala své bohaté zkušenosti z bílých arén a připravila si strategii. Přikrčila se, do obou hrstí nabrala písek a čekala na první protivníkův výpad štítem. V okamžiku se mu vyhnula svým legendárním bleskurychlým, silnými stehny umožněným úskokem do strany. Zblízka ihned švihla zbrojnoši do obličeje písek. Čekal to.

Avšak jen jednou; při druhém hodu trefila přesně do očí a musel si je protřít, intuitivně pravým ramenem, aby se levým dokázal bránit. Stella cíhala jen na tenhle okamžik, velkým tygřím obloukem skočila na svou oběť, oběma rukama jí stiskla pravé zápěstí jako do kovářských kleští a chtěla přinutit pustit meč, jediný zdroj jejího nebezpečí. Princ se pokoušel odstrčit sestru štítem, leč neměl ponětí, že Princeznu ztvárňuje nejsilnější žena Říše, jež se navíc vlivem neférovosti duelu a podcenění publika právě přerodila na Tigris orientis. Pevně držíc protivníka za předloktí vyskočila a ve vzduchu se otočila kolem vlastní osy. Princ bolestivě zavřískl a pustil zbraň, již mu roztrhané zápěstí a zlomená vřetenní kost víc ani držet neumožňovaly.

„*Pugna, mi frater! Ego te provocho!*“⁶⁷ zvolala Stella mocně a diváci vykřikli v upřímném úžasu nad nečekaným zvratem hry. Princ v stonech zaujal obranné postavení a čekal, co jeho sestra udělá. Ale ona nečekala. Vrhla se na ozbrojence, oběma rukama uchopila dřevěný štít, několika mocnými myknutími mu ho vytrhla z levice a následně ho jím ovalila po hlavě takovou silou, že se rozlomil ve dvě a Princ prostoru padl tváří do písku. Stella ho chytila za kapuci drátěné košile a přitáhla do středu arény před žhavý trůn. Poté mu kapuci stáhla, necudně mu obkročmo sedla na šíji a pod hrdlo vsunula pravou nohu tak, že mu sevřela krk mezi své lýtko a stehno jako do svěráku. Oběma rukama si chytila pravý kotník a pomalu ho k sobě začala přitahovat. Její vytrénované tělo se napnulo jako tětíva těžké obouruční kuše a vzápětí zazněl tupý zvuk praskání krčních obratlů. Stella dlaněmi pevně sevřela Princovu čelist, čtyřikrát mu otočila hlavu jedním směrem, osmkrát druhým, a nakonec jí z celé síly škubla, až jí zůstala v rukách.

Přesně tak; zůstala jí v rukách. Mezi diváky nastalo hrobové ticho, neboť se právě stali svědky přelomového okamžiku ludi rubei. Utrhnout hlavu protivníkovi, to ještě žádný jejich aktér nikdy nedokázal. Už jen fascinující monumentálnost takového dorážení ozbrojence nahým, bezbranným děvčetem vzbuzovala i u nejstabilnější a nejznalejší části publika hluboký respekt. Stella zvedla bezduché tělo z písku a posadila ho tam, kde ještě před pár minutami všichni chtěli vidět ji. Popadla hlavu za dlouhé pačesy,

⁶⁷ Bojuj, bratře můj! Vyzývám tě!

vyskočila s ní ven z arény rovnou před tučného uvaděče, jenž v evidentním úleku couvl, a zvedla svou trofej do výšky, aby si všichni dobře vryli do paměti její hrdou podobiznu.

„*Mors tua – vita mea!*“⁶⁸ zvolala vznešeným hlasem a odhodila hlavu před pódium. Pak se spontánní improvizací ujala role vypravěče a vlastními slovy ukončila příběh:

*I rozhodl se Princ prostoru sestru
hanebně svou tajně lapit v spánku,
by mučil ji a umučil, leč zdatná
Princezna času kontinuum vpřed
i vzad zřela přebrodatně a krutost
nerozumnou zkroutila bratrovu
proti němu samému. Vždyť již jen
z pramyšlenky jsoucna k věčnosti Krále
čas nezastavitelný od prostoru
dělitelného blíže má. Hle, Princ,
celistvý kdysi, nyní ve dvoje
rozpůlený. Hle, zhasínající
hvězdy plameny prostor hltavě
zpět na jalovou myšlenku měníc.*

*Ecce Regina temporis, Heres aeternitatis.*⁶⁹

V té chvíli se poslední zrnko písku přesýpacích hodin protáhlo jejich úzkým hrdlem. Stella je pevně uchopila, vytrhla z mramorového podstavce, mohutným obloukem přehodila přes arénu a roztrískali se o vysokou, mechem obrostlou zvětralou zeď nad prostředním koridorem. Jak tak zůstala hrdě stát zády k publiku, demonstrujíc mu tak svou zdravou drzost, s rozpjatými silnými pažemi a hlavou zakloněnou dozadu jako černá puma, jež zrovna roztrhala antilopu, jak lesknoucí se ebenová socha svůdných křivek, ztělesňující neporazitelnost, postříkána Princovou krví, velkolepým hlasem zvolala: „*Acta est fabula, plaudite!*“⁷⁰

⁶⁸ Tvá smrt – můj život!

⁶⁹ Hle, Královna času, dědic Věčnosti.

⁷⁰ Hra skončila, tleskejte!

Publikem zaburácel potlesk. A přestože mnozí návštěvníci arény pro neúspěšné sázky právě přišli o značný obnos zlata, namísto nasupení uznali nespornou kvalitu předvedené hry. Koneckonců, byly to všechno zbohatlíci, majitelé četných obchodů, nájemních domů, velkých dílen a rozsáhlých restauračních a hotelových sítí, užívající si výtobytky obchodního ducha svých rodičů a prarodičů. V životě nemuseli hnout prstem, neboť jejich tvrdě pracující zaměstnanci a uživatelé jejího zboží i služeb je nepřetržitě zahrnovali nemalými finančními prostředky, a tak si mohli dovolit okořenit zážitek z lidí rubei rozhazováním zlata v sázkách; vždyť z prostopáše nevěděli, jak jinak s ním naložit.

Největší potěchu z představení měl však samotný patriarcha Valerius, a to nejen kvůli nečekanému výsledku, jenž mu přinesl vysoké zisky, ačkoli před začátkem duelu zůstával zahalen rouškem jeho nedůvěry. Stella totiž svou roli zahrála opravdu bezchybně a předčila všechna jeho očekávání. Když Valerius před několika měsíci nuceně napsal úvodní text proslovu, aby nástinem dětinského příběhu obhájil násilnosti představení, vůbec nepočítal s takovým suverénním průběhem a mistrovsky zvládnutým závěrem. Nebyl schopen do lidí rubei přispět ničím kromě brutality, a Stella mu otevřela oči, neboť kromě skvělého výkonu v aréně ukázala přidanou hodnotu v podobě estetična, sebedůvěry hrdé bojovnice a nepopíratelného erotického aspektu.

Dalo by se říci, že Valerius se v Palaestře – podobně jako celé publikum – do Stelly zamiloval, a možná právě proto na ní při vyplácení odměny nešetřil; namísto dohodnutých čtyřiašedesáti zlatých jí věnoval rovných dvě stě šestapadesát, protože věděl, že investice do téhle dívky se mu vyplatí. Přizval ji cestovat do města vlastním kočárem. Před branami svého sídla v jihovýchodní čtvrti Regie se s ní zdvořile rozloučil a zdůraznil, že když opět zatouží po ovacích pro červeného šampiona – a ne pro klauny dětinského cirkusu lidí albi – ať neváhá a navštíví ho. Hodlá se prý udělat určitá opatření, směřující k rozšíření lidí rubei do všech koutů Říše, a Stella by se tak mohla stát jeho pravidelným esem. Zároveň mu nedalo nezmínit, že ho v jeho příbytku kdykoli večer může překvapit návštěvou a při sklenici červeného vína s ním vést nevázaný noční rozhovor, vedoucí k oboustranné spokojenosti. Stella pochopila, co tím myslel, a neurčitě poznamenala, že ho bude kontaktovat.

Kolem jedné hodiny v noci se otřesená vrátila do Gemmy vespertiny. V komoře se napila z načaté lahve Lacrimae pratorum, lehla si na podlahu, rozpažila ruce, roztáhla nohy a nepřítomně se zahleděla do stropu. Ani jeden úder. Žádná podlitina, modřina ani škrábanec; snad nikdy hladčeji nevyhrála. Přitom stačila jediná chybička v koncentraci a škvářila by se zaživa. Teprve teď, v klidném tichu bezpečného a známého místa jí začalo docházet, do jakého strašného víru se nechala strhnout.

Alexius poslouchal Stellin příběh empaticky, pozorně a s neskrývaným zájmem. Průběžně ji přerušoval a vyptával se na všechny podstatné detaily fungování Červené gildy, jež by mohl využít ve svůj prospěch. Jelikož patriarchu Valeria sám nikdy nenavštívil, zajímali ho jeho aktivity, počet jeho stráží a jejich rutina, způsob, jakým zaštiťuje lidi rubei, jak uplácí vigiles a dopravuje zákazníky do zakázaných arén. Stellino mimořádně cenné svědectví potvrdilo patriarchův předpoklad, že Valeriovu klientelu reprezentuje téměř výhradně společenská smetánka, schopná rozhazovat peníze na všechny světové strany, poněvadž je má jako plev. Tohle Alexia těžilo; dobře totiž věděl, kdo skutečně hýbe Říší, že to není ani Cor Regni, ani vigiles, ani animae umbrosae, ale zbohatlíci, protože – přestože běžný lid, naivně věřící v hezké principy Somnia, si slepě namlouvá, že to nemůže být pravda – za peníze si v konečném důsledku člověk může koupit úplně všechno: ochranu, zábavu či zločin. A pokud by se Valeriovi podařilo legalizací lidi rubei podmanit si tuhle nejvlivnější společenskou vrstvu, z Červené gildy by se velmi snadno mohl stát monopol podsvětí krajiny. Vše nasvědčovalo tomu, že situace kolem krvavých her ovlivní budoucnost gild ještě větší mírou, jak se v sobotu na setkání čtyř hlav zdálo.

Patriarchu rovněž zaujala účast Patricie na sledování Ohnivého trůnu. Matriarcha na něj totiž vždy působila jako žena vysoké noblesy, jež nevyhledává tenhle druh násilných radovánek. Možná jen potřebovala s Valeriem prodiskutovat nějaký obchod a dohodli si schůzku v Palaestře, možná se chtěla na vlastní oči přesvědčit, jaké zvěrstva se dějí v ludi rubei, možná si potřebovala prohlédnout publikum, možná předem věděla výsledek duelu, ačkoli ani sám Valerius si jím nebyl jist, a chtěla vydělat na výhodné sázce. A možná přišla výlučně proto, aby viděla bojovat Stellu, neboť když se jí prý Princezna času po heroickém vítězství jako jediné osobě v aréně uklonila, Patricie jí věnovala imperátorský, vznešený pohled a její magické safírové oči prozrazovaly kování velkých plánů, jako by Princezně chtěla zrakem naznačit, že jednou ji chce získat pro sebe. Tak to alespoň Stella v té chvíli cítila. Mohla se plést; Alexius však

uznal, že matriarše je téměř nemožné dostat se do mysli a třeba se před ní mít na pozoru.

Vtom si ale Patriarcha uvědomil, že zatímco děvče, jež ho večer přišlo pocítit nečekanou, ale o to milejší nabídkou přátelství, věnovalo mu nemalý finanční obnos a poskytlo cenné informace ze zákulisí ostře sledované organizace her, on sám sobecky sklouzává k dolování informací jako detektiv vigiles při výslechu svědka zločinu. Stella během rozhovoru od rozrušení vypila půl láhve pálenky a Alexius se jí vlastně ani nedivil, chápal náročnost přenesení se přes trauma z takového těžkého zážitku. Dívka se přivinula k Alexiovi a on si nemohl nevšimnout, že ačkoli celou svou příhodu z Palaestry vyprávěla bez nadměrných emocí, nyní se jí zaleskly oči a dolů růžovými lícemi se jí skoulely dvě horké slzy.

„Leč tohle nebylo všechno,“ řekla a bezduše se zahleděla do červeného ohniště krbu jakoby do vzpomínek na Thronus igneus. „V ten večer nastal jeden moment, jež nedokážu pustit z hlavy, moment pekelnější od pekla předem zmíněného. Bylo to dolu v podzemí těch pochmurných ruin, v přípravně, z níž ústila chodba do arény. Čekala jsem tam celou věčnost. Cítila jsem únavu, točila se mi hlava, měla jsem pocit, že spím během bdění a bdím během noční můry, nevěděla jsem, co je za den a kde jsem. A byly tam další ženy, jež měly bojovat po mně, ale žádná z nich nešla na sebevražedný zápas jako já, dívaly se na mě jako na přízrak a možná měly stejné stavy jako já. Pořád opakovaly: ‚Bude krása.‘ a ‚Genetrix si mě vezme do lůna.‘ a ‚Vidím zítřejší světlo.‘ a ‚Tam již nebudu sama.‘ a ‚Bude to jen chvilka.‘ a já jsem se těch nesmyslů opravdu bála, nevěděla jsem, co se tím ženám dělo, ale věděla jsem, že totéž se děje mně. A pak se odněkud zjevily ty hrozné postavy v kápích... Vypadaly, jako by povstaly z oparu, nevěděla jsem, jestli jsou to muži nebo ženy, jejich tváře byly bledé a vyšklebené, jako by to ani nebyli skutečné obličejy, ale masky. Svlékly mě ze šatů a začaly natírat hustým černým olejem, mlčky mi hladily a mačkaly všechny údy těla, jako by mi tu lesklou mazlavou hmotu chtěly navždy vetřít do svalů, a já jsem cítila, že se nesmím bránit, neboť nade mnou visí jakási vyšší moc nebo kletba. A jedna z těch děsivých bytostí mi stála za zády a cítila jsem její dlaně mezi stehny, postupovala výše, dokud do mě odpředu i zezadu nezasunula kostnaté prsty a dokud jsem já nezůstala paralyzována vzrušením, protože čím víc jsem se jí lekala, tím víc mě její dráždění přitahovalo.

Přes rameno mi záhrobním dechem plným síry šeptala do ucha strašidelné věty; mé tělo prý patří Genetrix, že její ruce se brzy rozžhaví dočervena a až pak pochopím opravdové vzrušení, že se mám těšit na slastnou agonii jako nejhodnotnější chvíli před exitem. A já jsem si představila, jak nahá sedím na ohnivém trůnu, moje tělo syčí a do kostí pálící oheň mě nechce pohltit, abych v té mučivé bolesti setrvala navěky, jak si jdu vykřičet hrdlo a přede mnou v řadách sedí zvrhlí diváci jako arbitři hodnotící aspekt mého utrpení. A při té představě jsem dosáhla dlouhotrvající vrchol rozkoše, v křečích jsem se chtěla temné osobě vymyknout, ale ona mě nepustila a svými řečmi jako by ve mně jedním momentem chtěla potlačit všechny pravdy, jichž jsem se kdy v životě držela, a obrátit jakoukoli logiku bytí; říkala, že světlo je nedostatek tmy, radost absencí smutku, život jen přípravou na smrt, porod kreací zániku, jaro je začátek zimy, den odpadem noci, čas jen rozpínáním okamžiku, svět iluzí snu, pořádek deficitem chaosu, láska hříšným zpochybněním nenávisti a dobro nedostatkem zla. Řekla mi, že *nascentes morimur, finisque ab origine pendet*⁷¹ a že skutečná pravda se skrývá v Insomniu. Její šepot byl přesvědčivý a jistý jako modlitba, její myšlenky splynuly s mými jako padající sníh s mořem a já jsem v tíživém opojení mysli rozhodně prohlásila: „Tak jest.“

Nevím, co se dělo pak. Pamatuji si již jen to, jak jsem stála za mřížemi koridoru před vstupem do arény. Nevím, co mi to udělali. Namlouvám si, že to byl jen zlý sen nebo děsivé halucinace. A přitom vím, že se to stalo. Zavrtalo se to do mě. Vrací se mi to. A ačkoli nevím, co *to* vlastně je, mám pocit, že jsem v ten večer viděla... že jsem uviděla skutečnou tvář zla.“

Tohle vyprávění v Alexiovi vyvolalo pochopitelný neklid. Na okamžik si přál, aby to vše bylo jen dívčíným výmyslem nebo výplodem opilé fantazie, ale uvěřitelnost jejích slov mu naznačovala opak. V hlavě mu vyvstalo několik otázek, jejichž tichým zkoumáním se pokusil vymotat z temného labyrintu nejasností. Co přesně se Stelle událo? Zažíval Princ prostoru tytéž pocity? Kdo je Genetrix? Dali aktérům her vypít nějaký halucinogenní odvar? Jaká přesně byla role tajemných postav v maskách? Může jít o tajný kult? Přízpůsobuje takhle Valerius válečníky potřebám představení?

⁷¹ porodem umíráme, konec je přívěskem začátku

Anebo mají lidi rubei jiný, komplexnější základ? A konečně – koho nebo co reprezentuje Insomnium?

Vtom Alexius postřehl, že Stella přivřela oči a začala pravidelně dýchat; náročná a ponurá téma rozhovoru ji vyčerpala. Opatrně tedy vstal a uložil ji na pohovku, vystřel jí nohy a zahalil ji hrubou vlněnou přikrývkou. Děvče ho v polospánku chytlo za rameno, přiložilo si jeho dlaň k teplému obličejí a zašeptalo: „Děkuji, příteli můj. *Amicitia super omnia.*“

Patriarcha ji pohladil po jemném líci a potichu odvětil: „*Ex amicitia pax.*“